

Άννα Παπαδοπούλου

Παίζουμε για το περιβάλλον

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΗ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

ISBN:978-618-00-0542-4

Παίζουμε για το περιβάλλον

Παίζουμε για το Περιβάλλον

Άννα Παπαδοπούλου

Παίζουμε για το περιβάλλον

Θεατρικά και τραγούδια για την
Περιβαλλοντική Εκπαίδευση

Έτος έκδοσης: **Πειραιάς 2018**

ISBN: 978-618-00-0542-4

Το παρόν ψηφιακό βιβλίο διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο από τη δημιουργό του, υπό την ακόλουθη άδεια Creative Commons:

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα 4.0 \(CC BY-NC-ND\)](#)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Είναι γνωστό ότι στο τέλος κάθε περιβαλλοντικού προγράμματος γίνεται διάχυση των αποτελεσμάτων στη σχολική και τοπική κοινότητα και αξιολόγησή του.

Ένας τρόπος για κάτι τέτοιο θα μπορούσε να είναι μια θεατρική παράσταση, ένα δρώμενο, μια δραματοποίηση ή μια μουσική προσέγγισή του, γεγονός που το θα το καθιστούσε εύληπτο και ελκυστικό.

Στη μακροχρόνια ενασχόλησή μου με την Εκπαίδευση για την Αειφορία και για τις προαναφερθείσες ανάγκες του εκάστοτε προγράμματός, έγραψα κάποια κείμενα, πρόσφορα για δραματοποίηση από παιδιά δημοτικού και τραγούδια, υλικό το οποίο συγκέντρωσα και παρουσιάζω στο συγκεκριμένο βιβλίο.

Έμμετρα και πεζά που χαρακτηρίζονται από ευελιξία ως προς τον τρόπο παρουσίασής τους και τον αριθμό των συμμετεχόντων κάθε φορά. Είναι κείμενα δηλαδή που μπορούν να δραματοποιηθούν από ένα ή δύο σχολικά τμήματα. Συνοδεύονται επίσης από απλές σκηνοθετικές οδηγίες και ιδέες για την καλύτερη παρουσίασή τους, που προέκυψαν από το γεγονός ότι όλα έχουν χρησιμοποιηθεί σε σχολικές μου παραστάσεις. Στο τέλος επίσης του βιβλίου υπάρχουν ενδεικτικές φωτογραφίες με ιδέες για στολές απλές, πρακτικές και φυσικά κατασκευασμένες από οικολογικά υλικά και ελάχιστο κόστος.

Ελπίζω το υλικό αυτό να φανεί χρήσιμο σε κάθε εκπαιδευτικό που εκπονεί προγράμματα για την αειφορία και να αποτελέσει κίνητρο και για άλλους να εμπλακούν σε αυτό. Ελπίζω ακόμα να αποτελέσει ευχάριστο μέσο εκπαίδευσης των παιδιών πάνω σε ένα τόσο ευαίσθητο ζήτημα όσο το περιβάλλον και η προστασία του.

Και μια συμβουλή: Αφήστε τα παιδιά να αυτενεργήσουν. Δε φαντάζεστε πόσο ευχάριστα θα σας εκπλήξουν...

Λοιπόν τι λέτε; « *Παίζουμε για το περιβάλλον;* »

*«Ν' αγαπάς την ευθύνη. Να λες: εγώ, μονάχος μου
θα σώσω τη γη. Αν χαθεί, εγώ θα φταίω».*

Νίκος Καζαντζάκης Ασκητική

Στη μάνα μου που μ' έμαθε να γράφω...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αδέσποτες κουβέντες.....σελ.7
Από την πόλη έρχομαι.....σελ.16
Ένας ανθρώπινος πλανήτης.....σελ.23
Επανάσταση στον βυθό.....σελ.28
Κι εμείς ...με ανακύκλωση.....σελ.40
Κοινοτική οδηγία 2015/720.....σελ.49
Ντο, ρε, μι, φα, σολ, λα, σι.....σελ.56
Όλοι οι σωστοί χωράνε.....σελ.63
Ποιον είπες σκουπίδι;.....σελ.70
Της βρύσης τα καλώματα.....σελ.78
Μια ιστορία αειφορίας.....σελ.86
Ανακυκλώστε, ντε!.....σελ.91
Μην πετάς κυρά Μαρία.....σελ.94
Τραγούδια για το περιβάλλον.....σελ.97
Τα λόγια του κάδου.....σελ.99
Μια ωραία πεταλούδα.....σελ.103
Είμαι το νερό.....σελ.104
Ένα νερό κυρά Βαγγελιώ.....σελ.106
Ήταν ένας γάιδαρος.....σελ.107
Αρχιμηνιά κι αρχιχρονιά.....σελ.108
Καλήν ήμεραν άρχοντες.....σελ.109
Παράρτημα.....σελ.112

ΑΔΕΣΠΟΤΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Φιντέλ
Νιαούρης (γάτα)
Μπλάκι (σκύλος)
Αγοραστής σκύλου
Λιλή, κόρη αγοραστή
Μαμά Λιλής
Ταβερνιάρης
Κύριος Σιχαινόπουλος
Παιδί με πέτρες α'
Παιδί με πέτρες β'
Γειτόνισσα κακιά α'
Γειτόνισσα κακιά β'
Γειτόνισσα κακιά γ'
Γειτόνισσα κακιά δ'
Φιλόζωος-η:
Παιδί γ'
Παιδί δ'

Παίζουμε για το Περιβάλλον

(Το έργο μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε εκπόνηση προγράμματος για την αειφορία με θέμα το αστικό περιβάλλον ή σχετικό με τη φιλοζωία.)

(Ανοίγει η αυλαία. Στη σκηνή είναι μόνιμα ο Φιντέλ κι εναλλάσσονται οι υπόλοιποι.)

ΦΙΝΤΕΛ:

Μια ιστορία θα σας πω
που θα σας συγκινήσει.
Ίσως και κάποιος από σας,
λιγάκι να δακρύσει.

Μα είν' ιστορία αληθινή
που λέει για τη ζωή μου.
Και άλλων φίλων μου καλών
που θα' ναι εδώ μαζί μου.

Σαν η μαμά με γέννησε,
αντί να ζω στη φύση,
με κλείσανε σε ένα κλουβί,
κάποιος να με πουλήσει.

Ήτανε εκεί κι άλλα κλουβιά.
Και μαγαζί το λέγαν.
Και μας πουλάγαν σε παιδιά
που για ένα δώρο κλαίγαν.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ ΣΚΥΛΟΥ: (χαϊδεύει τον σκύλο)

Λοιπόν, σκυλάκι μου καλό,
είμαι τ' αφεντικό σου.
Σ' αγόρασα στην κόρη μου.
Φάε το φαγητό σου.

Τώρα θα μένεις πια εδώ
μαζί μας, μες στο σπίτι.
Θα' χεις αγάπη και τροφή.
Τίποτα δε θα λείπει.

ΛΙΑΗ, ΚΟΡΗ ΑΓΟΡΑΣΤΗ: (αγκαλιάζει με ενθουσιασμό τον αγοραστή)

Μπαμπά μου, μπαμπακούλη μου
υπέροχο το δώρο σου!
Φανταστικά! να' χεις μαζί
ζωάκι μες στον χώρο σου.

Είσαι πολύ γλυκό σκυλί! (χαϊδεύει τον σκύλο)
Φιντέλ θα σ' ονομάσω.
Και κουδουνάκι στον λαιμό
ευθύς θα σου κρεμάσω.

ΦΙΝΤΕΛ:

Περνούσε, που λέτε ο καιρός
με χάρδια και παιχνίδια.
Κι όταν βαριόμουν, ξάπλωνα
σε καθαρά στρωσίδια.

Ωσπου μια μέρα άλλαξε
για πάντα η ζωή μου.
Και ο μικρός ο άνθρωπος
δεν έπαιζε μαζί μου.

ΛΙΛΗ, ΚΟΡΗ ΑΓΟΡΑΣΤΗ: (διώχνει μακριά τον σκύλο)

Αχ! άσε με πια, καλέ Φιντέλ.
Δεν βλέπεις πως διαβάζω;
Δεν θέλω να με ενοχλείς.
Με κάνεις να φωνάζω.

MAMA ΛΙΛΗΣ: (με σκούπες και ξεσκονόπανα)

Πολύ μαδάει το σκυλί!
Ολημερίς σκουπίζω.
Βγάλε το έξω στην αυλή
για να μη συγυρίζω.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ ΣΚΥΛΟΥ: (δείχνει στον σκύλο την έξοδο)

Πέρασε έξω από' δω!
Στο σπίτι δε θα μπαίνεις.
Θα μένεις μόνος στην αυλή.
Και θα μας περιμένεις...

ΦΙΝΤΕΛ: (πολύ θλιμμένος)

Μ' έδεσαν έξω στην αυλή
με μια κοντή αλυσίδα.
Μέρα και νύχτα ζούσα εκεί
χωρίς καμιά ελπίδα.

Μ' άλλαζαν μόνο το νερό.
Λίγο φαΐ μου δίναν.
Κι όλες τις μέρες μοναχό

και έρημο μ' αφήναν.

ΜΑΜΑ ΛΙΛΗΣ:

Πρέπει να διώξεις το σκυλί.
Τίποτα δεν προσφέρει!

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ ΣΚΥΛΟΥ:

Μα εγώ το πήρα στη Λιλή
δώρο, το καλοκαίρι.

ΜΑΜΑ ΛΙΛΗΣ:

Δώρο, ξεδώρο τέλειωσε!
Να το πετάξεις έξω!
Άλλη μια μέρα με σκυλί
στο λέω, δε θ' αντέξω!

ΦΙΝΤΕΛ:

Μ' έβαλε στ' αυτοκίνητο.
Πολύ μακριά με πάει.
Ανοίγει η πόρτα ύστερα
και έξω με πετάει...

Έμεινα μόνος μου εκεί. (πολύ θλιμμένος)
Η καρδιά μου ραγισμένη
μου' λεγε: «Δεν θα ξαναρθεί!
όσο κι αν περιμένεις»... (μπαίνουν στη σκηνή οι φίλοι του Φιντέλ)

ΝΙΑΟΥΡΗΣ: (χειραψία με τον Φιντέλ)

Νιάου! Αδέσποτος κι εσύ;
Λέγε με, αν θες, Νιαούρη.
Και τώρα που μ' αντάμωσες
θα μ' έχεις και για γούρι.

ΜΠΛΑΚΙ: (χειραψία με τον Φιντέλ)

Γαβ! Είμαι ο Μπλάκι ο γνωστός.
Στον κόσμο ξακουσμένος.
Για πάντα στην παρέα μας
θα είσαι καλεσμένος.

ΦΙΝΤΕΛ:

Μέσα στην ατυχία μου
η τύχη μου γελάει.
Και φιλαράκια αδέσποτα

όπως εγώ μου «σκάει».

ΝΙΑΟΥΡΗΣ: (με ύφος ξεπεσμένου αριστοκράτη)

Ζούσα σε σπίτι αρχοντικό.

Ψαρομεγαλωμένος.

Μα φτώχυνε τ' αφεντικό.

Και να' μαι πεταμένος.

ΜΠΛΑΚΙ: (με ύφος περιπετειώδες)

Εγώ φίλε, το έσκασα.

Βαριέμαι τους ανθρώπους.

Θέλω τον κόσμο να γυρνά.

Και να γνωρίζω τόπους.

ΦΙΝΤΕΛ: (μπαίνει ανάμεσα στους φίλους του και τους πιάνει από τον ώμο)

Γίναμε οι τρεις μας κολλητοί.

Περνούσαμε ωραία!

Ήμαστε βέβαια αδέσποτοι.

Μα ζούσαμε παρέα.

Όσο ωραία φυσικά
μπορεί κανείς να ζήσει,
όταν γυρνάει αδέσποτος
στην πόλη ή στη φύση.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ: (με ποδιά σερβιρίσματος κινείται απειλητικά προς τα αδέσποτα)

Ουστ! από' δω παλιόσκυλα!

Μακριά απ' το μαγαζί μου!

Μην το βρομίζετε άλλο πια.

Θα κάνετε μαζί μου... (φεύγει από τη σκηνή)

ΝΙΑΟΥΡΗΣ: (εκνευρισμένος)

Για λίγα ψαροκέφαλα,

κόκαλα πεταμένα,

έπρεπε ν' ανεχόμαστε

την άθλια ταβέρνα.

ΜΠΛΑΚΙ: (αηδιασμένος)

Αμάν! αυτοί οι άνθρωποι.

Σωστά δεν τους αντέχω!

Ούτε μπολάκι με νερό

στα σπίτια έξω δε βλέπω.

ΦΙΝΤΕΛ: (κουνάει το κεφάλι με στεναχώρια)

Μας διώχνανε οι άνθρωποι.

Μας κόρναραν τ' αμάξια.

ΝΙΑΟΥΡΗΣ:

Ήτανε δύσκολη η ζωή.

Ύπνος σ' άδεια καφάσια.

ΦΙΝΤΕΛ: (στενοχωρημένος δείχνει το τρίχωμά τους)

Βρομίστηκε η γούνα μας.

Τσιμπούρια έχει γεμίσει.

ΜΠΛΑΚΙ:

Για όλα εμάς τ' αδέσποτα

ποτέ θα βρουν μια λύση;

ΚΥΡΙΟΣ ΣΙΧΑΙΝΟΠΟΥΛΟΣ: (με σιχασιά διώχνει μακριά τα ζώα)

Στη θάλασσα μην κολυμπάς.

Κι απ' την ακτή να φύγεις.

Γιατί βρομοαδέσποτο

θέλεις να μας μολύνεις; (φεύγει από τη σκηνή)

ΦΙΝΤΕΛ:

Μια μέρα τριγυρνούσαμε

σε γειτονιά καινούρια.

Και δυο παιδάκια όμορφα

που νόμισα αγγελούδια

ΝΙΑΟΥΡΗΣ: (με τρόμο)

στις πέτρες μας αρχίσανε.

Και να μας κυνηγάνε.

ΜΠΛΑΚΙ: (με θλίψη)

Γιατί εμάς τ' αδέσποτα

ποτέ δεν αγαπάνε;

ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΠΕΤΡΕΣ α': (πετάνε πέτρες,)

Πέταξε πέτρες! Βάρα τα!

Χα! χα! Κοίταξε πόσο τρέχουν. (τα αδέσποτα τρέχουν γύρω-γύρω να σωθούν)

Να βάλω στις ουρές φωτιά;

Μην τα λυπάσαι! Αντέχουν!

ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΠΕΤΡΕΣ β':

Παίζουμε για το Περιβάλλον

Ρίζε τους και καμιά κλοτσιά. (κλοτσούν τα ζώα)
Σιγά να μην πονάνε!
Τα ζώα είναι άχρηστα!
Στον κάδο τα πετάνε. (φεύγει από τη σκηνή)

ΝΙΑΟΥΡΗΣ:

Κι όποτε βρίσκαμε φαί,
νερό να δροσιστούμε,

ΜΠΛΑΚΙ:

τρέμαμε δηλητήριο
μέσα μήπως και βρούμε.

ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ ΚΑΚΙΑ α': (κρατάει μπουκάλι με φυτοφάρμακο)

Στάρι με φυτοφάρμακα
τάισα τα πουλάκια....

ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ ΚΑΚΙΑ β': (κοιτάει το κοινό συνωμοτικά)

Θα ξεπαστρέψω σύντομα
γατάκια και σκυλάκια...

ΦΙΛΟΖΩΟΣ-Η: (μιλάει με αποφασιστικότητα και θυμό)

Αυτό Απαγορεύεται!
Το λέει και ο νόμος.

ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΕΣ α', β, γ, δ': (μαζί, τρίβουν τα χέρια τους με χαιρεκακία)

Εμένα είναι φίλος μου
ο κύριος αστυνόμος...

ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ ΚΑΚΙΑ γ': (αγριεμένα)

Αν θέλεις πάρ' τα σπίτι σου.
Κι εκεί να τα ταΐζεις.

ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ ΚΑΚΙΑ δ': (αγριεμένα)

Εδώ είναι πεζοδρόμιο.
Ούτε νερό μη δίνεις! (φεύγουν από τη σκηνή)

ΦΙΛΟΖΩΟΣ-Η: (αργά, τονίζει τις λέξεις)

Μα δεν είναι παράνομο
ζωάκια να προσέχεις!
Και να τους δίνεις με χαρά
όση αγάπη έχεις....

ΦΙΝΤΕΛ: (χαϊδεύει τον φιλόζωο)

Μέσα στη δυστυχία μας
και μες στα βάσανά μας
βρήκαμε κι έναν άνθρωπο
φιλόζωο μπροστά μας.

ΜΠΛΑΚΙ: (χαϊδεύει τον φιλόζωο)

Μας τάζε, μας πότιζε,
χάδια δε μας στερούσε.
Καλή παρέα μας έκανε,
όποτε το μπορούσε.

ΝΙΑΟΥΡΗΣ: (χαϊδεύει τον φιλόζωο και βγάζει κόκαλα από την τσέπη του)

Μου' φερνε φρέσκα ψαρικά,
μεζέδες για τον Μπλάκι
και κόκαλα για τον Φιντέλ
στο στόμα του να τα' χει.

ΦΙΝΤΕΛ:

Και μία μέρα τέλεια
απόφαση μεγάλη:
στο σπίτι του μια και καλή
είπε πια να μας βάλει...

ΦΙΛΟΖΩΟΣ-Η: (με χαρά αγκαλιάζει τα αδέσποτα)

Λοιπόν! το αποφάσισα:
Χώρο πολύ δεν έχω.
Μα να' σαστε αδέσποτα
άλλο δεν το αντέχω!
Θα ζούμε τώρα όλοι μαζί.
Τα βάσανά σας τέλος!

ΦΙΝΤΕΛ, ΝΙΑΟΥΡΗΣ: (μαζί)

Κι έγινα πια στο σπίτι του
εγώ, το νέο μέλος...

ΜΠΛΑΚΙ: (βαριεστημένα)

Μέχρι κι εγώ αποφάσισα
στο σπίτι του ν' αράξω.
Κι άλλο την περιπέτεια
να μην την ξαναψάξω.

ΦΙΝΤΕΛ:

Παίζουμε για το Περιβάλλον

Εγώ, κι οι δυο οι φίλοι μου
χαρά έχουμε μεγάλη.
Και δε φοβάμαι αδέσποτους
μη μας πετάξουν πάλι...

(Εμφανίζονται δυο παιδιά που χαϊδεύουν τα ζώα και μετά μιλάνε στο κοινό.)

ΠΑΙΔΙ γ΄:

Τ' αδέσποτα να τ' αγαπάς.
Ποτέ μην τα χτυπήσεις!

ΠΑΙΔΙ δ΄: (αφήνει δυο μπολάκια σε μια γωνιά της σκηνής)

Φρέσκο νεράκι και φαΐ
στην πόρτα σου ν' αφήσεις.

ΠΑΙΔΙ γ΄:

Τα ζώα είναι όλα για σε
οι πιο καλοί σου φίλοι!

ΠΑΙΔΙ δ΄:

Κότες και πάπιες και πουλιά.
Και γάτες κι όλοι οι σκύλοι.

ΌΛΟΙ ΜΑΖΙ: (Όσοι εμφανίστηκαν είναι πάλι στη σκηνή για φινάλε κρατώντας πανό με μηνύματα φιλοζωίας και τραγουδούν τους παρακάτω στίχους.)

Τα ζώα εγώ, τα αγαπώ!
Τα ζώα τα προσέχω!
Κι έγνοια μέσα στο μυαλό
γι' αυτά μεγάλη έχω.

Και κάθε μέρα προσπαθώ
εύκολη τη ζωή τους
να κάνω και καλύτερη
την κάθε τους στιγμή τους.

Γίνε μαζί μου συνεργός!
Βοήθησε και σώσε!
Διέδωσε το μήνυμα!
Κι αγάπη σ' όλα δώσε!!!

ΑΥΛΑΙΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΕΡΧΟΜΑΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Άνθρωποι με μαύρα πρόσωπα από το νέφος
Φουγάρα
Πολυκατοικίες
Δέντρα που φυλλοροούν
Οδηγοί αυτοκινήτων
Άνθρωπος με λευκό μαστούνι
Άνθρωποι της πόλης
Άνθρωποι που πετάνε κάτω σκουπίδια
Κυρία με σκύλο
Δήμαρχος
Οικολόγοι

Παίζουμε για το Περιβάλλον

(Το έργο μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε εκπόνηση προγράμματος για την αειφορία σχετικό με το αστικό περιβάλλον.)

(Τα άτομα στο έργο μπορούν να μειωθούν ή να αυξηθούν, ανάλογα τον αριθμό των συμμετεχόντων. Ιδανικό θα είναι να φτιάξουμε ομάδες των τεσσάρων ατόμων για κάθε ρόλο. Κάθε φορά που μια ομάδα λέει τα λόγια της αποχωρεί, αν η σκηνή μας είναι μικρή. Αν έχουμε χώρο, κάθε ομάδα παραμένει μέχρι να «φτιάξουμε» όλη την πόλη και να κάνουμε φινάλε. Μπορούμε επίσης εναλλακτικά να κρατάμε ένα άτομο από κάθε ομάδα και στο φινάλε να βγουν όλα. Κατά τη διάρκεια της παράστασης μπορούμε να προβάλλουμε από τον βιντεοπροβολέα εικόνες σχετικές με το κείμενο.)

(Ανοίγει η αυλαία. Πάνω στη σκηνή υπάρχουν σε μόνιμη βάση οι πολυκατοικίες και τα δέντρα. Ακίνητα. Σαν σκηνικό. Ακούγονται σειρήνες πολέμου. Βγαίνουν στη σκηνή οι άνθρωποι με το μαύρο πρόσωπο. Βηματίζουν πάνω κάτω. Όταν σταματήσουν οι σειρήνες σταματούν κι από όποιο μέρος της σκηνής βρίσκονται γυρνάνε ένας –ένας και μιλάνε στο κοινό.)

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕ ΜΑΥΡΙΣΜΕΝΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

Από την πόλη έρχομαι.
και σε μια πόλη πάω.
Μένω στην πόλη, δυστυχώς.
Κι από το νέφος σκάω.

(Ακούγεται βήχας. Μπαίνουν στη σκηνή τα φουγάρα. Κουνάνε τα χέρια τους σαν να διώχνουν καπνό. Όταν τελειώσει ο βήχας λέει το καθένα από δυο στίχους και μετά στέκονται δεξιά κι αριστερά στη σκηνή.)

ΦΟΥΓΑΡΑ:

Στην πόλη τα εργοστάσια
για πες μου τι γυρεύουν;
Κι απ' τα φουγάρα οι καπνοί
βγαίνουνε και θεριεύουν;

ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΕΣ: (Αργά και επιβλητικά)

Τεράστια τα σπίτια μας
βουνά από τσιμέντα.
Σκεπάζουνε τον ουρανό.
Κι όσο για φως... κουβέντα.

ΔΕΝΤΡΑ: (λυπημένη φωνή, στον τελευταίο στίχο κατεβάζουν το κεφάλι τους)

Πράσινο έχει λιγοστό
η πόλη μας. Στο λέω.
Λίγα δεντράκια δύστυχα,
που τα κοιτώ και κλαίω...

Παίζουμε για το Περιβάλλον

(Βγαίνουν στη σκηνή οι οδηγοί. Ακούγονται κορναρίσματα και ήχοι από αυτοκίνητα. Κινούνται πάνω κάτω στη σκηνή. Κάνουν ότι μαλώνουν. Μιλάνε στο κινητό και οδηγούν. Όταν σταματήσει ο ήχος από τα κορναρίσματα, παγώνουν σε όποιο σημείο της σκηνής βρίσκονται και μιλάνε)

ΟΔΗΓΟΙ:

Κορνάρουν τ' αυτοκίνητα.
Οι οδηγοί θυμώνουν.
Βρισίδια ανταλλάσσουνε.
κι ολημερίς... μαλώνουν!

(Ξανακούγεται ο ήχος από τα κορναρίσματα και τα αυτοκίνητα. Οι οδηγοί πάνε στο μπροστινό μέρος της σκηνής και στέκονται σχετικά κοντά ο ένας με τον άλλο σε ζευγάρια που κοιτιούνται. Εμφανίζεται ο άνθρωπος με το λευκό μπαστούνι. Προσπαθεί να περάσει ανάμεσα από τα αυτοκίνητα. Δεν μπορεί. Τελικά βρίσκει μια πρόσβαση να περάσει. Ο ήχος από τα κορναρίσματα σταματάει.)

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΛΕΥΚΟ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ:

Κι αν είσαι άτυχος πολύ
να'χεις λευκό μπαστούνι,
ή έχεις αμαξίδιο,
μωρό μες στο καρότσι,
μόνο αν γινόσουνα πουλί,
απ' οδηγό γαϊδούρι
που πάρκαρε στη ράμπα σου,
μπορούσε να σε σώσει...

(Ο άνθρωπος με το λευκό μπαστούνι αποχωρεί. Το ίδιο κι οι οδηγοί. Βγαίνουν στη σκηνή άλλοι άνθρωποι. Με γραβάτες, κοστούμια, κινητά, κρατώντας εφημερίδα, ψώνια. Άνθρωποι πολυάσχολοι. Άνθρωποι της πόλης. Βηματίζουν πάνω κάτω. Λένε τη στροφή τους. Αποχωρούν, ενώ έχουν βγει ήδη οι επόμενοι.)

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ:

Άνθρωποι πάνε κι έρχονται.
Άγνωστοι σε αγνώστους.
Ποτέ κανείς δε νοιάζεται
τι κάνει ο διπλανός τους...

(Άνθρωποι περπατούν και πετάνε κάτω σκουπίδια ή τη γόπα από το τσιγάρο τους.)

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΠΕΤΑΝΕ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ:

Και θα νοιαστούν την πόλη τους;
Αν καθαρή την έχουν;
Πετάνε τα σκουπίδια τους.
Βρόμικη την αντέχουν!

(Φεύγουν κι οι άνθρωποι που πετάνε σκουπίδια. Εμφανίζεται στη σκηνή μια κυρία με το σκύλο της. Προχωράει στο κέντρο της σκηνής και λέει τη στροφή της στο κοινό.)

ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΣΚΥΛΟ:

Τον Μπούμπη βόλτα έβγαλα,
κακάκια του να κάνει.
Δεν τα μαζεύω όμως ποτέ!
Ο Δήμαρχος τι κάνει;
Πάμε, Μπούμπη. (Φεύγει από τη σκηνή)

(Ακούγονται χειροκροτήματα και ζητωκραυγές. Εμφανίζεται ο Δήμαρχος. Εντυπωσιακό θα είναι ο δήμαρχος να κάθεται στο κοινό της παράστασης και να εμφανιστεί από κει. Μπορούμε να έχουμε ορίσει συγκεκριμένη καρέκλα στους επισήμους. Όταν σταματήσουν τα χειροκροτήματα κι ενώ όλη αυτή την ώρα κινεί τα χέρια του πάνω κάτω προς τον κόσμο για να ησυχάσει το πλήθος, μιλάει.)

ΔΗΜΑΡΧΟΣ:

Φίλοι και συμπολίτες μου
την πόλη κυβερνάω.
Πάλι να με ψηφίσετε.
ωραία να περνάω!

Δεν κάνουμε ανακύκλωση!
Πάρκα πολλά δεν έχει!
Αυτή την πόλη ένας τρελός
μονάχα την αντέχει.

Έρχονται πάλι εκλογές.
Χίλια καλά θα τάξω.
Μα αν δεν νοιαστείς την πόλη σου,
εγώ, τι να σου φτιάξω;

(Όσο μιλάει ο δήμαρχος βγαίνουν στη σκηνή οικολόγοι, διαδηλωτές. Μπορούν να κρατούν πλακάτ με οικολογικά συνθήματα για την πόλη και να φοράνε κονκάρδες με συνθήματα. Μόλις τελειώσει ο δήμαρχος μιλάνε εκείνοι.)

ΟΙΚΟΛΟΓΟΣ α΄:

Αυτή την πόλη αγαπώ.
Κι ας είναι όπως να' ναι.
Τέρμα τα λόγια, Δήμαρχε!
Τα έργα μας μετράνε.

ΟΙΚΟΛΟΓΟΣ β΄:

Προσέχουμε την πόλη μας!

Σκουπίδια δεν πετάμε!
Κάνουμε ανακύκλωση!
Ξέρουμε τι ζητάμε.

ΟΙΚΟΛΟΓΟΣ γ' :
Φύτεψε πια δέντρα παντού!
θέλουμε κι άλλα πάρκα.
Εμείς πράσινο θέλουμε
μέχρι και στην ταράτσα!

ΟΙΚΟΛΟΓΟΣ δ' :
Τ' αδέσποτα γατόσκυλα
ποτέ δεν τα χτυπάμε!
φρέσκο νεράκι και φαΐ
κι αγάπη τα κερνάμε.

ΟΙΚΟΛΟΓΟΙ (μαζί): (κάνοντας κίνηση ποδηλάτου με τα πόδια)
Δούλεψε το ποδήλατο
τις βόλτες σου να κάνεις.
Και να πηγαίνεις στη δουλειά.
χωρίς πια να ρυπάνεις.

ΟΙΚΟΛΟΓΟΣ α' : (στο κοινό)
Κι εσείς που μας ακούσατε
κι έχετε καταλάβει
το χάλι αυτό των πόλεων
τέλος πρέπει να λάβει.

ΟΙΚΟΛΟΓΟΣ β' : (στο κοινό)
Καθημερινή προσπάθεια.
Συμμετοχή μεγάλη.
Για να μπορέσει καθαρή,
η πόλη να «τη βγάλει».

ΟΙΚΟΛΟΓΟΣ γ' : (στο κοινό)
Κάνετε Ανακύκλωση!!!
Μη ρίχνετε σκουπίδια!
Τα δέντρα αγαπήστε τα!
Της πόλης είν' στολίδια.

ΟΙΚΟΛΟΓΟΣ δ' : (στο κοινό)
Ευγενικοί να' στε οδηγοί.
Τα ΑΜΕΑ σεβαστείτε!

Παίζουμε για το Περιβάλλον

Σε ράμπες, πεζοδρόμια
ποτέ μην ανεβείτε!

ΟΙΚΟΛΟΓΟΙ (μαζί): (στο κοινό)

Σκουπίδια κάτω δεν πετώ.
Του Μπούμπη τα μαζεύω.
Και για την πόλη μου, εγώ
καθημερινά παλεύω....

(Ακούγεται το τραγούδι: «**Αυτή η πόλη**» BIZZY BOO, Στέλιος Λεγάκης .Οι ομάδες βγαίνουνε στη σκηνή με σειρά που εμφανίστηκαν πριν. Για φινάλε τραγουδάνε όλοι μαζί, κινούν τα χέρια σηκωμένα δεξιά και αριστερά ή κρατιούνται από τους ώμους.)

ΑΥΛΑΙΑ

Παίζουμε για το Περιβάλλον

Από σχολική παράσταση

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΠΛΑΝΗΤΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Γη
Ενέργεια
CO₂
Μαμά
Μπαμπάς
Κωστάκης
Ήλιος
Νερό
Αέρας
Αγόρι
Κορίτσι
Παιδιά

Παίζουμε για το Περιβάλλον

(Το έργο μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε εκπόνηση προγράμματος για την αειφορία σχετικό με την ενέργεια.)

ΕΝΕΡΓΕΙΑ: Καλέ, πώς έγινες έτσι; Πώς μαύρισες; Πώς ξεράθηκες; Χάλια έγινες χρυσή, μου! Χάλια μαύρα!

ΓΗ: Δίκιο έχεις! Μα για τα χάλια μου αυτά έβαλες κι εσύ το χεράκι σου. Το καυσαεριάκι σου θα έλεγα καλύτερα...

ΕΝΕΡΓΕΙΑ: Εγώ; Εγώ, τι φταίω; Ααα! Μη μ' ανακατεύεις εμένα. Σάμπως κι εγώ, τα χάλια μου δεν έχω;

ΓΗ: Τώρα που το λες... σαν να έχεις δίκιο. Για να σε δω καλύτερα. Μωρέ, κι εσύ δεν πας πίσω. Μισή έχεις μείνει, κακομοίρα μου...

ΕΝΕΡΓΕΙΑ: Αχ! φιλενάδα! Για τα χάλια μας φταίνε οι άνθρωποι! Για κοίτα τους εκεί...

(Στην άλλη μεριά της σκηνής)

ΜΑΜΑ: Στάσου ν' ανάψω τα φώτα. (ανάβει όλα τα φώτα). Τώρα μάλιστα. Αχ! μια στιγμή. Έχω και δυο κάλτσες άπλυτες. Πρέπει να βάλω πλυντήριο. (τις ρίχνει στο πλυντήριο)

ΜΠΑΜΠΑΣ: Γυναίκα, σαν πολλή ζέστη δεν κάνει; Άναψε τα κλιματιστικά! (διαβάζει εφημερίδα, ενώ η τηλεόραση είναι αναμμένη)

ΚΩΣΤΑΚΗΣ: Μπαμπά, στο σχολείο μάθαμε πως, αν δε βλέπουμε τηλεόραση, δε χρειάζεται να είναι αναμμένη. Η πόρτα του ψυγείου πρέπει να κλείνει γρήγορα κι αντί για κλιματιστικό να προτιμούμε ανεμιστήρα. Καταναλώνει λιγότερο ρεύμα και δεν καταστρέφει το όζον...

ΜΠΑΜΠΑΣ: Άσε μας, ρε Κωστάκη, ήσυχους! Τι όζον και σώζον μου λες; Εμείς θα σώσουμε τον κόσμο; (συνεχίζει να διαβάζει εφημερίδα)

ΓΗ: Τον άκουσες φιλενάδα; Ακούς εκεί! Μα κάποιος πρέπει να νοιαστεί επιτέλους και για μένα!

ΕΝΕΡΓΕΙΑ: Και για σένα και για μένα! Εσένα σε ρυπαίνουν, γιατί εμένα με καταναλώνουν άσκοπα.

CO₂: (μάγκικα) Γεια σας κούκλες! Τι χαμπάρια;

ΓΗ: Το... καυσαερίάκι που λέγαμε.

ΕΝΕΡΓΕΙΑ: Καλώς το διοξείδιο του άνθρακα! Βρε συ, πάχυνες κι άλλο; Αυτό το πετρέλαιο κι ο λιγνίτης είναι τελικά οι καλύτεροί σου φίλοι!!

CO₂: Φίλοι που «καίγονται» για μένα... Πολύ τους αγαπώ!

ΕΝΕΡΓΕΙΑ: Αυτοί καίγονται, εγώ παράγομαι κι εσύ ρυπαίνεις τον τόπο.

ΓΗ: Εμένα δηλαδή! (στο κοινό)

ΕΝΕΡΓΕΙΑ: Καθημερινά οι άνθρωποι καταναλώνουν όλο και περισσότερη ενέργεια, χρησιμοποιώντας όλο και περισσότερο κάρβουνο και πετρέλαιο και παράγοντας όλο και περισσότερο CO₂.

CO₂: Εμένα δηλαδή! (στο κοινό)

ΓΗ : Και στο τέλος, εγώ θα καταστραφώ από τη ζέστη και τη ρύπανση, οι πάγοι θα λιώσουν στους πόλους, το πετρέλαιο και το κάρβουνο θα τελειώσουν και τότε από πού θα σε παράγουν ενέργεια.; Αν θα σε χρειάζονται πια δηλαδή. Γιατί, αν λιώσουν οι πάγοι, τα πάντα θα καλυφθούν από νερό. Τα αποτελέσματα της Κλιματικής Αλλαγής, αν έχετε ακουστά...

ΉΛΙΟΣ : Μην ανησυχείς, Γη. Γι' αυτό είμαστε εμείς εδώ. Τίποτα από όλα αυτά δε θα αφήσουμε να συμβεί!

ΓΗ: Εσείς; Ποιοι εσείς δηλαδή;

Ήλιος: Εγώ ο Ήλιος, το Νερό και ο φίλος μας ο Αέρας. (τους παρουσιάζει στη Γη)

ΕΝΕΡΓΕΙΑ: Οι φίλοι μας οι ...Εναλλακτικοί.

ΓΗ: Δηλαδή; Τι εννοείς Εναλλακτικοί; Για πες μου να καταλάβω κι εγώ.

ΕΝΕΡΓΕΙΑ: Εναλλακτικές Πηγές Παραγωγής Ενέργειας, φιλικές προς το περιβάλλον.

CO₂: Ανάθεμα κι αν καταλαβαίνω τίποτα... (ξύνει το κεφάλι του με απορία)

ΓΗ: Το πολύ καυσαέριο σε βάρωσε στο κεφάλι. Πού να καταλάβεις εσύ;

ΝΕΡΟ: Ενέργεια μπορούμε να δώσουμε στους ανθρώπους και εγώ το νερό και ο ήλιος και ο αέρας.

ΑΕΡΑΣ: Εμένα μάλιστα λέγεται και Αιολική από τον θεό των ανέμων, τον Αίολο.

ΕΝΕΡΓΕΙΑ: Ακόμα κι εσύ, Γη έχεις ενέργεια κρυμμένη στα σπλάχνα σου!

ΓΗ: (ξαφνιασμένη) Εγώ;

CO₂: (έκπληκτο) Εσύ;

ΕΝΕΡΓΕΙΑ: Μα φυσικά, καλή μου Γαία έχεις κρυμμένη ενέργεια μέσα σου. Τη Γεωθερμική. Μην ανησυχείς λοιπόν, γιατί εγώ υπάρχω παντού. Δε χάνομαι ποτέ! Απλά μασκαρευόμαστε! Αλλάζω μορφές που λένε και οι επιστήμονες.

(Καθώς τα λέει αυτά κρύβεται πίσω από ήλιο, νερό γη, αέρα.)

CO₂: Ό, τι και να λέτε πάντως, οι άνθρωποι εμένα προτιμούν. Συνήθισαν να με βλέπουν σαν νέφος πάνω από τις πόλεις τους και να με «ρουφούν» αχόρταγα κάθε πρωί στον δρόμο για τη δουλειά τους. Αποκλείεται να με εξαφανίσουν λοιπόν! Σχεδόν μ' αγαπούν.

ΉΛΙΟΣ: Όχι, για πολύ ακόμα, μαύρε μου! Ήδη άρχισαν να καταλαβαίνουν πως εμείς είμαστε η σωστή λύση! Εμείς είμαστε το αύριο, εσύ είσαι το χτες.

ΝΕΡΟ: Εμείς δίνουμε άφθονη ενέργεια, δωρεάν και χωρίς να ρυπαίνουμε την ατμόσφαιρα.

ΑΕΡΑΣ: Και για να μην ξεχνιόμαστε... Εμείς δε θα εξαντληθούμε ποτέ!

(Εμφανίζονται ένα αγόρι κι ένα κορίτσι.)

ΑΓΟΡΙ: Τα πράγματα θα αλλάξουν όμως κι από εμάς τα παιδιά!

ΚΟΡΙΤΣΙ: Εμείς κάνουμε οικονομία στην ενέργεια και μαλώνουμε τους μεγάλους, όταν τη σπαταλούν.

Παίζουμε για το Περιβάλλον

ΑΓΟΡΙ: Γράψαμε μάλιστα και γράμμα στον Υπουργό Περιβάλλοντος ζητώντας του να κατασκευάσει Αιολικό πάρκο στον τόπο μας.

ΚΟΡΙΤΣΙ: Στη διπλανή πόλη έφτιαξαν ήδη το πρώτο ηλιακό χωριό!

ΑΓΟΡΙ: Και Ανακύκλωση κάνουμε, για να εξοικονομούμε ενέργεια και να μειώνουμε τα απορρίμματα.

ΠΑΙΔΙΑ: (μαζί) Μπορούμε να ζήσουμε το ίδιο καλά ξοδεύοντας πολύ λιγότερη ενέργεια!

ΓΗ: Με συγκινήσατε πραγματικά. Ώστε υπάρχουν άνθρωποι που νοιάζονται αληθινά για μένα;

ΕΝΕΡΓΕΙΑ: Και για μένα!

ΝΕΡΟ: Και βέβαια, Γη! Τούτα τα παιδιά! Τ' άκουσες; Δεν τ' άκουσες; Και δεν είναι τα μόνα. Χιλιάδες άνθρωποι σε όλο τον κόσμο συνειδητοποιούν πια πόσα επικίνδυνα είναι τα πράγματα και αγωνίζονται για να τα αλλάξουν όλα αυτά.

ΑΕΡΑΣ: Μυρίζω νέο αέρα. Καθαρό!

ΉΛΙΟΣ : Μέρες λαμπρότερες θα φωτίσω...

ΝΕΡΟ: Και θα ξεδιψάσω όλους εσάς, που διψάτε για έναν πλανήτη πιο καθαρό, πιο πράσινο.

ΌΛΟΙ ΜΑΖΙ: Έναν Ανθρώπινο πλανήτη για όλα τα πλάσματα της φύσης.

ΑΥΛΑΙΑ

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Καρχαρίας
Χελώνα
Πλαστικές σακούλες
Χταπόδια
Ψάρια
Θαλασσοπούλια
Δελφίνια
Φάλαινες
Οικολόγοι
Πλαστικά μπουκάλια
Πετρέλαιο
Εργοστασιάρχης
Δημοσιογράφος
Λουόμενοι
Θαλασσοδιαδηλωτές (θαλάσσια πλάσματα)

Παίζουμε για το Περιβάλλον

(Το έργο μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε εκπόνηση προγράμματος για την αειφορία με θέμα το θαλάσσιο περιβάλλον και τη θαλάσσια ρύπανση)

ΧΕΛΩΝΑ:

Πολλά είναι τα βάσανα.
Μεγάλος ο καημός μας.
Και σε ρωτάμε, άνθρωπε:
«γιατί να είσαι εχθρός μας»;

«Βγαίνει η βαρκούλα του ψαρά»
λέει το τραγουδάκι.
Όμως στο τσακ εσώθηκα
εγώ, απ' το καμάκι.

Ένας ψαράς που ψάρευε
θυμώνει που με βλέπει.
Να με καρφώσει προσπαθεί
στου καβουκιού τη μέση.

ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ:

Σήμερα που βγήκα βόλτα
ως της θάλασσας την πόρτα
όλοι ήταν θυμωμένοι.
Όλοι αποφασισμένοι.

Και παράπονα μου είπαν
για τον άνθρωπο με πίκρα.
Πως τη θάλασσα ρημάζει.
Ως κι εμένα αυτό τρομάζει...

(Βγαίνουν οι θαλασσοδιαδηλωτές με πανό και φωνάζουν συνθήματα στην άλλη άκρη της σκηνής.)

**-ΒΓΑΙΝΕΙ Η ΒΑΡΚΟΥΛΑ ΤΟΥ ΨΑΡΑ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ! –
ΛΩΝΑ, ΛΩΝΑ, ΛΩΝΑ, ΣΩΣΤΕ ΤΗ ΧΕΛΩΝΑ!**

ΚΑΒΟΥΡΙΑ:

Στου γιαλού τα βοτσαλάκια
ζούμε εμείς τα καβουράκια.
Βρομερά και μες στην πίσσα
που πετάς με τόση λύσσα...

-Ε/ΠΑ/ΝΑ/ΣΤΑΣΗ!/Ε/ΠΑ/ΝΑ/ΣΤΑΣΗ!//

ΠΛΑΣΤΙΚΕΣ ΣΑΚΟΥΛΕΣ:

Σε βουνά και σε ραχούλες
βρίσκεις πλαστικές σακούλες.
Και στην παραλία χάμω.
Να χαιρόμαστε την άμμο.

-Ο ΜΟΝΟΣ ΠΛΑΣΤΙΚΟΣ /ΝΑ'ΝΑΙ Ο ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ!//

ΧΤΑΠΟΔΙΑ:

Όπου στον βυθό γυρίσεις,
ρύπανση θα αντικρίσεις.
Ρόδες, ψάθες και βαρέλια,
μπουκαλάκια και καπέλα.

-ΤΕΡΜΑ ΤΑ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ /ΣΕ ΘΑΛΑΣΣΕΣ ΚΙ ΑΚΤΕΣ!//

ΨΑΡΙΑ:

Μηχανότρατες μας πιάνουν.
Την ποσειδωνία κάνουν
να χαθεί απ' τον βυθό.
Κι είν' ολέθριο αυτό.

-ΑΧΟΡΤΑΓΕ ΨΑΡΑ, /ΦΥΓΕ ΜΑΚΡΙΑ!//

ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΥΛΙΑ:

Το πετρέλαιο ρημάζει
το νερό και τα φτερά μας.
Κι αν κολλήσουμε στο λάδι,
θα μας κλαίει η μαμά μας...

-ΤΟ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ ΣΚΟΤΩΝΕΙ!!//

ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ: (στη χελώνα)

Ζύγωσε να τους μιλήσω.
Πρέπει να τους συντονίσω.
Όλοι να εξεγερθούμε.
Άσπρη μέρα μας και δούμε...

-Ε/ΠΑ/ΝΑ/ΣΤΑΣΗ!/Ε/ΠΑ/ΝΑ/ΣΤΑΣΗ!//

ΧΕΛΩΝΑ: (στους θαλασσοδιαδηλωτές)

Φίλοι, κάνετε ησυχία
ν' ακούσουμε τον καρχαρία.

Θέλει λέει, να μας μιλήσει.
Και να μας προτείνει λύση.

-ΟΥΤΕ ΛΕΠΙ ΠΙΑ ΧΑΜΕΝΟ!/
-ΚΑΡΧΑΡΙΑ,ΣΩΣΕ/ ΤΑ ΠΤΕΡΥΓΙΑ ΣΟΥ!/

ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ: (στους θαλασσοδιαδηλωτές)
Πλάσματα θαλασσινά μου,
κι όσοι ζείτε εδώ κοντά μου,
ο ωκεανός ρημάζει.
Κι ο άνθρωπος; Το διασκεδάζει!

Ρύπανση από πλαστικό
και πετρέλαιο φονικό
καταστρέφουν το νερό μας,
την ακτή και το καλό μας.

Κάτι πρέπει πια να γίνει.
Το κακό έχει παραγίνει!
Αν δε δράσουμε όπως πρέπει,
δε θα μείνει ούτε λέπι.

-Ε/ΠΑ/ΝΑ/ΣΤΑΣΗ!/Ε/ΠΑ/ΝΑ/ΣΤΑΣΗ!/

ΧΕΛΩΝΑ: (στους θαλασσοδιαδηλωτές)
Με σκοτώνει με καμάκι.
Με καρφώνει με αγκίστρι.
Μου διαλύει το καβούκι.
Και με πνίγει μες το δίχτυ.

Λέει πως του τρώω τα ψάρια.
Και δε βρίσκει να ψαρέψει.
Μα τη θάλασσα βρομίζει
Και ας ξέρει πως δεν πρέπει...

Κάτι πρέπει πια να γίνει.
Το κακό έχει παραγίνει!
Αν δε δράσουμε όπως πρέπει,
ο άνθρωπος μας καταστρέφει.

-Ε/ΠΑ/ΝΑ/ΣΤΑΣΗ!/Ε/ΠΑ/ΝΑ/ΣΤΑΣΗ!/

ΔΕΛΦΙΝΙΑ:

Στα στενά μας παγιδεύει
Και μας ρίχνει στην πσίνα.
Για να μάθουμε παιχνίδια,
μας πεθαίνει από την πείνα...

Δελφινάρια και τσίρκο
θέαμα είναι θλιβερό!
Και τελειώνουν τη ζωή μας
μες σε φυλακής νερό...

-ΔΕΛΦΙΝΑΡΙΑ ΚΑΙ ΤΣΙΡΚΟ /ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΟΥΝ ΑΜΕΣΩΣ! /

ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ-ΧΕΛΩΝΑ: (στους θαλασσοδιαδηλωτές)

Φίλοι μας αγαπημένοι,
ένα πια μας απομένει:
Να φωνάξουμε οικολόγους
που 'χουν χίλιους δύο λόγους

όλους μας να μας βοηθήσουν.
Και για μας να διεκδικήσουν
περιβάλλον καθαρό.
Και να λάμψει το νερό.

Θάλασσες μα και ακτές
καθαρές να' ναι κι αυτές.
Κι ο εφιάλτης πλαστικό
να χαθεί απ' το νερό...

**-ΚΑΘΑΡΙΣΤΕ ΤΙΣ ΑΚΤΕΣ./ΚΑΘΑΡΙΣΤΕ ΤΟ ΝΕΡΟ./ΜΕ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ
ΠΕΤΑΜΕΝΑ/ ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΑΛΛΟ ΝΑ ΖΩ! /**

ΟΙΚΟΛΟΓΟΙ:

Μας γυρεύετε ακούμε.
Ζούμε για να σας βοηθούμε.
Ρύπανση και περιβάλλον
είναι θέμα πια μεγάλο.

Οι ωκεανοί πεθαίνουν.
Τα κοράλλια αρρωσταίνουν.
Οι ποσειδωνίες «πάνε»,
γιατί οι τράτες τις χαλάνε.

Παίζουμε για το Περιβάλλον

Οι χελώνες κινδυνεύουν.
Φάλαινες και καρχαρίες
έχουν κάθε μέρα ξέρω
πια, μεγάλες φασαρίες...

-ΜΗΝ ΡΥΠΑΙΝΕΙΣ ΤΟ ΝΕΡΟ! / ΖΩ ΚΙ ΕΓΩ ΜΕΣΑ Σ' ΑΥΤΟ! /

Πρέπει να αγωνιστούμε
το κακό να σταματήσει.
Κι οι φωνές μας ν' ακουστούνε
σε Λονδίνο και Παρίσι.

Σε Αθήνα κι Αυστραλία,
Καναδά μα και Ινδία.
Κι όπου οι άνθρωποι ρυπαίνουν
ή αδιάφορα σωπαίνουν...

Οι ωκεανοί πια βράζουν
από το κατεστραμμένο κλίμα.
Το πετρέλαιο βασιλεύει
και το πλαστικό στο κύμα.

**-ΣΩΣΕ ΤΟΥΣ ΩΚΕΑΝΟΥΣ! / ΒΡΑΖΟΥΝΕ ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΑΚΟΥΣ; /
-ΤΟ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ ΣΚΟΤΩΝΕΙ! /**

ΠΛΑΣΤΙΚΑ ΜΠΟΥΚΑΛΙΑ:

Του ανθρώπου η συνήθεια
έχει γίνει πια ο τρόμος.
Μας πετάει όπου θέλει,
γιατί δεν υπάρχει νόμος.

Κι ύστερα του ήλιου η ζέστη
και της θάλασσας τ' αλάτι
μας διαλύουνε σε ίνες
που δε βλέπεις με το μάτι.

Μπαίνουμε στην αλυσίδα
τη γνωστή, την τροφική.
Κι όσοι ψάρια μαγειρεύουν
έχουν γίνει πλαστικοί...

-Ο ΜΟΝΟΣ ΠΛΑΣΤΙΚΟΣ / ΝΑ'ΝΑΙ Ο ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ! /

-ΣΑΚΟΥΛΙΤΣΕΣ ΚΑΙ ΜΠΟΥΚΑΛΙΑ /Μ'ΕΦΕΡΑΝ Σ'ΑΥΤΑ ΤΑ
ΧΑΛΙΑ!/

ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ:

Με τα πετρελαιοφόρα
τους ωκεανούς γυρίζω.
Κι αν κηλίδα σχηματίσω,
δυστυχώς δεν καθαρίζω!

Καταστρέφω εγώ τα πάντα.
Απ' ακτή μέχρι βυθό.
Και κολλάν θαλασσοπούλια
στο παχύρευστο υγρό.

Που το ξέρουν όλοι πίσσα
ή και πετρελαιοκηλίδα.
Κι αν τη θάλασσα ρυπάνω,
σβήνει πια εκεί η ελπίδα...

Εντελώς δεν καθαρίζω!
Και σκοτώνω ό, τι αγγίζω.
Κι όπου απλωθώ ή πέσω
πια, νεκρό θα το αφήσω.

-ΤΟ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ ΣΚΟΤΩΝΕΙ!/

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑΡΧΗΣ:

Διυλιστήρια και πλοία
είναι όλα αυτά δικά μου.
Κι από τα συνθήματά σας
με πονέσανε τ' αυτιά μου.

Εγώ, δεν καταλαβαίνω.
Μόνο χρήματα μαζεύω!
Για ποια ρύπανση μου λέτε;
Τώρα μετοχές χαζεύω.

-ΓΙΑ ΣΕΝΑΝΕ ΜΑΥΡΟΣ ΧΡΥΣΟΣ,/ΓΙΑ ΜΕΝΑ ΑΦΑΝΙΣΜΟΣ ΜΟΥ!/

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ:

Έκτακτο πάλι δελτίο.
Κόβουμε το πρόγραμμά μας.
Ρύπανση παντού μαστίζει

Παίζουμε για το Περιβάλλον

κάθε μία θάλασσά μας.

Διαδηλωτές φωνάζουν.
Με πλακάτ βγήκαν στο κύμα.
Άλλο τρόπο πια δε βρίσκουν .
για να σταματούν το κρίμα

και την απειλή που χρόνια
τους ωκεανούς ρημάζει.
Λες και άνθρωπο κανένα
το κακό αυτό δε νοιάζει...

-ΑΝΘΡΩΠΕ,ΣΤΑΜΑΤΑ!/ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ ΑΓΑΠΑ! /
-Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΑΝΗΚΕΙ /ΣΤΑ ΨΑΡΙΑ ΤΗΣ!/
/

ΛΟΥΟΜΕΝΟΙ:

Έρθε πάλι καλοκαίρι.
Ας απλώσουμε την ψάθα.
Και ας κάνουμε μπανάκι
και οι δυο χέρι με χέρι.

-Πο πο! Πάει η σαγιονάρα!
-Πέτα την στην παραλία.
-Κάτι αυγά πατάει η ξαπλώστρα.
-Της χελώνας είναι ,Λία.

-Μα θα σπάσουν.
-Τι σε νοιάζει ;Εδώ βρήκαν να γεννήσουν;
-Έλα, πάμε για μπανάκι.
Κι οι χελώνες... ας μη ζήσουν.

Πήρε ο αέρας τη σακούλα (μαζί)
που' χε μέσα τα φρουτάκια.
Τώρα απαλά θα παίζει
στον γιαλού τα κυματάκια.

-ΛΩΝΑ,ΛΩΝΑ,ΛΩΝΑ, /ΟΧΙ ΑΛΛΗ ΝΕΚΡΗ ΧΕΛΩΝΑ!/
-ΡΕΤΑ,ΡΕΤΑ,ΡΕΤΑ,/ΣΩΣΤΕ ΤΗΝ ΚΑΡΕΤΑ!/
-Η ΣΑΚΟΥΛΑ ΠΟΥ ΠΕΤΑΣ /ΤΗ ΧΕΛΩΝΑ ΘΑ ΣΚΟΤΩΣΕΙ!/
-ΟΧΙ, ΤΖΙΠ ΣΤΗΝ ΑΜΜΟ /ΠΟΥ ΓΕΝΝΑΕΙ Η ΚΑΡΕΤΑ!/
/

ΧΕΛΩΝΑ:

Ανεξέλεγκτοι όλοι γίναν
Και δε νοιάζονται σταλιά.
Τι θα γίνει η ζωή μας
σε νερό κι ακρογιαλιά.

ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ:

Επανάσταση μας μένει
σαν μοναδική μας λύση!
Για να φύγει ο εχθρός μας.
Να μη μας ξαναπειλήσει.

ΧΕΛΩΝΑ:

Δώστε χέρια, εσείς χταπόδια.
Και καβούρια τις δαγκάνες.
Να χτυπήσουν επιτέλους
της ελπίδας οι καμπάνες.

ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ:

Και ν' αγωνιστούμε όλοι
στου ωκεανού τα βάθη.
Κάθε ψάρι και δελφίνι
την προσπάθεια να μάθει:

ΧΕΛΩΝΑ:

Πως για να σωθεί η φύση
επανάσταση κι αγώνα
θέλει από κάθε καρχαρία,
καλαμάρι και χελώνα.

ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ:

Κι όσοι είναι οικολόγοι
και τη θάλασσα αγαπάνε
δίπλα μας πάντα να είναι
και σ' αυτό να μας βοηθάνε...

-ΤΟΝ ΒΥΘΟ ΘΕΛΩ ΕΔΩ./ΕΝΩΜΕΝΟ ΔΥΝΑΤΟ!
-ΧΕΡΙΑ, ΠΟΔΙΑ ΚΑΙ ΔΑΓΚΑΝΕΣ/ ΓΙΑ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ ΤΙΣ ΚΑΜΠΑ-
ΝΕΣ!/
-ΤΟΝ ΒΥΘΟ ΘΕΛΩ ΕΔΩ./ΕΝΩΜΕΝΟ ΔΥΝΑΤΟ!

ΣΑΚΟΥΛΕΣ-ΜΠΟΥΚΑΛΙΑ:

Οι σακούλες, τα μπουκάλια
κι ό,τι πλαστικό υπάρχει

να χαθεί πια επιτέλους
απ' της θάλασσας τα βάθη.

ΧΤΑΠΟΔΙΑ-ΨΑΡΙΑ:

Κι οι ψαράδες με τις τράτες
τον βυθό να μη ρημάζουν!
Και τον γόνο να μην πιάνουν!
Δυναμίτη να μη βάζουν!

ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΥΛΙΑ:

Για να βρίσκω κι εγώ ψάρια
και να τρώω το καημένο.
Κι όχι στη χωματερή να είμαι
στα σκουπίδια βουτηγμένο.

ΔΕΛΦΙΝΙ-ΦΑΛΛΙΝΑ:

Άμα κλείσουνε τα Πάρκα,
και αδειάσουν οι πισίνες,
θα γλιτώσουνε και τα κήτη
απ' του κέρδους τις σειρήνες.

Και ελεύθερα να ζούνε
στου ωκεανού τα βάθη,
γεννημένα στο γαλάζιο,
πρέπει ο άνθρωπος να μάθει.

- ΤΑ ΔΕΛΦΙΝΙΑ ΠΡΕΠΕΙ /ΝΑ'ΝΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΑ! /
-ΣΤΑ ΠΑΡΚΑ ΤΑ ΔΕΛΦΙΝΙΑ /ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ Σ'ΕΝΑ ΜΗΝΑ! /

ΟΙΚΟΛΟΓΟΙ:

Νέα μέρα τότε θα' ρθει
σε στεριά και σε νερό.
Κι εγώ θα ζητωκραυγάζω:
«ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΚΑΘΑΡΟ!!!»

ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ:

Άνθρωπος και καρχαρίας
τότε φίλοι θα γενούνε.
Και της θάλασσας τα κάλλη
μονιασμένοι θα χαρούνε.

ΧΕΛΩΝΑ:

Κι οι χελώνες τα αυγά τους.

θα γεννούν με ηρεμία.
Γιατί ομπρέλες και ξαπλώστρες
δε θα έχει η παραλία.

-ΞΑΠΛΩΣΤΡΕΣ ΚΑΙ ΟΜΠΡΕΛΕΣ /ΣΚΟΤΩΝΟΥΝΕ Τ' ΑΥΓΑ ΜΑΣ !/
-ΤΗ ΧΕΛΩΝΑ ΑΝ ΑΦΑΝΙΣΕΙΣ, /ΘΑ ΣΕ ΠΙΝΙΞΟΥΝΕ ΟΙ ΤΣΟΥ-
ΧΤΡΕΣ!/
-ΤΟΝ ΒΥΘΟ ΘΕΛΩ ΕΔΩ./ΕΝΩΜΕΝΟ ΔΥΝΑΤΟ!/
-Ε/ΠΑ/ΝΑ/ΣΤΑΣΗ!/Ε/ΠΑ/ΝΑ/ΣΤΑΣΗ!/

Όλοι:
Μπρος να δώσουμε τα χέρια
κι η Επανάσταση αρχίζει.
Κι όπου ρύπανση κι αν βρούμε
ο καθείς να καθαρίζει.

Κι ορκιζόμαστε όλοι τώρα
μπρος στην θάλασσα το κύμα:
«Το νερό να αγαπάμε.
Να φυλάμε από το κρίμα».

Όλοι:

Μπρος να δώσουμε τα χέρια
κι η Επανάσταση αρχίζει.
Κι όπου ρύπανση κι αν βρούμε
ο καθείς να καθαρίζει.

Κι ορκιζόμαστε όλοι τώρα
μπρος στην θάλασσα το κύμα:
«Το νερό να αγαπάμε.
Να φυλάμε από το κρίμα».

-ΤΟΝ ΒΥΘΟ ΘΕΛΩ ΕΔΩ./ΕΝΩΜΕΝΟ ΔΥΝΑΤΟ!/
-Ε/ΠΑ/ΝΑ/ΣΤΑΣΗ!/Ε/ΠΑ/ΝΑ/ΣΤΑΣΗ!/

ΑΥΛΑΙΑ

Αρχέλιον 2017. Εθελοντική συμμετοχή στον εορτασμό για την Παγκόσμια Ημέρα Θαλάσσιας Χελώνας.

ΚΙ ΕΜΕΙΣ...ΜΕ ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Αφηγητής 1
Αφηγητής 2
Πλαστική σακούλα 1
Πλαστική σακούλα 2
Πλαστική σακούλα 3
Κονσέρβα 1
Κονσέρβα 2
Κουτάκια αλουμινίου 4
Πλαστικό μπουκάλι 1
Πλαστικό μπουκάλι 2
Ποτήρι καφέ 1
Ποτήρι καφέ 2
Ποτήρι καφέ λουόμενου
Καλαμάκι πλαστικό 1
Καλαμάκι πλαστικό 2
Αντηλιακό
Ξεφτισμένη ψάθα
Άνδρας
Γυναίκα
Σαρδέλα
Μπαρμπούνι
Χελώνα
Γλάρος 1
Γλάρος 2
Ψαράς
Παιδί 1,3,3,4,5

(Το έργο μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε εκπόνηση προγράμματος για την αειφορία με θέμα τη ρύπανση της θάλασσας και των ακτών από τα απορρίμματα και την ανακύκλωση.)

(**Σκηνικό:** Παραλία γεμάτη σκουπίδια. Στη μια μεριά βρίσκονται οι αφηγητές και στην άλλη παίζουν τα σκουπίδια.)

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 1: Μια φορά, κι ένα καιρό ζούσαν σε μια παραλία ένα σωρό πολύχρωμα, μπιρμπιλωτά σκουπίδια.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 2: (παρουσιάζει τα σκουπίδια που χαιρετούν ή κινούνται να τα δουν οι θεατές)

Πλαστικές σακούλες, κονσέρβες, κουτάκια αλουμινίου, μπουκάλια πλαστικά, ποτήρια του καφέ, καλαμάκια πλαστικά, αντηλιακά και φυσικά ψάθες ξεφτισμένες....

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 1: Χειμώνα, καλοκαίρι χαίρονταν το μπάνιο τους στη θάλασσα κι απολάμβαναν τον ήλιο αραχτά στην παραλία. (κινούνται, κάνουν πως κολυμπούν, κάνουν ηλιοθεραπεία κ.λπ.)

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 2: Το καλοκαίρι μάλιστα αποκτούσαν και νέους φίλους, μια και οι άνθρωποι που επισκέπτονταν την παραλία, συνήθιζαν δυστυχώς, φεύγοντας, να «ξεχνούν» (ειρωνικά) κι άλλα σκουπίδια...

(Εμφανίζονται οι λουόμενοι. Περπατούν και πετούν σκουπίδια. Στρώνουν την ψάθα και τα πράγματά τους.)

ΓΥΝΑΙΚΑ: Αχ! Βάλε μου, σε παρακαλώ λίγο αντηλιακό στην πλάτη μου, μην καώ.

ΑΝΤΡΑΣ: (προσπαθεί, ξαναπροσπαθεί) Λυπάμαι, άδειασε!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Άδειασε; Τι κρίμα! Εεεε, πέτα το λοιπόν. Τι το κρατάς;

(Ο άντρας πετάει το μπουκάλι στο νερό και το τρώει στο κεφάλι ένα από τα δυο ψάρια που περνούν εκείνη την ώρα.)

ΣΑΡΔΕΛΑ: (πιάνει το κεφάλι της). Άουτς! Αμάν πια αυτοί οι άνθρωποι, βρε Μπαρμπούνι μου. Έχουν γεμίσει τα πάντα σκουπίδια. Ό, τι δεν χρειάζονται το πετάνε όπου βρουν...

ΜΠΑΡΜΠΟΥΝΙ: Έχεις δίκιο, Σαρδέλα μου. Δεν έχουν αφήσει πια τίποτα καθαρό! Κι αφού τους τέλειωσε η στεριά, άρχισαν να πετάνε και στο νερό.

ΣΑΡΔΕΛΑ: Έχω ακούσει από τη φίλη μου τη φάλαινα, την πολυταξιδεμένη, ότι υπάρχουν λέει, ολόκληρα νησιά που επιπλέουν στους ωκεανούς φτιαγμένα από ανθρώπινα σκουπίδια!

ΜΠΑΡΜΠΟΥΝΙ: Κι εμένα μου είπε μια μέρα ο Χρυσοψαρίδης, ξέρεις αυτός ο κοκκινούλης στη λιμνούλα, ότι και στο γλυκό νερό τα σκουπίδια βασιλεύουν. Ποτάμια, λίμνες, ακόμα και τα σιντριβάνια τους γέμισαν με σκουπίδια. Μεγάλη ρύπανση που λένε κι οι άνθρωποι στη γλώσσα τους.

ΣΑΡΔΕΛΑ: Χωματερή μας καταντήσανε, δυστυχώς. Αχ! Σε τι κόσμο θα φέρουμε τ' αυγά μας;

ΜΠΑΡΜΠΟΥΝΙ: Όπου κι αν κολυμπήσεις ο βυθός είναι γεμάτος σκουπίδια. Α πα πα!... Αναλέπιασα και που το σκέφτηκα!

ΑΝΤΡΑΣ: (πίνει καφέ, ενώ η γυναίκα διαβάζει περιοδικό) Ωραίος καφές! Όπως ακριβώς τον πίνω. (Πίνει μια δυο γουλιές ακόμα με απόλαυση.) Τον ήπια όλο. Και τώρα; Τι το κάνουν το ποτήρι;

ΓΥΝΑΙΚΑ: (θυμωμένη που τη διακόπτει που διαβάζει περιοδικό). Μα τι λες; Και φυσικά να το πετάξεις αμέσως. Και κοίτα μη λερώσεις τις πετσέτες. Χτες τις αγόρασα. Ειδικά για το πρώτο μας μάνιο.

ΑΝΤΡΑΣ: (κοιτάει γύρω του) Ναι, αλλά πού να το πετάξω; Ο κάδος είναι μακριά και βαριέμαι να πάω μέχρι εκεί. Κάνει και τόση ζέστη...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ουφ! Με κούρασες πια. Πού να το πετάξω και πού να το πετάξω! Να... (πετά το ποτήρι του καφέ πάνω στα άλλα σκουπίδια)

ΠΟΤΗΡΙ ΚΑΦΕ 1: (το ποτήρι του λουόμενου βγαίνει στη σκηνή και πλησιάζει τα άλλα) Ουπς! καλώς τον! Έλα στην παρέα μας.

ΠΟΤΗΡΙ ΛΟΥΟΜΕΝΟΥ: Γεια σας, παιδιά! Κι εσείς εδώ;

ΠΟΤΗΡΙ ΚΑΦΕ 2: Φυσικά! Υπάρχει καλύτερο μέρος για καφέ από την παραλία;

ΨΑΘΑ: (τεντώνεται νοητικά) Για μένα πάντως η παραλία είναι μοναδική! Δε λέω και στο δάσος καλά είναι, αλλά με χαλάει η υγρασία. Ενώ η παραλία...

ΚΟΝΣΕΡΒΑ 1: Ευτυχώς δε λέτε που οι άνθρωποι δε μας παίρνουν μακριά από' δω. Έτσι κάνουμε όλο τον χρόνο διακοπές!

ΚΟΝΣΕΡΒΑ 2: Δε μας πετούν ούτε καν στον κάδο. Αχ! πόσο τους αγαπώ τους βρομιαρούληδες...

ΠΛΑΣΤΙΚΟ ΜΠΟΥΚΑΛΙ 1: Ευτυχώς ευτυχώς, γιατί κάτι φίλοι μου στην πόλη έχουν βρει τον μπελά τους με αυτούς τους κάδους.

ΠΛΑΣΤΙΚΟ ΜΠΟΥΚΑΛΙ 2: Όταν λες «με αυτούς τους κάδους», τι ακριβώς εννοείς;

ΠΛΑΣΤΙΚΟ ΜΠΟΥΚΑΛΙ 1: Εννοώ πως εκεί, εκτός από τους κοινούς κάδους για μας τα σκουπίδια, υπάρχουν και κάτι άλλοι κάδοι. Νομίζω πως είναι μπλε. Να δεις, μωρέ, πώς τους λένε;

ΚΟΥΤΑΚΙΑ ΑΛΟΥΜΙΝΙΟΥ: (μαζί, ψευδά) Κάδουθ ανακύκλωθηθ, καλέ!

ΠΛΑΣΤΙΚΟ ΜΠΟΥΚΑΛΙ 1: Ανακύκλωσης, ξανακύκλωσης, ησυχία δε βρίσκουν. Εμείς εδώ στην εξοχή είμαστε μια χαρά! Του πεταματού και μόνο.

ΚΟΥΤΑΚΙΑ ΑΛΟΥΜΙΝΙΟΥ: (μαζί, ψευδά) Ναι, θε λέμε, καλά είναι εθώ στην εκθογή, αλλά και θτην ανακύκλωθη καλύτερα!

ΜΠΟΥΚΑΛΙ ΑΝΤΗΛΙΑΚΟ: Σας παρακαλώ, μη μου μαυρίζετε την ψυχή! Εγώ δε θέλω πια να πάω πουθενά. Τώρα που πήρα επιτέλους τη σύνταξή μου θέλω να μαυρίζω με τις ώρες στον ήλιο... (απλώνει αντηλιακό πάνω του)

ΚΑΛΑΜΑΚΙ 1: Εγώ, πάλι βαρέθηκα! Θέλω να ζήσω στη ζωή μου και λίγο περιπέτεια. Από το σούπερ μάρκετ στον καφέ κι από τον καφέ στη άμμο.

ΚΑΛΑΜΑΚΙ 2: Ρούφα τ' αυγό σου, ρε σπαστικό. Είμαστε εμείς τώρα για ανακύκλωση; Και μόνο που το λέω ζαλίζομαι.

ΚΟΥΤΑΚΙΑ ΑΛΟΥΜΙΝΙΟΥ: (μαζί, ψευδά) Μην θακώνεθε. Εθείς πολύ φοβάμαι πωθ δεν ανακυκλώνεθε.

ΚΑΛΑΜΑΚΙ 1: (στεναχωρημένα) Μμμ! Τι κρίμα!

ΚΑΛΑΜΑΚΙ 2: (πανηγυρικά) Ουαουου! Τι καλά!

(Εμφανίζονται οι γλάροι)

ΓΛΑΡΟΣ 1: Έχω μια λιγούρα φοβερή. Λες να βρούμε τίποτα να τσιμπήσουμε;

ΓΛΑΡΟΣ 2: Και το ρωτάς; Πουλάκι μου, σε έφερα στην καλύτερη ακτή! Σκουπιδιανή με τ' όνομα. Γεμάτη λιχουδιές!

ΓΛΑΡΟΣ 1: Ξέρεις τ' άλλα θαλασσοπούλια μας κοροϊδεύουν που τρώμε σκουπίδια. Μας λένε γλαρόσκουπες και σκουπιδομαζώχτρες.

ΓΛΑΡΟΣ 2: Μμμ... Σκοτίστηκα! Εμείς τουλάχιστον με τόσα σκουπίδια θα επιβιώσουμε. Οι άλλοι που προτιμούν την «υγιεινή διατροφή» να δούμε πού θα βρίσκουν ψάρια σε λίγο καιρό.

ΓΛΑΡΟΣ 1: Ναι, με τόσα σκουπίδια που πετάνε οι άνθρωποι και στη θάλασσα, τα ψάρια... «δεν τη βγάζουν καθαρή»...

ΓΛΑΡΟΣ 2: Σκουπίδι από τον τόπο σου κι ας είν' και ..πεταμένο. (συνεχίζουν να τσιμπολογούν, εμφανίζεται μια χελώνα)

ΧΕΛΩΝΑ: Εσείς είστε τυχεροί! Εγώ πάλι δεν μπορώ να το χωνέσω με τίποτα. Όπου κι αν κολυμπήσω, σε κάθε θάλασσα και σε κάθε ωκεανό, μόνο σκουπίδια συναντώ πια γύρω μου. Σκουπίδια παντού. Και σκουπίδια πονηρά! Ειδικά αυτές οι πλαστικές σακούλες, πόσο με τρομάζουν!

ΣΑΚΟΥΛΑ 1: (έκπληκτη) Εμείς; Τι σου κάναμε εμείς;

ΣΑΚΟΥΛΑ 2: Εμείς απλά απολαμβάνουμε την αιώνια ζωή.

ΣΑΚΟΥΛΑ 3: Γιατί, όπως καλά θα ξέρεις, εμάς δεν μπορεί να μας νικήσει τίποτα!

ΣΑΚΟΥΛΑ 1: Δε λιώνουμε ποτέ!

ΧΕΛΩΝΑ: Το ξέρω! Πώς δεν το ξέρω; Κι όχι μόνο δεν λιώνετε ποτέ, αλλά πολλές φορές, όταν κολυμπάτε μέσα στο νερό, εμείς οι χελώνες σας νομίζουμε για τσούχτρες, που είναι ο αγαπημένος μας μεζές. Σας τρώμε, λοιπόν άθελά μας κι ύστερα φράζει το στομάχι μας και πεθαίνουμε. Κι όχι μόνο εμείς, αλλά και τα δελφίνια και οι φάλαινες.

ΓΛΑΡΟΣ 1: Και τα θαλασσοπούλια πολλές φορές πεθαίνουν,

ΓΛΑΡΟΣ 2: ...γιατί έφαγαν καπάκια πλαστικά.

ΣΑΚΟΥΛΑ 1: Αααα! Τι τρομερό! (έκπληκτες και στενοχωρημένες)

ΣΑΚΟΥΛΑ 2: Ααααα! Τι φοβερό! (έκπληκτες και στενοχωρημένες)

ΣΑΚΟΥΛΑ 3: Πολύ λυπούμαστε για όσα μας λέτε. Όμως δεν φταίμε εμείς!

ΣΑΚΟΥΛΑ 1: Οι άνθρωποι μας χρησιμοποιούν πολύ.

ΣΑΚΟΥΛΑ 2: Κι ύστερα μας πετούν εδώ κι εκεί.

ΣΑΚΟΥΛΑ 3: Ο αέρας μας παρασύρει. Κι έτσι γίναμε οι βασίλισσες του κόσμου.

ΣΑΚΟΥΛΑ 1: Όπου κι αν κοιτάξεις...

ΣΑΚΟΥΛΑ 2,3: (μαζί) ...είμαστε εμείς!

ΧΕΛΩΝΑ: Αν συνεχίσουν έτσι οι άνθρωποι, πάμε όλοι χαμένοι! Χελώνες, ψάρια, πουλιά και ζώα σε στεριά και νερό θα αφανιστούμε όλοι. Και στο τέλος θα χαθούν φυσικά και οι άνθρωποι που ποτέ τους δε σκέφτονται και μόνο καταστρέφουν.

ΨΑΡΑΣ: (μπαίνει τραγουδώντας τη βαρκούλα του ψαρά και τραβάει δίχτυα. Βλέποντας τη χελώνα φωνάζει θυμωμένα) Όχι! Πάλι εσύ μπροστά μου; Πάνε τα δίχτυα μου! Πάει η ψαριά μου! Στάσου και θα σε κανονίσω καλά, παλιοχελώνα. (αρπάζει το καμάκι να τη χτυπήσει και μένει ακίνητος)

ΧΕΛΩΝΑ: (προς τους γλάρους). Τι σας έλεγα; Ο άνθρωπος, απάνθρωπος παντού. (στον ψαρά) Κι όμως κάνεις μεγάλος λάθος, ψαρά! Τα ψάρια φτάνουν και για τους δυο μας. Και για τα δίχτυα σου δεν φταίω εγώ. Εγώ κολυμπώντας παγιδεύομαι σε αυτά κι εσύ με σκοτώνεις, γιατί νομίζεις πως στα καταστρέφω. Με σκοτώνεις και για να διασκεδάσεις επίσης. Όπως κάνεις με όλα τα πλάσματα της γης. Και φυσικά χτίζεις πάνω στην άμμο που βγαίνω να γεννήσω. Επειδή δε νοιάζεσαι για μένα, τη θάλασσα, ή το περιβάλλον. Σε νοιάζει μόνο ο εαυτός σου! Όλοι οι άνθρωποι ίδιοι είστε τελικά. Αλίμονο!

(Εμφανίζονται παιδιά με γάντια και σακούλες στα χέρια)

ΠΑΙΔΙ 1: Δεν είναι όλοι οι άνθρωποι ίδιοι, χελώνα!

ΠΑΙΔΙ 2: Εμείς που βλέπεις βαρεθήκαμε να βλέπουμε τόσο όμορφη ακτή να είναι γεμάτη σκουπίδια κι αποφασίσαμε να την καθαρίσουμε.

ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ: (όλα μαζί) Τι; Να την καθαρίσετε; Ωχ! Όχιιι! (απελπισμένα)

ΠΑΙΔΙ 3: Κι όμως έτσι όπως το ακούσατε θα γίνει και μη διαμαρτύρεστε καθόλου!

ΠΑΙΔΙ 4: Αρκετά κράτησαν οι... διακοπές σας στην παραλία. Ώρα να επιστρέψετε εκεί που πραγματικά ανήκετε.

ΠΑΙΔΙ 5: Όσοι ανακυκλώνετε θα πάτε στον μπλε κάδο κι οι υπόλοιποι στη χωματερή.

ΠΛΑΣΤΙΚΟ ΜΠΟΥΚΑΛΙ 1: (προς τα άλλα σκουπίδια). Τι σας έλεγα; Ήρθε κι η σειρά μας.

ΠΑΙΔΙ 1: Εμπρός λοιπόν. Ξεκινάμε! Ψαρά, άσε κάτω το καμάκι κι έλα βάλε ένα χεράκι. (μαζεύουν τα παιδιά-σκουπίδια και τα τοποθετούν κάτω από τη σκηνή)

ΠΑΙΔΙ 2 : Προσοχή! Μη μας ξεφύγει κανένα!

ΠΑΙΔΙ 3: Με τόσα σκουπίδια ούτε που φαίνεται η άμμος. Η παραλία πρέπει να λάμψει και πάλι.

ΠΑΙΔΙ 4: Κι από Σκουπιδιανή πρέπει να ονομαστεί και πάλι Αμμουδιανή.

(Όσο μαζεύουν ακούγεται το τραγούδι *Mahna Mahna* από το *Muppet show*)

ΠΑΙΔΙ 5: (χαμηλώνει η μουσική) Και φυσικά να μην ξεχάσουμε τις ταμπέλες. (το κάθε παιδί δείχνει στο κοινό και διαβάζει δυνατά την ταμπέλα του).

(Τα παιδιά σκουπίδια βρίσκονται κάτω από τη σκηνή. Πάνω παρατάσσονται παιδιά με τις ταμπέλες τους.)

ΠΑΡΑΛΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΑΠΟ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ!

ΤΑ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΗ!

Η ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΑ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ!

ΣΤΗ ΣΤΕΡΙΑ ΔΕ ΖΕΙ ΤΟ ΨΑΡΙ ΚΑΙ ΣΚΟΥΠΙΔΙ ΣΤΗΝ ΑΚΤΗ!

ΣΤΟΥ ΓΥΑΛΟΥ ΤΑ ΒΟΤΣΑΛΑΚΙΑ ΤΕΡΜΑ ΠΙΑ ΤΑ ΣΚΟΥΠΙΔΑΚΙΑ!

ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΩ ΤΗ ΧΕΛΩΝΑ, ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΣΕΙ ΧΙΛΙΑ ΧΡΟΝΙΑ!

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 1: Κι έτσι που λέτε η παραλία καθάρισε. Η άμμος ξαναφάνηκε χρυσόξανθη και λαμπερή στον ήλιο. Και τα σκουπίδια γύρισαν εκεί που ανήκαν.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 2: Οι άνθρωποι που έρχονταν στην παραλία διάβαζαν προσεκτικά τις ταμπέλες και πέταγαν πια τα απορρίμματα στους κάδους.

(Βγαίνουν οι λουόμενοι, πηγαίνουν σε όλες τις ταμπέλες που κρατούν τα παιδιά στη σκηνή και διαβάζουν. Ύστερα στρώνουν την ψάθα τους και κάθονται. Επίσης τα παιδιά «σκουπίδια» μαζί με τον ψαρά μοιράζουν στο κοινό ενημερωτικό υλικό σχετικά με τη θαλάσσια ρύπανση, την ανακύκλωση, την ορθή διαχείριση των απορριμμάτων.)

Παίζουμε για το Περιβάλλον

Ενώ τα παιδιά μοίραζαν συχνά στον κόσμο, ενημερωτικά φυλλάδια σχετικά με την ανακύκλωση. Ψάρια, θαλασσοπούλια και χελώνες δεν κινδύνευαν πια. Κι έτσι λοιπόν έζησαν αυτοί καλά....

ΧΕΛΩΝΑ: Έζησα κι εγώ πολύ...

ΑΦΗΓΗΤΕΣ ΜΑΖΙ: Κι εμείς... με ανακύκλωση!

ΑΥΛΑΙΑ

Παίζουμε για το Περιβάλλον

Αρχέλων 2014. Εθελοντική συμμετοχή στον εορτασμό για την Παγκόσμια Ημέρα Θαλάσσιας Χελώνας.

ΚΟΙΝΟΤΙΚΗ ΟΔΗΓΙΑ 2015/720

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Σακούλα 1

Σακούλα 2

Σακούλα 3

Σακούλα 4

Δήμαρχος

Σύμβουλος 1

Σύμβουλος 2

Σύμβουλος 3

Σύμβουλος 4

Παίζουμε για το Περιβάλλον

(Το έργο αναφέρεται στην Οδηγία (ΕΕ) 2015/720 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2015, σχετικά με την τροποποίηση της οδηγίας 94/62/ΕΚ με σκοπό τη μείωση της κατανάλωσης της λεπτής πλαστικής σακούλας μεταφοράς. Μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε εκπόνηση προγράμματος για την αειφορία με θέμα τη χρήση της πλαστικής σακούλας.)

(Στη μισή σκηνή δύο σακούλες αραχτές στην καφετέρια παίζουν τάβλι. Εμφανίζονται άλλες δύο που «εκδιώχθηκαν» από τα νησιά τους και πλησιάζουν στο τραπέζι. Όσο μιλάνε οι σακούλες στην άλλη μισή σκηνή παίζει η Δήμαρχος και το δημοτικό συμβούλιο. Η μία ομάδα δεν επικοινωνεί με την άλλη.)

ΣΑΚΟΥΛΑ 1: « Κοινοτική οδηγία 2015/720».... (παίζει και παραμιλάει)

ΣΑΚΟΥΛΑ 2: Σώπα, καλέ! θα σε περάσουν για τρελό. Σταμάτα πια!

ΣΑΚΟΥΛΑ 3: Βρε τον κακομοίρη. Παραμιλάει απ' τα μνημόνια...

ΣΑΚΟΥΛΑ 4: Αχ! κρίση καταραμένη. Όλοι μας παραμιλάμε πια.

ΣΑΚΟΥΛΑ 3: Καλώς τους! Από πού μας έρχεστε;

ΣΑΚΟΥΛΑ 4: Κοπιάστε να πιείτε ένα νερό να ξαποστάστε.

ΣΑΚΟΥΛΑ 3: (στη σακούλα 4) Νερό; Μμμ. Ξοδεύτηκες πάλι! (στις άλλες σακούλες) Ελάτε, ελάτε, καθίστε. Φαίνεστε κουρασμένες...

ΣΑΚΟΥΛΑ 4: Από πού μας έρχεστε λοιπόν;

ΣΑΚΟΥΛΑ 1: « Κοινοτική οδηγία 2015/720».... (συνεχίζει να παραμιλάει)

ΣΑΚΟΥΛΑ 2: Αυτή απ' την Αλόνησο κι εγώ από τη Σίφνο.

ΣΑΚΟΥΛΑ 3: Και πώς από τα μέρη μας; Γιατί αφήσατε τα ωραία σας νησάκια και ήρθατε εδώ;

ΣΑΚΟΥΛΑ 1: « Κοινοτική οδηγία 2015/720»....

ΣΑΚΟΥΛΑ 4: Κοινοτική τι;

ΣΑΚΟΥΛΑ 2: Να σας εξηγήσω εγώ. Δεν αφήσαμε εμείς τα νησιά μας. Τα νησιά άφησαν εμάς!

ΣΑΚΟΥΛΑ 3: Δεν καταλαβαίνω τίποτα!

ΣΑΚΟΥΛΑ 1: Σύμφωνα με την Κοινοτική Οδηγία 2015/720, προς τις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, μέχρι το 2019 θα πρέπει να έχει σημειωθεί δραστικός περιορισμός μας. Στόχος: κάθε κάτοικος να χρησιμοποιεί το πολύ 90 πλαστικές σακούλες το χρόνο και μέχρι το τέλος του 2019 να μας μειώσει στις 40! Σωστός αφανισμός. Σκέτη Σακουλοκτονία!

ΣΑΚΟΥΛΑ 2: Καταλάβατε τώρα;

ΣΑΚΟΥΛΑ 4: Δηλαδή σας έδιωξαν οριστικά;

ΣΑΚΟΥΛΑ 3: Σας κατήργησαν οριστικά;

ΣΑΚΟΥΛΑ 2: Πιο οριστικά δεν γίνεται!

ΣΑΚΟΥΛΑ 1: Μας άρπαξαν μια μέρα και μας έριξαν μέσα στον κάδο Ανακύκλωσης. Και τώρα πια κανείς δεν θέλει να μας χρησιμοποιεί. Δε μας θέλει κανείς! (κλαίει)

ΣΑΚΟΥΛΑ 2: Τώρα όλοι στο νησί κυκλοφορούν με πάνινες και για μας ούτε λόγος. Μας ξέχασαν όλοι! Χιλιάδες σακούλες στάλθηκαν στα στρατόπεδα Ανακύκλωσης κι εμείς ίσα που προλάβουμε και γλιτώσαμε.

ΣΑΚΟΥΛΑ 1: Μας βοήθησε κι ένα απαλό αεράκι. Ξέρετε, απ' αυτά που μας ταξιδεύουν παντού και μπορεί από τη μια στιγμή στην άλλη να βρεθούμε σε μια παραλία ή στο δάσος. Περασμένα μεγαλεία...

ΣΑΚΟΥΛΑ 2: Ίσα που προλάβουμε λοιπόν να το σκάσουμε και να'μαστε τώρα εδώ, να ψάχνουμε ένα ασφαλές καταφύγιο για τον ατελείωτο βίο μας. Ζούμε οι αθάνατες πάνω από 1000 χρόνια, αν δεν μας ανακυκλώσουν.

ΣΑΚΟΥΛΑ 4: Καλώς ήρθατε λοιπόν στον τόπο μας! Εδώ δεν κινδυνεύετε από τίποτα και δεν σας πειράζει κανείς! Ησυχάστε!

ΣΑΚΟΥΛΑ 3: Τα βάσανά σας τελειώνουν εδώ!

(Παγώνουν. Στην άλλη μεριά της σκηνής εμφανίζεται η Δήμαρχος και το Δημοτικό Συμβούλιο. Το σκηνικό της συνεδρίασης φτιάχνεται όσο οι σακούλες μιλούν.)

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Σας κάλεσα σήμερα εδώ, γιατί πρέπει να συζητήσουμε ένα πολύ σοβαρό θέμα. Γνωρίζετε φαντάζομαι όλοι την Κοινοτική Οδηγία 2015/720, σχετικά με τον περιορισμό της πλαστικής σακούλας.

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ: (όλοι μαζί) Ναι, φυσικά!

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Ήδη η Αλόνησος και η Σίφνος κατήργησαν την πλαστική σακούλα. Νομίζω ότι έφτασε πια και η δική μας σειρά να εναρμονιστούμε με την Κοινοτική Οδηγία.

ΣΑΚΟΥΛΑ 4: Να τα! Να τα! Άρχισαν τα όργανα...

ΣΑΚΟΥΛΑ 3: Σςςς! Σώπασε ν' ακούσουμε!

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ 1: Κυρία Δήμαρχε, συμφωνώ απόλυτα με τα όσα είπατε και πραγματικά θεωρώ πως πρέπει να απαλλαγεί και ο δικός μας τόπος από τον εφιάλτη της πλαστικής σακούλας.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ 2: Είναι γεγονός ότι το πλαστικό είναι το πιο καταστροφικό υλικό στον πλανήτη που ρυπαίνει αδιάκριτα και επιβαρύνει το παγκόσμιο οικοσύστημα.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ 3: Και αυτό που συμβαίνει στη χώρα μας είναι αδιανόητο! Πλαστική σακούλα σε κάθε καθημερινή μας δραστηριότητα.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ 4: Στην Ελλάδα, λένε οι στατιστικές, κάθε κάτοικος χρησιμοποιεί ετησίως πάνω από 240 πλαστικές σακούλες. (το τονίζει)

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ 1: Ασύλληπτο!

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ 2: Φοβερό!

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ 3: Ολέθριο!

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ 4: Εφιάλτης!

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Ησυχάστε! Ησυχάστε, παρακαλώ! Είναι γεγονός ότι περισσότερο από 8 δις πλαστικές σακούλες διασκορπίζονται στο έδαφος, στις θάλασσες, στις λίμνες και στους ποταμούς. Η συγκεκριμένη Κοινοτική Οδηγία είναι πράγματι μια γενναία απόφαση που θα βοηθήσει συστηματικά στον περιορισμό της τρομερής αυτής απειλής για τον πλανήτη μας.

ΣΑΚΟΥΛΑ 4: Κι εγώ που νόμιζα πως το 2015/720 ήταν κι άλλο μνημόνιο... Άκου πολύ γενναία απόφαση!

ΣΑΚΟΥΛΑ 3: Αχ! Σταμάτα σου είπα! Κρίνεται το μέλλον μας εδώ! Δεν το καταλαβαίνεις;

ΣΑΚΟΥΛΑ 4: Ποιο μέλλον μας; Το τέλος μας να λες...

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Ως εκ τούτου, πρέπει κι εμείς να προετοιμάσουμε την τοπική κοινωνία και να συμμορφωθούμε με τη νέα μετά πλαστική σακούλα εποχή.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ 1: Θα βοηθήσουμε όλοι!

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ 2: Το μέλλον μας πρέπει να μην είναι πλαστικό!

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ 3: Οι πλαστικές σακούλες είναι εξαιρετικά καταστροφικές!

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ 4: Ρυπαίνουν τα πάντα!

ΣΑΚΟΥΛΑ 3: Όταν μου φόρτωνες τα ψώνια σου, ήταν καλά ε; Τώρα ρυπαίνω τα πάντα. (στον σύμβουλο 4)

ΣΑΚΟΥΛΑ 4: Μμμ. Νωρίς το θυμήθηκαν!

ΣΑΚΟΥΛΑ 1: Τα καλά τα δικά μας.

ΣΑΚΟΥΛΑ 2: Και σε μας έτσι ακριβώς έγινε. Πρώτα άρχισαν να μας δυσφημούν και στο τέλος δε μας ήθελε πια κανείς.

ΣΑΚΟΥΛΑ 1: Λες και φταίμε εμείς που είμαστε τόσο ανθεκτικές, δε σχιζόμαστε, δε λιώνουμε ποτέ!

ΣΑΚΟΥΛΑ 2: Ελαφριές σαν πούπουλα. Μπορεί ο αέρας να μας παρασύρει και να μας ταξιδέψει παντού. Πολύχρωμες και διεκδικητικές έχουμε δημιουργήσει ολόκληρα νησιά που επιπλέουν στους ωκεανούς.

ΣΑΚΟΥΛΑ 1: Ενώ το αλάτι κι ο ήλιος μπορούν να μας μεταμορφώσουν σε αόρατες ίνες που κολυμπάμε στο θαλασσινό νερό, τρυπώνουμε εύκολα στο στομάχι των ψαριών και καταλήγουμε στο ανθρώπινο πιάτο.

ΣΑΚΟΥΛΑ 2: Με άλλα λόγια είμαστε παντού! (παγώνουν)

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Λοιπόν για να μην πολυλογούμε. Από αύριο κιόλας ξεκινάει η εκστρατεία ενημέρωσης των κατοίκων.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ 1: Μπορούν να μας βοηθήσουν και τα παιδιά στα σχολεία που αγαπούν το περιβάλλον.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ 2: Πόρτα πόρτα πρέπει να μάθουν όλοι πόσο κακό κάνουν οι πλαστικές σακούλες.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ 3: Και να τους πείσουμε να πάψουν να τις χρησιμοποιούν.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ 4: Οι πάνινες και οι χάρτινες μπορούν να εξυπηρετούν εξίσου καλά, χωρίς να ρυπαίνουν.

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Συμφωνούμε λοιπόν όλοι. Εμπρός ενωμένοι για σακούλα ξεχασμένη...

(Ενώνουν τα χέρια, παγώνουν. Στην άλλη άκρη της σκηνής οι σακούλες τραγουδάνε)

Άνοιξε πέτρα να κλειστώ (1)
ήλιος να μη με βλέπει.
Αντί σακούλα πρέπει,
πρέπει στον κάδο να ριχτώ.

Άνοιξε πέτρα να κρυφτώ,
γιατί με διώχνουν κι από δω!

Παίζουμε για το Περιβάλλον

Σακούλες πάρτε τα βουνά.
Σακούλες να σωθούμε.
Αφού μας κυνηγούνε
Για να μας διώξουν μακριά.

Μπείτε σακούλες στη σειρά
Χέρι να μη μας βρει ξανά...

(1) «Άνοιξε πέτρα» Στίχοι: Λευτέρης Παπαδόπουλος-Μουσική: Μίμης Πλέσσας

ΑΥΛΑΙΑ

Παίζουμε για το Περιβάλλον

Από σχολική παράσταση

**ΝΤΟ, ΡΕ, ΜΙ, ΦΑ, ΣΟΛ, ΛΑ, ΣΙ. ΑΝΑΚΥΚΛΩ-
ΣΑ ΚΙ ΕΓΩ. ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΕ ΚΙ ΕΣΥ!**

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Αφηγητές
Εργάτες
Καταναλωτές
Ψάρι
Χελώνα
Οικολόγοι
Κιθάρες
Άνθρωποι
Μουσικά όργανα-χορωδία

(Το έργο μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε εκπόνηση προγράμματος για την αειφορία με θέμα την επαναχρησιμοποίηση υλικών και την ανακύκλωση.)

ΑΦΗΓΗΤΗΣ α΄:

Μια φορά κι έναν καιρό
στον πλανήτη μας αυτό
άνθρωποι αγαπημένοι
ζούσαν όλοι μονιασμένοι.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ β΄:

Δούλευαν πολλοί μαζί
απ' το βράδυ ως το πρωί,
για να φτιάξουν αγαθά.
Και να ζούνε πιο καλά.

(Φόντο εργοστασίου/ρύπανση από φουγάρα)*

ΕΡΓΑΤΗΣ α΄: (όσο μιλούν δίνουν ο ένας στον άλλο ένα μεγάλο χαρτόκουτο)

Μέρα νύχτα το φουγάρο
κάπνα βγάζει σαν τσιγάρο.
Προϊόντα, αγαθά
συσκευάζω σε κουτιά.

ΕΡΓΑΤΗΣ β΄:

Φορτηγά τα μεταφέρουν
στο κατάστημα. Συμφέρουν!
Και ο κόσμος αγοράζει.
Παίρνει δάνειο! Δεν τον νοιάζει...

(Φόντο καταστήματα /βιτρίνες/κόσμος που ψωνίζει)

ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΗΣ α΄: (κρατούν τσάντες αγορών και οι δύο και στα δυο χέρια)

Μες στο πορτοφόλι κάρτες
Έχω εγώ, να φαν κι οι γάτες!
Shopping therapy*να κάνω.
Δίχως ψώνια θα πεθάνω!

ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΗΣ β΄:

Με μαγεύει η βιτρίνα.
Ψώνια κάνω κάθε μήνα.
Τη λατρεύω αυτή εδώ πέρα. (δείχνει τη βιτρίνα)
Ψώνια κάνω όλη μέρα!

Παίζουμε για το Περιβάλλον

Shopping therapy*= Η “θεραπεία” που κάνει κάποιος-α, βγαίνοντας έξω να αγοράσει προϊόντα.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ α΄:

Ψώνια, ψώνια κι άλλα ψώνια.
Κάθε μέρα. Εδώ και χρόνια.
Σε κουτιά και σε σακούλα.
Αχ! με πιάνει αναγούλα. (κρατάει το κεφάλι του)

ΑΦΗΓΗΤΗΣ β΄:

Γέμιζε ο πλανήτης ψώνια.
Και σκουπίδια σαν τα χιόνια
γέμιζε όλη η πλάση.
Μ’ αυτό, το’ χανε ξεχάσει... (κουνάει το κεφάλι με απογοήτευση)

ΑΦΗΓΗΤΗΣ α΄ ,β΄ (από μισή στροφή ο καθένας)

Αυτό το’ χαν λησμονήσει.
Και δεν έψαχναν για λύση.
Πλαστικό παντού γεμάτο.
Πλαστικό και μες στο πιάτο!

(Φόντο θαλάσσια ρύπανση από πλαστικό/χελώνες/ψάρια)

ΨΑΡΙ:

Και στις θάλασσας τα βάθη
πλαστικό πολύ εχάθη.
Το κατάπια τώρα εγώ.
Κι έχω γίνει πλαστικό!

ΧΕΛΩΝΑ:

Πλαστικό ό, τι μασήσω.
Δεν μπορώ να κολυμπήσω!
Τις σακούλες καταπίνω.
Πλαστική κι εγώ θα γίνω.

(Φόντο χωματερή/ρύπανση από πλαστικό)

ΟΙΚΟΛΟΓΟΣ α΄:

Πρέπει πια να σταματήσει
το κακό! Να βρω μια λύση! (ξύνει το κεφάλι του ψάχνοντας λύση)
Γέμισε η Γη σκουπίδια
από τα αγαθά τα ίδια.

ΟΙΚΟΛΟΓΟΣ β΄:

Σαν τελειώσουν τα πετάμε.
Δίχως έγνοια όμως, πού πάνε.
Σε φριχτή χωματερή
μεταμόρφωσα τη Γη! (στεναχωρημένο ύφος)

ΑΦΗΓΗΤΗΣ α΄:

Κι έτσι κύλαγε ο καιρός.
Κι ο πλανήτης δυστυχώς
ζούσε πια παραδομένος
στα σκουπίδια, ο καημένος. (στεναχωρημένο ύφος)

ΑΦΗΓΗΤΗΣ β΄:

Μα μια μέρα με αέρα
φτάνουν από μακριά εδώ πέρα
δυο παράξενες κιθάρες
που' λεγαν παλαβομάρες.

(Φόντο κανταδόροι που παίζουν κιθάρες φτιαγμένες από άχρηστα υλικά)

ΚΙΘΑΡΑ α΄:

Ψώνια όλο κι αγαθά.
Η ζωή μόνο μ' αυτά
δεν μπορεί πια να κυλήσει.
Μουσική! είναι η λύση!

ΚΙΘΑΡΑ β΄:

Μουσική της φαντασίας.
Μα και της δημιουργίας.
Που μειώνει τα σκουπίδια.
Μουσική από τα ίδια.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ α΄: (στις κιθάρες με έκπληξη)

Μα τι λες; Για πες. Για εξήγα.
Μουσική απ' τα σκουπίδια;
Μέσα απ' τη χωματερή
μπορώ να φτιάξω μουσική;

ΚΙΘΑΡΑ α΄: (στον άνθρωπο α΄)

Όπως ακριβώς το είπες.
Μόλις τώρα λύση βρήκες.
Μέσα απ' τη χωματερή
φτιάχνεται η μουσική! (παίζει λίγο κιθάρα)

ΚΙΘΑΡΑ β΄: (δείχνει και τις δυο)

Δυο κουτιά συσκευασίας
ανυπάρκτου σημασίας
στα σκουπίδια πεταμένα
ζούσαμε εμείς χαμένα.

ΚΙΘΑΡΑ α΄:

Ωσπου γίναμε κιθάρες!
Και της μουσικής τις χάρες
στα αυτιά σας θα σκορπάμε.
Και σκουπίδι πια δε θα'μαι...

ΚΙΘΑΡΑ β΄:

Ανακύκλωση αν κάνεις,
θα κερδίσεις. Πια δε χάνεις!
Τα σκουπίδια θα μειώσεις!
Τον πλανήτη σου θα σώσεις!

ΑΝΘΡΩΠΟΣ β΄:

Δηλαδή τα πεταμένα
μουσική παίζουν για μένα;
Και γεμίζω μουσική
κι όχι, ρύπανση τη Γη;

(Φόντο κάδος μπλε συσκευασίες, υλικά που επαναχρησιμοποιούνται)

ΑΝΘΡΩΠΟΣ α΄:

Μπρος ας ψάξω μες στον κάδο.
Και συσκευασίες να' βρω.
Όργανα κι άλλα μουσικά
από άχρηστα υλικά.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ β΄:

Να γεμίσει το κεφάλι
μουσική παντού και πάλι.
Τα σκουπίδια να χαθούν.
Και να μεταμορφωθούν.

(Βγαίνουν όλα τα μουσικά όργανα κρατώντας στα χέρια τους μουσικά όργανα φτιαγμένα από άχρηστα υλικά και κάνουν με αυτά ήχους. Μετά όλα μαζί τραγουδούν.)

Ντο, ρε ,μι, φα, σολ, λα, σι

Παίζουμε για το Περιβάλλον

ανακύκλωσα κι εγώ.
Ανακύκλωσε κι εσύ.

Ντο, ρε, μι, φα, σολ, λα, ντο, σι
μουσική να ξεχειλίσει.
Τα σκουπίδια να μειώσει.

Ντο, ρε, μι, φα, σολ, σι, λα
πέτα πια την πλαστικούρα.
Κι όλα θα' ναι πιο καλά.

Μι, φα, σολ, λα, σι, ρε, ντο
κι αν ρωτήσεις πως με λένε,
«Ανακύκλωση», απαντώ!

ΑΦΗΓΗΤΗΣ α', β': (από μισή στροφή ο καθένας)
Κι έτσι η ρύπανση εχάθη.
Και στα μήκη και στα πλάτη!
Τα σκουπίδια μουσική
παίζουν τώρα για τη Γη...

*για φόντο προβάλλουμε εικόνες με τον βιντεοπροβολέα

ΑΥΛΑΙΑ

Από σχολική παράσταση

ΟΛΟΙ ΟΙ ΣΩΣΤΟΙ ΧΩΡΑΝΕ...

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ποντικός α΄
Ποντικός β΄
Ποντικός γ΄
Ποντικός δ΄
Μπουκάλι κρασιού
Χαρτί γραφείου
Αναψυκτικό
Πλαστικό μπουκάλι νερού
Κονσέρβα
Καπάκια πλαστικά
Μπαταρία
Τηλεόραση
Καρότο
Καμένη λάμπα
Άντρας διαφήμισης
Γυναίκα διαφήμισης
Μπλε κάδος

Παίζουμε για το Περιβάλλον

(Το κείμενο μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε εκπόνηση προγράμματος για την αειφορία σχετικό με την ανακύκλωση και τη σωστή χρήση του μπλε κάδου. Ο σκοπός στα τραγούδια των ποντικών βασίζεται σε γνωστά τραγούδια που αναφέρονται στο τέλος του κειμένου.)

(Σκηνικό ένας μπλε κάδος ανακύκλωσης συσκευασιών)

ΠΟΝΤΙΚΟΣ α΄:

Πεινάω πολύ! /Πεινάω πολύ!/(1)
και κάτι δε βρίσκω./
Να φάω εγώ. /Στον κάδο αυτό/
μεγάλο το ρίσκο./

ΠΟΝΤΙΚΟΣ β΄:

Πεινάω πολύ! / Πεινάω πολύ!/(1)
Και άκρη δε βγάζω./
Μια λιχουδιά,/ έστω και μια σταλιά/
στο στόμα δε βάζω.../

ΜΠΟΥΚΑΛΙ ΚΡΑΣΙ: Όπα! άρχισαν τα όργανα.

ΧΑΡΤΙ ΓΡΑΦΕΙΟΥ: Ποια όργανα, καλέ; Οι ποντικοκαλλιτέχνες είναι.
Δεν τους ξέρεις;

ΑΝΑΨΥΚΤΙΚΟ: Ποντικοτί; (με απορία)

ΧΑΡΤΙ ΓΡΑΦΕΙΟΥ: Ποντικοκαλλιτέχνες. Ποντικοί που από την πείνα την πολλή το ρίχνουν στο τραγούδι.

ΜΠΟΥΚΑΛΙ ΚΡΑΣΙ: Και χορταίνουν έτσι δηλαδή;

ΧΑΡΤΙ ΓΡΑΦΕΙΟΥ: Ε, όχι φυσικά! Απλά ξεχνάνε την πείνα τους. Κι έχουν και μεγάλο ρεπερτόριο.

ΠΛΑΣΤΙΚΟ ΜΠΟΥΚΑΛΙ ΝΕΡΟΥ: Κατάλαβα! Θα μας «πάρουν το κεφάλι»...

ΠΟΝΤΙΚΟΣ γ΄: (Προσπαθεί να φάει κάτι που βρήκε. Είναι τελικά μια άδεια συσκευασία. Την πετάει και τραγουδάει.)

Μετά από σένα πού;/ (2)
Πες μου να πάω πού;/
Μετά από σένα τι;/
Να μασουλήσω τι;/

ΠΟΝΤΙΚΟΣ δ΄: (Βρίσκει μια λιχουδιά, αλλά πριν τη φάει της τραγουδάει)

Ποιος να συγκριθεί μαζί σου,/ (2)
λιχουδιά μου αγαπημένη;/
Μες στα χέρια μου ευτυχία./
Μια κοιλιά σε περιμένει... /

ΠΛΑΣΤΙΚΟ ΜΠΟΥΚΑΛΙ ΝΕΡΟΥ: Οι καημένοι! Κι έχουν τόσο ω-
ραία φωνή!

ΚΟΝΣΕΡΒΑ: Οου! Τι να σου πω. Το καπάκι μου μ' έπιασε απ' τις αγρι-
οφωνάρες τους.

ΜΠΟΥΚΑΛΙ ΚΡΑΣΙ: Καλά. Πού τη βρήκε τη λιχουδιά;

ΧΑΡΤΙ ΓΡΑΦΕΙΟΥ: Τι πού τη βρήκε; Κάποιος φυσικά θα πέταξε τη
συσκευασία στον μπλε κάδο και θα ξέχασε να την ξεπλύνει. Συνηθισμέ-
νο...

ΑΝΑΨΥΚΤΙΚΟ: Ναι, κι εμένα για δείτε με. Στάζω λόκα κόλα.

ΚΑΠΑΚΙΑ ΠΛΑΣΤΙΚΑ: Ευτυχώς, εμάς τουλάχιστον σκέφτηκαν να
μας ξεβιδώσουν. Είμαστε που λένε... ξεβιδωμένοι. (ακούγεται δυνατή μου-
σική χορευτική και τα καπάκια χορεύουν γρήγορα. Σταματά η μουσική. Συνεχίζουν
να χορεύουν.)

ΠΟΝΤΙΚΟΣ α':

Φωτιά στα Σαββατόβραδα./ (3)
Με κυνηγάει η πείνα./
Κάτι στα γρήγορα να βρω./
Έχω να φάω ένα μήνα!/
/

ΠΟΝΤΙΚΟΣ β':

Με παρέσυρε ο κάδος./ (4)
Κι από λιχουδιές είν' άδειος/
Μες στον μπλε έχω βουτήξει./
Κάποιος δεν τον είχε κλείσει./
/

ΜΠΑΤΑΡΙΑ: Και δεν τον έκλεισε. Και εμένα μέσα με πέταξε.

ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ: Κι εσένα! Κι εμένα!

ΚΑΡΟΤΟ: Αμ! Εμένα; Νοστιμότατο καρότο. Γεμάτο βιταμίνες. Σαλάτα
τα κάνουνε ακόμα οι άνθρωποι με την Ανακύκλωση.

ΜΠΑΤΑΡΙΑ: Πετάνε λάθος πράγματα σε λάθος κάδο!

ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ: Πολλές φορές κι επικίνδυνα! Όπως εσύ κι εγώ μπαταρία. Και η λάμπα!

ΚΑΡΟΤΟ: Ή χρησιμότητα όπως εγώ, που μαζί με άλλα σαλατικά, φρούτα και ζαρζαβατικά μπορούμε να γίνουμε ωραιότατο κομπόστ για τον κήπο.

ΚΟΝΣΕΡΒΑ: Μπα, μιλάει και ξένες γλώσσες το λάχανο; (υποτιμητικά)

ΚΑΡΟΤΟ: Σιγά μην είμαι και βλίτο. Καρότο λέγομαι και το κομπόστ είναι λίπασμα από οργανική ύλη. (ενοχλημένο)

ΚΑΠΑΚΙ ΠΛΑΣΤΙΚΟ α΄: Ουφ! Μας μπέρδεψες καρότο. Κι έχουμε ξεβιδωθεί τόση ώρα. (σταματούν να χορεύουν)

ΚΑΠΑΚΙ ΠΛΑΣΤΙΚΟ β΄: Το σίγουρο είναι ότι πολύ συχνά οι άνθρωποι προτιμούν πλαστικές συσκευασίες που κάποιες ούτε καν ανακυκλώνονται.

ΚΑΠΑΚΙΑ ΠΛΑΣΤΙΚΑ ΜΑΖΙ: Έτσι γεμίζουν τη γη με τόσους πλαστικών απορριμμάτων που είναι τεράστια καταστροφή για το περιβάλλον.

ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ: Εγώ, έχω δει στην τηλεόραση ότι στους ωκεανούς έχουν σχηματιστεί ολόκληρα νησιά από πλαστικά σκουπίδια που επιπλέουν.

ΜΠΑΤΑΡΙΑ: Και βουνά από ηλεκτρονικά σκουπίδια που κατακλύζουν τις χωματερές σε χώρες του τρίτου κόσμου.

ΠΟΝΤΙΚΟΣ γ΄:

Μου' χεις κάνει τη ζωή μου κόλαση. / (5)
Θα πεθάνω απ' την πείνα και θα φταις εσύ./
Πες μου πού θα βρω κάτι να φάω; Ξημερώματα/
θα με βρούνε πεθαμένο στα οδοστρώματα./

ΠΟΝΤΙΚΟΣ δ΄:

Μια στάση εδώ, /στον μπλε τον κάδο. (6)
Για καλό, εγώ το σκέφτηκα./
Μια στάση εδώ./ Κι ήτανε άδειος.
Για νοστιμιές να μη μου λες και λόγια ψεύτικα./

ΜΠΑΤΑΡΙΑ: Και σαν να μη μας έφτανε που από τη μια στιγμή στην άλλη βρεθήκαμε πεταμένοι σε λάθος κάδο, εδώ δε μας μιλάει σχεδόν κανείς.

ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ: Μεγάλοι ψηλομύτηδες είναι όλοι τους εδώ μέσα.

ΚΑΡΟΤΟ: Ποιος να μου το 'λεγε. Απ' τα πιάτα των διασημότερων σεφ πως θα βρεθώ στον δρόμο. Ποιο δρόμο δηλαδή; Καλύτερα στον δρόμο παρά σ' αυτόν εδώ τον κάδο. Τον μπλε. Και δεν πάει καθόλου και με τα χρώματά μου. Νομίζω πως θα σαπίσω απ' τη στεναχώρια μου.

ΜΠΑΤΑΡΙΑ: Καλέ, δάγκωσε τα φύλλα σου. Τι είναι αυτά που λες; Άκου εκεί θα σαπίσεις. Κάτι θα σκεφτούμε.

ΚΑΡΟΤΟ: Κι όταν μας μιλάνε μας συγχύζουν. Άκου λάχανο! Ακόμα δε μπορώ να το χωνέψω. (συγχυσμένο)

ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ: Εγώ λέω να δούμε λίγη τηλεόραση να περάσει η ώρα.

ΜΠΑΤΑΡΙΑ, ΚΑΡΟΤΟ: Καλή ιδέα! (Κάθονται μπροστά από την τηλεόραση και κάνουν πως βλέπουν, ενώ ακούγεται κάποια ενημερωτική διαφήμιση.)

ΑΝΤΡΙΚΗ ΦΩΝΗ: «...Με την ανακύκλωση συσκευασιών στον Μπλε Κάδο μειώνονται τα απορρίμματα και προστατεύεται το περιβάλλον».

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΩΝΗ: «...Όμως μεγάλη προσοχή! Στον μπλε κάδο ρίχνουμε μόνο συσκευασίες από γυαλί, χαρτί, αλουμίνιο, πλαστικό και λευκοσίδηρο. Όλες οι άλλες συσκευασίες και υλικά πρέπει να ρίχνονται αλλού.

ΚΑΡΟΤΟ: Μμ... Τώρα μάλιστα! Μας έκανες την καρδιά μελιτζάνα.

ΠΟΝΤΙΚΟΣ α':

Έλα να πάμε σ' άλλο κάδο/ (7)
άχρηστο να μην υπάρχει./
Καθαρές συσκευασίες./
Μόνο να' μαστε μονάχοι. /

ΠΟΝΤΙΚΟΣ β':

Έλα να φύγουμε' από' δω./ (7)
Από την πείνα δεν μπορώ./
Γυαλιά, χαρτιά και πλαστικά/
Και οι μεζέδες πουθενά./

ΜΠΟΥΚΑΛΙ ΚΡΑΣΙ: Καημένα ποντίκια! Πολύ σας λυπάμαι!

ΧΑΡΤΙ ΓΡΑΦΕΙΟΥ: Εγώ πάλι νομίζω πως πρέπει να στείλουμε ένα γράμμα στους υπεύθυνους για την Ανακύκλωση και τους Μπλε Κάδους.

ΑΝΑΨΥΚΤΙΚΟ: Εδώ δε χωράνε όλοι! Μόνο οι σωστοί χωράνε...

ΠΛΑΣΤΙΚΟ ΜΠΟΥΚΑΛΙ ΝΕΡΟΥ: Και μάλιστα ξεπλυμένοι και ξεβιδωμένοι, για να μην ξεχνιόμαστε λόκα-κόλα...

ΚΑΠΑΚΙΑ ΠΛΑΣΤΙΚΑ: Χο! χο! Πολύ καλά τα λες μπουκάλι!

ΚΟΝΣΕΡΒΑ: Κι εσείς, παρακαλώ καλύτερα να φύγετε από τον κάδο μας. (σε μπαταρία, καρότο, τηλεόραση και καμένη λάμπα) Εδώ δεν είναι μέρος για σας!

ΜΠΑΤΑΡΙΑ: Αργά ή γρήγορα αυτό θα γινόταν...

ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ: Από την πολλή τηλεόραση νομίζω ότι παρακούω. Δηλαδή μας διώχνετε;

ΚΑΡΟΤΟ: Θα φάω το κοτσάνι μου!

ΚΑΜΕΝΗ ΛΑΜΠΑ: Αμάν πια, καρότο. Όλο την καταστροφή φέρνεις. Τόση ώρα σας ακούω σκοτεινή και δε μιλάω. Τώρα όμως επιτέλους φωτίστηκα!

ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ: Τι εννοείς λάμπα μου; Για φώτισέ λίγο κι εμάς να καταλάβουμε.

ΚΑΜΕΝΗ ΛΑΜΠΑ: Νομίζω πως βρήκα φως στο τούνελ κι ευχαρίστως θα σας δώσω τα φώτα μου. Λοιπόν έχω μια λαμπρή ιδέα! Όλοι μαζί και οι ποντικοκαλλιτέχνες φυσικά, να τραγουδήσουμε στους ανθρώπους ώστε να καταλάβουν επιτέλους τι ρίχνουνε και τι δεν ρίχνουνε στον μπλε κάδο. Κι έτσι να μάθουν να ανακυκλώνουν σωστά.

ΜΠΛΕ ΚΑΔΟΣ: Φοβερή ιδέα τελικά, λάμπα.! Ελάτε όλοι μαζί μου να τραγουδήσουμε τα λόγια του κάδου.

ΚΑΜΕΝΗ ΛΑΜΠΑ: Εεεε συσκευασίες, ποντικοκαλλιτέχνες, ελάτε.

ΠΟΝΤΙΚΟΙ α', β', γ', δ': Το 'ξερα πως κάποτε θα αναγνωρίζοταν το ταλέντο μου.

ΌΛΟΙ ΜΑΖΙ: Αβάντι, μαέστρο. (τραγουδούν τα: «**ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΑΙΟΥ**» σελ.99)

ΑΥΛΑΙΑ

Πληροφορίες για τα τραγούδια των «ποντικοκαλλιτεχνών»:

(πηγή: <http://www.stixoi.info>)

- (1) «*Μωρό μου καλησπέρα*» Στίχοι: Τάκης Κωλέτης-Μουσική Αντύπας
- (2) «*Ποιος να συγκριθεί μαζί σου*» Στίχοι: Ντέλλα Ρούνικ_Μουσική: Γ. Χατζηνάσιος
- (3) «*Φωτιά στα Σαββατόβραδα*» Στίχοι: Μάνος Κουφινάκης-Μουσική: Γ. Γεωρ/λος
- (4) «*Με παρέσυρε το ρέμα*» Στίχοι-Μουσική: Τσιτσάνης
- (5) «*Μου' χεις κάνει τη ζωή μου κόλαση*» Στίχοι: Γιαννόπουλος-Μουσική: Α. Βαρδής
- (6) «*Μια στάση εδώ*» Στίχοι: Φίλιππος Γράψας - Μουσική: Μάριος Τόκας
- (7) «*Το λουλουδάκι του μπαζέ*» Παραδοσιακό Κυκλάδων

ΠΟΙΟΝ ΕΙΠΕΣ ΣΚΟΥΠΙΔΙ;

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Νοικοκυρά
Μπουκάλι
Χαρτί
Ντενεκεδάκι
Μπουκάλι μπύρας
Πλαστική σακούλα
Αγόρι
Κορίτσι

(Το κείμενο μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε εκπόνηση προγράμματος για την αειφορία με θέμα την ανακύκλωση και την ορθή διαχείριση των απορριμμάτων.)

ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ: Εμπρός, εμπρός γρήγορα. Όλοι μέσα στον κάδο. Τόσα πράγματα αγόρασα ακούγοντας τις διαφημίσεις και τώρα κοίτα τι έπαθα! Γέμισα σκουπίδια. Αχ! και δεν τα αντέχω καθόλου τα σκουπίδια! Εμπρός λοιπόν παλιοσκούπιδα. Εμπρός! (σκουπίζει με μανία και φεύγει από τη σκηνή)

ΜΠΟΥΚΑΛΙ: (μάγκας) Τι λέει η μαντάμ; Ποιον είπε σκουπίδι;

ΧΑΡΤΙ: (σιχασιάρης, σπρώχνει το μπουκάλι με αηδία) Σιγά. Σιγά. Θα με γεμίσεις λάδι. Δε μ' αρέσει καθόλου να λερώνομαι!

ΜΠΟΥΚΑΛΙ: Εγώ θα σε λερώσω, ρε τσαλακωμένο; Κοίτα τα βρομούμια μες στον κάδο να δεις τι σε περιμένει. Ξεπεσμένες αριστοκράτη.

ΧΑΡΤΙ: (με ξιπασιά) Σε παρακαλώ λαδομπούκαλο... Εγώ, πριν καταλήξω εδώ, ήμουν ένα όμορφο περιτύλιγμα σ' ένα πανάκριβο άρωμα. Όλοι μίλαγαν γι' αυτό πολύ καιρό. Τα περιοδικά, οι τηλεοράσεις. Παντού διαφημίσεις. Και μια όμορφη γυναίκα που φόραγε το άρωμα κι όλοι έτρεχαν πίσω της. Να ποιος ήμουν εγώ!

ΝΤΕΝΕΚΕΔΑΚΙ: Κοίτα, αδερφέ μου ώρα που βρήκαν να τσακωθούν! Εδώ σε λίγο θα καταλήξουμε στη χωματερή. Γίναμε όλοι μας ξαφνικά... «όποιον πάρει ο κάδος», κι εσείς ονειρεύεστε περασμένα μεγαλεία κι ανησυχείτε για το ποιος είναι ο καλύτερος...

ΜΠΟΥΚΑΛΙ: Για μίλα πιο καθαρά, ρε συ ντενεκεδάκι. Τι χωματερή μας τραγουδάς;

ΝΤΕΝΕΚΕΔΑΚΙ: Καλά, δεν ξέρεις αληθινά τι μας περιμένει;

ΧΑΡΤΙ: (τρομαγμένο) Τι μας περιμένει; Τι εννοείς; Φοβάμαι, ντενεκεδάκι!

ΜΠΟΥΚΑΛΙ: (κοροϊδευτικά)... «Φοβάμαι, ντενεκεδάκι.» Τι φοβάσαι μωρέ; Άστον να μιλήσει. Για λέγε, δικέ μου.

ΝΤΕΝΕΚΕΔΑΚΙ: Σε λίγο θα περάσει από' δω το απορριμματοφόρο του δήμου. Ένας σιδερένιος μύλος θα μας ζουλήξει τόσοσο πολύ που θα γίνουμε κομ-μα -τά -κια!!! (το τονίζει) Εσύ χαρτί, θα γίνεις μια μικροσκοπική μπαλίτσα. Κι εσύ μπουκάλι θα σπάσεις στα δυο ή στα τρία. Όσο για μένα, ο μύλος θα με κάνει αγνώριστο...

ΧΑΡΤΙ: (τρομαγμένο) Φοβάμαι πως θα λιποθυμήσω.

ΜΠΟΥΚΑΛΙ: Θα πάψεις επιτέλους δειλέ, φοβιτσιάρη; Κι ύστερα ντενεκέ τι θα συμβεί;

ΝΤΕΝΕΚΕΔΑΚΙ: (ενοχλημένο) Ντενεκές; Όχι και ντενεκές μπουκάλι! Ντενεκεδάκι σε παρακαλώ. Και μάλιστα του διάσημου αναψυχτικού κόλα κόκα! Ξέρεις αυτού που διαφημίζει... Ωχ! Δεν το πιστεύω. Κόλλησα κι εγώ. Λοιπόν συνεχίζω. Ύστερα θα ταξιδέψουμε στριμωγμένοι με άλλα σκουπίδια στην κοιλιά του απορριματοφόρου ώρα πολλή. Μετά θα μας αδειάσουν σ' ένα μεγάλο χωράφι που τα σκουπίδια είναι βουνά και μυρίζουν φριχτά. Κι οι πεινασμένοι γλάροι θα μας τσιμπολογούν ψάχνοντας απεγνωσμένα ανάμεσα μας να βρουν κάτι φαγώσιμο.

ΧΑΡΤΙ: Τι συμφορά! Πάνε τα χρωματιστά μου σχέδια! Πάει η φίνα μου επιδερμίδα!

ΜΠΟΥΚΑΛΙ: Δεν το πιστεύω! Άρχισε πάλι τις αηδίες. Πάντως πρέπει να το παραδεχτώ. Το τέλος μου προβλέπεται φοβερά άδοξο...

ΜΠΟΥΚΑΛΙ ΜΠΥΡΑΣ: (τρεκλίζει μεθυσμένο) Χικ! χικ!... Συγγνώμη που σας ενοχλώ... χικ! Είμαι βλέπετε λιγάκι ζαλισμένο... χικ!

ΜΠΟΥΚΑΛΙ: Μωρέ, τύφλα είσαι. Άκου «λιγάκι ζαλισμένο»...

ΜΠΟΥΚΑΛΙ ΜΠΥΡΑΣ : Τόση ώρα όμως που σας ακούω κατάλαβα πως κινδυνεύουμε πραγματικά. Χικ!

ΝΤΕΝΕΚΕΔΑΚΙ: Καλά το κατάλαβες! Έφτασε το τέλος μας...

ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΣΑΚΟΥΛΑ: (σκασμένη στα γέλια) Χα!χα!χα! Τι πάθατε μικρά μου, αξιοθρήνητα σκουπιδάκια:

ΜΠΟΥΚΑΛΙ: (πολύ θυμωμένο) Τι λες, μωρέ τρυπισάκουλο; Εμείς σκουπίδια;

ΝΕΝΕΚΕΔΑΚΙ: Όχι σακούλα! Κάνεις λάθος τρομερό! Εμείς δεν είμαστε σκουπίδια. Κάθε άλλο μάλιστα!

ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΣΑΚΟΥΛΑ: Δεν είστε σκουπίδια; Και τότε τι θέλετε εδώ μέσα στοιβαγμένοι, αν δεν είστε σκουπίδια; (ειρωνικά)

Παίζουμε για το Περιβάλλον

ΝΤΕΝΕΚΕΛΑΚΙ: Κυρά σακούλα, οι συσκευασίες από γυαλί, χαρτί και αλουμίνιο δεν είναι σκουπίδια!

ΜΠΟΥΚΑΛΙ: Τι εννοείς, μωρέ ντενεκεδάκι; Τρελάθηκες;

ΝΤΕΝΕΚΕΛΑΚΙ: Μα και βέβαια δεν τρελάθηκα μπουκάλι! Εμείς δεν είμαστε σκουπίδια! Κι η θέση μας δεν είναι μέσα σε αυτόν τον κάδο!

ΧΑΡΤΙ: (υπεροπτικά) Πάντα το 'ξερα εγώ πως η θέση μου δεν είναι εδώ!

ΝΤΕΝΕΚΕΛΑΚΙ: Εμείς θα έπρεπε να βρισκόμαστε στους ειδικούς κάδους ανακύκλωσης.

ΜΠΟΥΚΑΛΙ ΜΠΥΡΑΣ: Κάδους τι; Μου φαίνεται πως είμαι πολύ ζαλισμένο... Χικ! (τρεκλίζει πάλι)

ΝΤΕΝΕΚΕΛΑΚΙ: Κάδους ανακύκλωσης. Υπάρχουν κάδοι μόνο για χαρτί ή μόνο για γυαλί ή μόνο για αλουμίνιο. Ή οι μπλε κάδοι για συσκευασίες.

ΧΑΡΤΙ: Και τι θα κάνουμε εκεί ντενεκεδάκι;

ΝΤΕΝΕΚΕΛΑΚΙ: Εκεί θα περιμένουμε το ειδικό φορτηγό να μας μεταφέρει στο εργοστάσιο της Ανακύκλωσης.

ΜΠΟΥΚΑΛΙ: Ποια είναι πάλι αυτή η μαντάμ Ανακύκλωση;

ΝΤΕΝΕΚΕΛΑΚΙ: Αχ! Βρε μπουκάλι, τότε θα σοβαρευτείς; Η ανακύκλωση δεν είναι μαντάμ. Είναι μια επεξεργασία που μας κάνουν για να ξαναγίνουμε πρώτη ύλη.

ΜΠΟΥΚΑΛΙ ΜΠΥΡΑΣ: Ε-πε-ξε-ργα-σία; Νομίζω πως μου ήρθε μια ζάλη. Χικ!! (πέφτει κάτω τρεκλίζοντας)

ΧΑΡΤΙ: Πολύ ενδιαφέρον ακούγεται αυτό ντενεκεδάκι! Αλήθεια μπορεί να μας συμβεί αυτό;

ΝΤΕΝΕΚΕΛΑΚΙ: Μα και βέβαια, χαρτί μου. Αρκεί να μπορέσουμε να βρεθούμε στους σωστούς κάδους.

ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΣΑΚΟΥΛΑ: (ειρωνικά) Άκου στους σωστούς κάδους! Ας γελάσω. Μα εδώ είναι ο σωστός κάδος! Εδώ που βρίσκεστε. Και δεν έχετε ελπίδα καμία! Θα μείνετε εδώ παρέα με τις πορτοκαλόφλουδες, τα τσό-

φλια από τα αυγά, τις σπασμένες σανίδες και τα τρύπιο στρώμα. Κι ύστερα, όταν μας ξεφορτώσουν με το καλό στη χωματερή, θα περιμένουμε υπομονετικά χρόνια και χρόνια να λιώσουμε και να ενωθούμε με το χώμα.

ΧΑΡΤΙ: (έκπληκτο) Χρόνια και χρόνια είπες;

ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΣΑΚΟΥΛΑ: Εσύ χαζόχαρτο, είσαι τυχερό! Σε μια με δυο βδομάδες το πολύ-κι αν βρέξει κι όλας- θα λιώσεις μια χαρά. Οι φίλοι σου θα αργήσουν αρκετά. Όσο για μένα, χρειάζομαι 500 (τονίζει) χρόνια! για να λιώσω. Έχω λοιπόν αρκετή ζωή μπροστά μου και θα την ευχαριστηθώ παρέα με τους φίλους μου τα πλαστικά σκουπίδια...

ΝΤΕΝΕΚΕΔΑΚΙ: Όμως κυρα σακούλα, η γη δεν αντέχει πια τόσα πολλά σκουπίδια. Οι άνθρωποι παρασύρονται από τις ελκυστικές διαφημίσεις κι αγοράζουν πράγματα που δεν τα χρειάζονται πραγματικά. Ύστερα πετούν τις συσκευασίες. Έτσι την έχουν μετατρέψει σε έναν τεράστιο σκουπιδοντενεκέ. Και κάθε μέρα τη φορτώνουν κι άλλα...

ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΣΑΚΟΥΛΑ: Και τι μας νοιάζει εμάς για τη γη ντενεκεδάκι; Δεν είναι υπέροχο που εξαπλωνόμαστε όλο και περισσότερο; Στο τέλος θα βασιλεύουμε μόνο εμείς. (αργά κοιτώντας στο βάθος με ενθουσιασμό). **ΓΗ! ΤΟ ΑΠΕΡΑΝΤΟ ΣΚΟΥ-ΠΙ-ΛΟ-ΒΑ-ΣΙ-ΛΕΙΟ!!** Καταπληκτικό!

ΝΤΕΝΕΚΕΔΑΚΙ: Δεν είναι έτσι όπως τα λες σακούλα! Τα πράγματα είναι πολύ σοβαρά. Τα υλικά συσκευασίας φτιάχνονται από πρώτες ύλες που οι άνθρωποι παίρνουν από τη γη. Η αλόγιστη όμως χρήση τους γεμίζει τη γη απορρίμματα και οι πρώτες ύλες κινδυνεύουν να τελειώσουν.

ΜΠΟΥΚΑΛΙ: Μας μαύρισες την ψυχή, ρε συ ντενεκεδάκι. Και καλά, τι θα μπορούσε να γίνει;

ΝΤΕΝΕΚΕΔΑΚΙ: Είναι απλό, μπουκάλι μου! Πολύ απλό! Οι άνθρωποι, όταν ψωνίζουν, δε θα πρέπει να παρασύρονται από τα διαφημιστικά μηνύματα αγοράζοντας αγαθά που δε χρειάζονται αληθινά! Επίσης θα πρέπει να αγοράζουν πράγματα σε συσκευασίες που ανακυκλώνονται. Έτσι και τα σκουπίδια θα μειωθούν και οι πρώτες ύλες δε θα τελειώσουν.

ΧΑΡΤΙ: Σωστά τα λες ντενεκεδάκι! Αν εγώ ανακυκλωθώ, θα σωθεί ένα δέντρο από το δάσος.

ΝΤΕΝΕΚΕΔΑΚΙ: (ενθουσιασμένο) Μπράβο! χαρτί. Έτσι είναι!

Παίζουμε για το Περιβάλλον

(Πλησιάζει τον κάδο ένα αγόρι κι ένα κορίτσι και μιλούν δυνατά.)

ΑΓΟΡΙ: Στο σχολείο σήμερα μάθαμε για τη σπουδαιότητα της Ανακύκλωσης.

ΚΟΡΙΤΣΙ: Εμείς φτιάξαμε μόνοι μας ανακυκλωμένο χαρτί και ζωγράψαμε ύστερα σε αυτό ό, τι μας άρεσε.

ΑΓΟΡΙ: Οι γονείς μου κι εγώ, όταν πηγαίνουμε για ψώνια πάντα προτιμούμε να αγοράζουμε προϊόντα σε συσκευασίες που ανακυκλώνονται.

ΚΟΡΙΤΣΙ: Κι εμείς προσέχουμε να χρησιμοποιούμε όσο γίνεται λιγότερο πλαστικό.

ΜΠΟΥΚΑΛΙ: (συνωμοτικά στα άλλα σκουπίδια). Μάγκες μου, σωθήκαμε! Αυτό ήταν! Να οι σωτήρες μας!

ΧΑΡΤΙ: Αχ!τι εννοείς μπουκάλι;

ΜΠΟΥΚΑΛΙ:...Ε,δεν περίμενα να καταλάβεις εσύ!

ΝΤΕΝΕΚΕΔΑΚΙ: Πάλι τσακώνεστε; Λοιπόν για λέγε, μπουκάλι..

ΜΠΟΥΚΑΛΙ: Μα καλά δεν ακούσατε τι είπαν αυτά τα παιδιά;Αυτοί σας ξαναλέω είναι οι σωτήρες μας! Δεν έχουμε παρά να τα φωνάξουμε.

ΝΤΕΝΕΚΕΔΑΚΙ: Μα και βέβαια πώς δεν το σκέφτηκα εγώ νωρίτερα;

ΜΠΟΥΚΑΛΙ: Εμ! Ντενεκεδάκι και μυαλό γίνεται; Δε γίνεται!

ΝΤΕΝΕΚΕΔΑΚΙ: (θιγμένα) Μπουκάλι.....

ΜΠΟΥΚΑΛΙ: Καλά, καλά. Ένα αστείο είπα. Λοιπόν τώρα να φωνάξουμε τα παιδιά.

ΟΛΑ ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗ ΣΑΚΟΥΛΑ: (δυνατά) Παιδιάααα! Παιδάκιααα.

(Τα παιδιά κοιτούν γύρω τους ανιχνευτικά.)

ΑΓΟΡΙ: Ποιος φώναξε;

ΚΟΡΙΤΣΙ: Δεν μπορώ να καταλάβω.

Παίζουμε για το Περιβάλλον

ΧΑΡΤΙ: Εδώ, εδώ. Εμείς από τον κάδο.

ΚΟΡΙΤΣΙ: Κοίτα! Τόσο όμορφο χαρτί πεταμένο στα σκουπίδια. (το σηκώνει και το μεταφέρει στο κέντρο της σκηνής)

ΑΓΟΡΙ: Κι ένα ντενεκεδάκι! (το μεταφέρει δίπλα στο χαρτί)

ΚΟΡΙΤΣΙ: Και δυο γυάλινα μπουκάλια!!! (τα βάζει δίπλα στα άλλα)

ΑΓΟΡΙ: Μα ποιος τα πέταξε στα σκουπίδια;

ΚΟΡΙΤΣΙ: Δεν ήξερε φαίνεται πως

ΜΠΟΥΚΑΛΙΑ: ...το γυαλί, (δείχνει τον εαυτό του)

ΝΤΕΝΕΚΕΔΑΚΙ: ...το αλουμίνιο, (δείχνει τον εαυτό του)

ΧΑΡΤΙ: ...και το χαρτί, (δείχνει τον εαυτό του)

ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ : (μαζί)ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ!

(Απλώνονται κατά μήκος της σκηνής και τραγουδούν και χορεύουν.)

Έλα και συ! Έλα μαζί μας (1)
να σώσουμε τη γη. Δώσε το χέρι.
Έλα κι εσύ. Όχι σκουπίδια!
Έλα κι εσύ. Δώσε ένα χέρι.

Γυαλί, αλουμίνιο, χαρτί, τώρα το ξέρεις,
δεν είναι σκουπίδια! Τώρα το ξέρεις!
Μην τα πετάξεις. Μπορείς στους κάδους
ανακύκλωσης ετούτα να φέρεις.

Έλα κι εσύ! Έλα μαζί μας.
να σώσουμε τη γη. Δωσ' μας το χέρι!
Έλα κι εσύ. Όχι άλλα σκουπίδια!!!!
Έλα κι εσύ! Δώσε ένα χέρι.

(Το τραγούδι τραγουδιέται στον ρυθμό του τραγουδιού « When the Saints Go Marching In» του Louis Armstrong)

ΑΥΛΑΙΑ

Παπαδοπούλου Άννα

Μην τπώσεις! Σώσε ένα δέντρο!

Από σχολική παράσταση

ΤΗΣ ΒΡΥΣΗΣ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΠΑΙΔΙ

ΣΤΑΓΟΝΑ Α΄

ΣΤΑΓΟΝΑ Β΄

ΑΝΘΡΩΠΟΣ Α΄

ΑΝΘΡΩΠΟΣ Β΄

ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΗΘΡΑΣ

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ Γ΄

ΔΕΝΤΡΟ

ΛΟΥΛΟΥΔΙ

ΠΟΥΛΙ Α΄

ΠΟΥΛΙ Β΄

ΠΟΤΑΜΙ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ Δ΄

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ

ΓΥΝΑΙΚΑ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ –ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ

4 ΑΤΟΜΑ ΧΟΡΟΣ ΜΕ ΟΜΠΡΕΛΕΣ

Παίζουμε για το Περιβάλλον

(Το κείμενο μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε εκπόνηση προγράμματος για την αειφορία με θέμα την εξοικονόμηση νερού.)

(Στη σκηνή υπάρχουν στη μια μεριά μόνιμα δυο σταγόνες. Στην άκρη αυτής της πλευράς κοιμάται ένα παιδί. Στην άλλη πλευρά εμφανίζονται όλοι οι άλλοι.)

ΑΝΘΡΩΠΟΣ Α΄: Τι ζέστη! Τι φοβερή ζέστη! Και διψάω τόσο πολύ...

ΣΤΑΓΟΝΑ Α΄: Διψάει λέει. Τον ακούς; (απευθύνεται στη σταγόνα β΄). Να διψάς όσο θες.

ΣΤΑΓΟΝΑ Β΄: Έλαααα. Μην είσαι τόσο αυστηρή μαζί του.

ΣΤΑΓΟΝΑ Α΄: Εγώ είμαι αυστηρή ή αυτός δεν έχει σταγόνα μυαλό;

ΣΤΑΓΟΝΑ Β΄: Τελικά, φιλενάδα πολύ ανόητοι οι άνθρωποι.

ΣΤΑΓΟΝΑ Α΄: Άκου διψάει! Όταν μας πέταγες άσκοπα από δω κι από κει δεν το σκεφτόσουν. Τώρα τι να σου κάνω;

ΑΝΘΡΩΠΟΣ Α΄: Πώς καίει ο ήλιος! Το κεφάλι μου πονάει. Το στόμα μου στέγνωσε.

ΣΤΑΓΟΝΑ Β΄: Και πού είσαι ακόμα, κακομοίρη μου...

ΑΝΘΡΩΠΟΣ Α΄: (πλησιάζει μια βρύση. Την ανοίγει με λαχτάρα. Δεν υπάρχει σταγόνα. Την κλείνει με απογοήτευση). Πάει στέγνωσε κι αυτή.

ΣΤΑΓΟΝΑ Α΄: (κοροϊδευτικά) Πάει στέγνωσε κι αυτή.

(Ο άνθρωπος α΄ φεύγει. Στη σκηνή εμφανίζεται ο άνθρωπος β΄. Πλένει πιάτα. Η βρύση τρέχει συνέχεια).

ΑΝΘΡΩΠΟΣ Β΄: Κι άλλο σαπουνάκι. Έτσι μπράβο. Να καθαρίσουν καλά. (πλένει και τραγουδάει) Ας τα ξαναπλύνω τώρα. Νεράκι μπόλικο. Ω-ραία! (Ανοίγει κι άλλο τη βρύση. Χτυπάει τηλέφωνο. Το σηκώνει. Μιλάει ασταμάτητα, ενώ η βρύση συνεχίζει να τρέχει. Μαζεύει τα πιάτα. Φεύγει από τη σκηνή).

ΣΤΑΓΟΝΑ Β΄: Πο! πο! πόσο νερό χαμένο!

ΣΤΑΓΟΝΑ Α΄: Και στο' λεγαν. Να πεις πως δεν στο' λεγαν; Κάθε μέρα τ' άκουγες, αλλά δεν το πρόσεξες ποτέ.

(Βγαίνει ένας δημοσιογράφος με μικρόφωνο και παίρνει συνέντευξη από τον επιστήμονα Μπουρμπουλήθρα)

ΔΗΜΟΣΟΓΡΑΦΟΣ: Πείτε μας, κύριε Μπουρμπουλήθρα μου, τι προβλέπετε για τα αποθέματα νερού στον πλανήτη μας;

Παίζουμε για το Περιβάλλον

ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΗΘΡΑΣ: (Ξεροβήχει. Κομπιάζει. Τελικά μιλάει με στόμφο). Μάλιστα, μάλιστα. θα σας τα πω νεράκι. Λοιπόν. Σύμφωνα με τις τελευταίες μετρήσεις τα αποθέματα νερού μειώνονται δραματικά.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Δραματικά!

ΣΤΑΓΟΝΕΣ : (μαζί) ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ!

ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΗΘΡΑΣ: Αν συνεχίσουμε με τους ίδιους ρυθμούς, πολύ φοβάμαι , ότι σε λίγα χρόνια θα πούμε το νερό νεράκι.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Το νερό νεράκι.

ΣΤΑΓΟΝΕΣ: Το νερό νεράκι.

(Αποχωρεί ο Δημοσιογράφος και ο Μπουρμπουλήθρας.)

ΣΤΑΓΟΝΑ Β΄: Αχ! Κύριε Μπουρμπουλήθρα μου, πόσο δίκιο είχατε! Πόσο πολύ δίκιο είχατε!

(Βγαίνει στη σκηνή κάποιος που ποτίζει με λάστιχο τον κήπο του.)

ΑΝΘΡΩΠΟΣ Γ΄: Αααααχ! Νεράκι. Να ποτιστούν καλά. Είναι υπέροχος ο κήπος μου! Έχει φανταστικά λουλούδια. Αλλά θέλουν πολύ νερό. Ας πάω μια βολτούλα κι όταν γυρίσω κλείνω τη βρύση. (φεύγει)

ΣΤΑΓΟΝΑ Α΄: Καλέεεε! Στάσου. Στάσου σου λέω. Γύρνα πίσω να κλείσεις τη βρύση. Κρίμα να χύνεται το νερό.

ΣΤΑΓΟΝΑ Β΄: Άδικος κόπος, φιλενάδα. Δεν σε ακούει. Έφυγε.

(Εμφανίζονται ένα δέντρο και ένα λουλούδι ξεραμένα και τα δυο.)

ΔΕΝΤΡΟ: Διψάω, λουλούδι. Τα φύλλα μου μαράθηκαν. Τα άνθη μου έπεσαν πριν δέσουν καρπό. Κι οι ρίζες μου μούδιασαν. Πεθαίνω...

ΛΟΥΛΟΥΔΙ: Κι εγώ διψάω δέντρο. Το νερό τελείωσε. Τα όμορφα πέταλά μου ζάρωσαν. Οι μέλισσες δεν με πλησιάζουν πια. Τα βλέφαρά μου βαραίνουν Σε λίγο θα κοιμηθώ για πάντα στην αγκαλιά της μάνας γης που άνοιξε κι αυτή χίλια κομμάτια από την ξηρασία.

(Φεύγουν κι οι δύο με βήμα αργόσυρτο.)

ΣΤΑΓΟΝΑ Β΄: Κι όμως αν έκλεινε το λάστιχο, πριν φύγει τώρα θα ζούσαν.

(Μπαίνουν στη σκηνή δυο πουλιά, το ποτάμι και το εργοστάσιο.)

ΠΟΥΛΙ Α΄: Πετάμε τόσες ώρες κι ακόμα σταγόνα.

ΠΟΥΛΙ Β΄: Παλιά το ποτάμι ήταν γεμάτο δροσερό νερό. Τώρα πάει. Στέρεψε κι αυτό. Τι θα κάνουμε;

ΠΟΤΑΜΙ: Καλά μου πουλάκια μάταιος ο κόπος σας! Όλα τα ποτάμια στη γη στέρεψαν πια. Το νερό τους τέλειωσε. Και στα ποτάμια και στις λίμνες. Οι άνθρωποι το τέλειωσαν κι αυτό ξοδεύοντάς το άσκοπα κι απερίσκεπτα.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ: Κι όσα ποτάμια και λίμνες δεν στέρεψαν τα γέμισα εγώ. Με βρομομυριστά υδρολύματα, γιατί εγώ δουλεύω νύχτα μέρα, ασταμάτητα. Απ' τα φουγάρα μου βγάζω μαύρο καπνό κι από τους σωλήνες μου υγρά απόβλητα που χύνω νερό. Οι άνθρωποι θέλουν όλο και περισσότερο να δουλεύω και να παράγω υλικά αγαθά. Όσο πιο πολύ δουλεύω όμως τόσο πιο πολύ ρυπαίνω και τον αέρα και το νερό. Χαρά μου να υπηρετώ τον αφέντη μου τον άνθρωπο.

ΠΟΥΛΙ Α΄: Όσο για μας, όπως κατάλαβες, δεν υπάρχει ελπίδα καμιά!

ΠΟΥΛΙ Β΄: Μακάρι να μπορούσαμε να πετάξουμε σε άλλο πλανήτη. Όμως δεν γίνεται.

ΠΟΥΛΙ Α΄: Ο άνθρωπος μας καταδίκασε κι εμάς όπως όλα τα πλάσματα της γης.

ΠΟΥΛΙ Β΄: Με την πλεονεξία του και την αδιαφορία του. Πόσο κρίμα....

(Φεύγουν τα πουλιά με αργό πέταγμα. Μένει το εργοστάσιο.)

ΑΝΘΡΩΠΟΣ Δ΄: Καλό μου εργοστάσιο, είμαι πολύ περήφανος για σένα. Τα πας περίφημα. Η παραγωγή αυξήθηκε 100% αυτό το μήνα. Και τα κέρδη επίσης. Υπέροχα νέα και πρέπει να τα γιορτάσουμε με μια βουτιά στην πισίνα μου.

(Φοράει μπρατσάκια, βατραχοπέδιλα και κάνει πως κολυμπάει).

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ: Η κλιματική αλλαγή εντείνει δραματικά την ξηρασία σε διάφορα μέρη της γης. Συνιστάται λοιπόν αυστηρός περιορισμός κατασπατάλησης του νερού σε πισίνες, γκαζόν, χρήση λάστιχου για πότισμα κ.λπ. Το νερό είναι πολύτιμο. Προσέχουμε για να έχουμε!

(Ο εργοστασιάρχης συνεχίζει να κολυμπάει ευτυχισμένος χωρίς να έχει ακούσει τίποτα απ' όσα είπε η τηλεόραση. Αποχωρούν όλοι.)

ΣΤΑΓΟΝΑ Α΄: Άλλος ένας ανόητος άνθρωπος!

ΣΤΑΓΟΝΑ Β΄: Νόμιζε πως η ξηρασία αφορούσε μόνο τους άλλους.
Τώρα;

ΣΤΑΓΟΝΑ Α΄: Τώρα άδεια η πισίνα και ξερό το γκαζόν του. Ούτε παγάκι στον καφέ δεν έχει πια.

(Εμφανίζεται μια κυρία. Γεμίζει την μπανιέρα. Αφήνει τη βρύση να τρέχει. Ρίχνει αφρόλουτρο και κάνει μπάνιο.)

ΣΤΑΓΟΝΑ Β΄: Αμ! Αυτή; Τι σου λέει; Αφρόλουτρα και γεμάτες μπανιέρες όλη μέρα.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Αχ! Τι ωραίο το αφρολουτράκι μου. Με άρωμα κρεμμύδι. Κάνει καλό στο δέρμα. Τρελαίνομαι να γεμίζω την μπανιέρα μου και να πλατσουρίζω με τις ώρες. Δυο τρεις φορές την μέρα συνηθίζω να χαρίζω στον εαυτό μου αυτή τη μικρή πολυτέλεια.

ΣΤΑΓΟΝΑ Α΄: Δυο τρεις φορές τη μέρα; (έκπληκτη)

ΣΤΑΓΟΝΑ Β΄: Γεμίζει την μπανιέρα; (έκπληκτη)

(Η κυρία φεύγει. Ξαναβγαίνουν στη σκηνή όλοι. Περιπατάνε πάνω κάτω. Εξαντλημένοι.)

ΑΝΘΡΩΠΟΣ Α΄: Διψώ!

ΑΝΘΡΩΠΟΣ Β΄: Λίγο νερό.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ Γ΄: Η βρύση δεν τρέχει πια.

ΔΕΝΤΡΟ: Ξεράθηκα ολόκληρο.

ΛΟΥΛΟΥΔΙ: Μαράθηκα.

ΠΟΥΛΙ Α΄: Πεθαίνω.

ΠΟΥΛΙ Β΄: Νε- ρά -κι.

ΠΟΤΑΜΙ: Μόνο πέτρες και πεθαμένα βατράχια η θλιβερή μου παρέα πια. Κάποτε ήμουν γεμάτο ζωή.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ Δ΄: Άδεια η πισίνα μου.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Κάθε μέρα, όλη μέρα άδεια είναι πια η μπανιέρα.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ: Ούτε βρομομυριστά υδρολύματα δεν έχω πια.

ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΗΘΡΑΣ: Τα αποθέματα νερού στον πλανήτη εξαντλήθηκαν.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ: Ερημοποίηση παντού. Δεν προσέξαμε και δεν έχουμε.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Κυρίες και κύριοι, ο εφιάλτης μας μόλις άρχισε...

(Το παιδί που κοιμόταν στην άκρη της σκηνής ξυπνά τρομαγμένο)

ΠΑΙΔΙ: Τι φοβερός εφιάλτης! Όνειρο άσχημο κι όμως τόσο αληθινό. Ονειρεύτηκα λέει ότι η κλιματική αλλαγή εξαφάνισε τις βροχές κι επικράτησε απόλυτη ξηρασία στον πλανήτη. Νερό πουθενά! Ξεράθηκαν όλα. Λουλούδια και δέντρα. Τα ζώα πέθαναν κι οι άνθρωποι έψαχναν απεγνωσμένα για μια σταγόνα νερό.

(Το παιδί παρέα με τις σταγόνες αρχίζει να τραγουδά και 4 παιδιά με ομπρέλες χορεύουν. Η μουσική που ταιριάζει είναι από το I'm singing in the rain)

Ωραία βροχούλα,
να φέρεις δροσούλα.
νεράκι τη γη να ποτίσεις.
Να πιουν τα λουλούδια.
Ν' αρχίσουν τραγούδια.
Κανένα ξερό μην αφήσεις.

Ωραία βροχούλα,
να φέρεις δροσούλα
νεράκι πολύτιμο δώσε.
Να πιουν τα ζώακια
και τα ποταμάκια
ξερά να μην μείνουνε, νιώσε.

Ωραία βροχούλα,
να φέρεις δροσούλα.
νερό ευλογία να πάει.
Να δουν οι άνθρωποι
σ' Ασία κι Ευρώπη
νερό πια κανείς μην πετάει.

Και ο εφιάλτης
αλήθεια μην γίνει.
Ξερό τίποτα να μην μείνει.
Ωραία βροχούλα,

Παίζουμε για το Περιβάλλον

να φέρεις δροσούλα.
Νεράκι το σύννεφο δίνει.

Ωραία βροχούλα,
νεράκι, νεράκι, νεράκι
να τρέχει η βρύση.
Κι η γη μας να ζήσει.
Βροχούλα, βροχούλα, βροχούλα...

ΑΥΛΑΙΑ

Από σχολική παράσταση

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΕΙΦΟΡΙΑΣ

(Το κείμενο προσφέρεται για δραματοποίηση. Μπορεί να έχουμε κάποιους που να το διαβάζουν και οι άλλοι να παρουσιάζουν όσα ακούγονται με παντομίμα και προβολή σχετικών εικόνων από τον βιντεοπροβολέα. Μπορεί επίσης κάθε παιδί να λείει μία παράγραφο και να προβάλουμε παράλληλα εικόνες.)

Μια φορά κι έναν καιρό σε κάποιον πλανήτη μακρινό, αλλά πολύ όμορφο, ζούσαν όλοι μια χαρά! Και οι δίποδοι κάτοικοί του και οι τετράποδοι. Και οι έρποντες. Και οι φτερωτοί. Και στην ξηρά και στο νερό και στον αέρα.

Παντού φύτρωναν φυτά και μοσχομύριζαν λουλούδια. Η θάλασσα γαλάζια και δροσερή έκρυβε στον βυθό της λογιών-λογιών ζωντανούς θησαυρούς. Στα δάση δέντρα ψηλά και καταπράσινα χάριζαν άφθονο το οξυγόνο τους. Τα ποτάμια έστελναν το νερό τους πεντακάθαρο στη θάλασσα. Στις λίμνες τσαλαβούταγαν πουλιά που έψαχναν σκουληκάκια και ψάρια του γλυκού νερού να φάνε. Οι καταρράκτες έριχναν τα νερά τους με ορμή από ψηλά και σε πηγές κρυστάλλινες ξεδίψαγαν διαβάτες και περαστικοί. Κι όλοι ήτανε χαρούμενοι και ευτυχισμένοι.

Μέχρι που μια μέρα οι δίποδοι κάτοικοι του πλανήτη «τρελάθηκαν». Έχασαν τα λογικά τους κι άρχισαν να θέλουν τα πάντα. «Όλα, όλα, όλα» περπατούσαν και έλεγαν σαν υπνωτισμένοι...

Έφτιαξαν λοιπόν κάτι τεράστια τσιμεντένια κτίρια που έκαναν εκκωφαντικό θόρυβο και τα φουγάρα τους ξέρναγαν μαύρο καπνό. Εργοστάσια τα είπαν. Και κατασκεύαζαν τα πάντα! Έφτιαχναν υλικά αγαθά. **ΠΑΡΑΓΩΓΗ** δηλαδή. Μεγάλη παραγωγή...

Ύστερα τα υλικά αγαθά, μέσα σε τεράστια φορτηγά, που έβγαζαν κι αυτά μαύρο καπνό, ταξίδευαν μέρες και μέρες μέχρι που έφθαναν στα καταστήματα. Κι αυτά τεράστια, γέμιζαν ασφυκτικά με κόσμο, τους καταναλωτές. Οι καταναλωτές σαν υπνωτισμένοι κι αυτοί, χάζευαν με βουλιμία τις φωτισμένες βιτρίνες των καταστημάτων κι ύστερα έμπαιναν μέσα και τα αγόραζαν όλα! **ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ** δηλαδή. Μεγάλη κατανάλωση...

Κατανάλωναν λοιπόν οι καταναλωτές. Παρήγαγαν τα εργοστάσια και οι διαφημιστές στις τηλεοράσεις δεν προλάβαιναν να διαφημίζουν τα παραγόμενα υλικά αγαθά. Αγοράστε αυτό! Αγοράστε εκείνο! Αυτό είναι μικρό! Εκείνο πανίσχυρο! Αυτό καθαρίζει! Το άλλο συμφέρει! Εκείνο αξίζει! Προτιμήστε αυτό! Παίρνετε ένα σας χαρίζουμε δύο!!! Πάρτε! Πάρτε! Πάρτε!!!! **ΔΙΑΦΗΜΙΣΗ** δηλαδή. Μεγάλη διαφήμιση...

Έτσι λοιπόν τα εργοστάσια παρήγαγαν, οι τηλεοράσεις διαφήμιζαν, τα καταστήματα πούλαγαν και οι καταναλωτές καταλάωναν. Κι άλλα. Κι άλλα. Κι ακόμα πιο πολλά. Κι ας μην τα ήθελαν. Κι ας μην τα χρειάζονταν αληθινά. Κι ύστερα τα βαριόταν. Και τα πέταγαν για να αγοράσουν καινούρια χωρίς να νοιάζονται για τα παλιά. Χωρίς να σκέφτονται τα σκουπίδια που δημιουργούσαν. Τα σκουπίδια που κατέκλυζαν τις χωματερές. Το διοξείδιο του άνθρακα, το καυσαέριο δηλαδή, που βρόμιζε την ατμόσφαιρα. Το πετρέλαιο που μετέτρεπε τη θάλασσα σε ένα απέραντο νεκροταφείο. **ΡΥΠΑΝΣΗ** δηλαδή. Μεγάλη ρύπανση...

Οι κάτοικοι πέταγαν, δίχως να σκεφτούν στιγμή τα δέντρα που κόβονταν, για να γίνουν χαρτί. Τις λίμνες και τα ποτάμια που μολύνονταν από τα λύματα, τις βρομιές και τ' απόβλητα που έριχναν μέσα τους τα εργοστάσια για να τα ξεφορτωθούν. Χωρίς να ενδιαφέρονται που ο αέρας που ανάσταναν μαύριζε που η θάλασσα μαύριζε που το δάσος μαύριζε, που η λίμνη μαύριζε που το ποτάμι μαύριζε, που ο πλανήτης ολόκληρος μαύριζε και πνιγόταν κι έσκαγε...

Γιατί αυτός ο πλανήτης ήταν πια άρρωστος βαριά. Ψηνόταν στον πυρετό. Το κλίμα του είχε αλλάξει. Ο καιρός είχε αλλάξει. Οι εποχές από τέσσερις είχαν πια γίνει δύο! Χειμώνας μακρύς καταστροφικός που πάγωναν όλα. Και καλοκαίρι με καύσωνες ανελέητους. Οι βροχές μειώθηκαν δραματικά. Λειψυδρία έλεγαν οι ειδικοί. Το χώμα σχιζόταν και άνοιγε σε χιλίες μεριές. Κι η ξηρασία μάστιζε πολλές περιοχές του πλανήτη εκείνου. Ήταν πια γεγονός δηλαδή η **ΚΛΙΜΑΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ**. Μεγάλη κλιματική αλλαγή...

Σε κάποιες περιοχές του πλανήτη αυτού οι κάτοικοι ξόδευαν νερό αλόγιστα. Έπλεναν με τα λάστιχα τα πεζοδρόμια και τα αυτοκίνητά τους. Ξέχναγαν τις βρύσες τους ανοιχτές. Γέμιζαν τις μπανιέρες μέχρι πάνω για το μπάνιο τους. Φύτευαν γκαζόν και φυτά που είχαν μεγάλες απαιτήσεις σε νερό. Το καλοκαίρι πότιζαν μεσημέρι που ο ήλιος έκαιγε κι η εξάτμιση ήταν έντονη. Κι ούτε που πέρναγε από το μυαλό τους να κάνουν λίγη οικονομία στο νερό.

Σιγά-σιγά όμως οι βρύσες στέγνωναν. Οι λίμνες εξαφανίζονταν. Στα ποτάμια υπήρχαν μόνο πέτρες. Τα φυτά μαραίνονταν. Τα δέντρα ξεραίνονταν. Ξηρασία παντού. Οι κάτοικοι δίποδοι και τετράποδοι, έρποντες και φτερωτοί ήταν αναγκασμένοι να διανύουν χιλιόμετρα και χιλιόμετρα αναζητώντας λίγο νερό. Που κι αυτό δυστυχώς τις περισσότερες φορές ήταν βρόμικο και επικίνδυνο.

Η ζωή στον άλλοτε όμορφο πλανήτη είχε αλλάξει δραματικά. Είχε μετατραπεί σε κόλαση. Κάθε μέρα τα πράγματα χειροτέρευαν και οι ειδικοί προειδοποιούσαν ότι τα χειρότερα έρχονταν. Όμως κανείς δεν νοιαζόταν πραγματικά!

Μέχρι που μια μέρα οι μικροί δίποδοι κάτοικοι του πλανήτη, παιδιά τα έλεγαν, κατάλαβαν ευτυχώς πως όλο αυτό το κακό έπρεπε να σταματήσει. Ο πλανήτης τους έπρεπε να σωθεί. Να γίνει καλά. Κάποτε ήταν όμορφος και γεμάτος ζωή. Έπρεπε να τον ξανακάνουν. Κι έτσι αποφάσισαν να αναλάβουν δράση.

Μάζεψαν λοιπόν τους μεγάλους δίποδους που ήταν υπεύθυνοι για όλο αυτό το κακό και τους τα έψαλλαν ένα χεράκι. Τους επισήμαναν πως ο πλανήτης καταστρεφόταν και πως η σωτηρία του ήταν υπόθεση όλων. Έπρεπε λοιπόν να ανασκουμπωθούν κι όλοι μαζί να σταματήσουν το κακό.

Έτσι κι έγινε! Οι μεγάλοι κατάλαβαν το λάθος τους κι αποφάσισαν να βοηθήσουν τους μικρούς. Σταμάτησαν λοιπόν να παράγουν και να καταναλώνουν υλικά αγαθά που δεν τους ήταν απαραίτητα. Κι έβαλαν φίλτρα στα φουγάρα των εργοστασίων τους. Εμπόδιζαν έτσι το διοξείδιο του άνθρακα να γεμίζει την ατμόσφαιρα και να προκαλεί το φαινόμενο του θερμοκηπίου που έφερε την κλιματική αλλαγή στον πλανήτη τους. Επίσης φρόντιζαν τα λύματα και τα απόβλητα να μη χύνονται πια στα ποτάμια και στα ρέματα. Η τηλεόραση σταμάτησε να προβάλλει συνεχώς διαφημίσεις και τώρα έδειχνε συχνά ενημερωτικές εκπομπές σχετικά με το περιβάλλον και την οικολογική συνείδηση.

Φύτεψαν παντού δέντρα κι ο τόπος πρασίνισε και πάλι. Στις παραλίες ομάδες εθελοντών μάζευαν τα σκουπίδια. Τα απορρίμματα μειώθηκαν θεματικά, γιατί όλοι τώρα έκαναν Ανακύκλωση, Κομποστοποίηση και Επαναχρησιμοποίηση. Ενέργεια έπαιρναν πια από τον ήλιο και τον αέρα κι έτσι δεν χρησιμοποιούσαν το πετρέλαιο και τον άνθρακα που ρύπαιναν τόσο. Κι η ατμόσφαιρα καθάρισε και πάλι. Ενώ στις μετακινήσεις τους προτιμούσαν τα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς και το ποδήλατο.

Σταμάτησαν επιτέλους να ξοδεύουν απερίσκεπτα το νερό. Έκλειναν τις βρύσες, επιδιόρθωναν τις διαρροές, δε γέμιζαν πια τις μπανιέρες, πότιζαν με ποτιστήρια μετά τη δύση του ήλιου το καλοκαίρι, φύτευαν φυτά που δεν ήθελαν πολύ νερό και κάθε σταγόνα του πια ήταν για όλους πολύτιμη και σεβαστή όσο κι η ζωή τους...

Παίζουμε για το Περιβάλλον

Ο πλανήτης λοιπόν τα κατάφερε. Έγινε και πάλι καλά. Το χαμόγελο ξαναγύρισε στα πρόσωπα όλων, δίποδων και τετράποδων. Η ζωή ομόρφυνε και πάλι κι όλοι μα όλοι πήραν μια μεγάλη απόφαση. Αποφάσισαν που λέτε να ζήσουν από κείνη τη στιγμή και μετά σκεπτόμενοι και υπολογίζοντας πριν από κάθε τους ενέργεια το μέλλον του πλανήτη τους. Για να μπορεί να είναι για **πάντα** ζωντανός, καθαρός και πράσινος...

ΤΕΛΟΣ

Παίζουμε για το Περιβάλλον

Από σχολική παράσταση

Παίζουμε για το Περιβάλλον

ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΤΕ,ΝΤΕ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Γιαγιά
Εγγονός
Χορωδία

(Σενάριο για διαφημιστικό σποτάκι σχετικά με την ανακύκλωση.)

Παίζουμε για το Περιβάλλον

(Ο εγγονός περπατάει μπροστά και κρατάει σε ένα χάρτινο κουτί συσκευασίες που πάει για ανακύκλωση. Η γιαγιά περπατάει πίσω του και θεωρώντας πως είναι σκουπίδια τα πετάει ένα- ένα προσπαθώντας να μην το καταλάβει ο εγγονός και τον κοροϊδεύει πίσω από την πλάτη του. Αυτός κάποια στιγμή το αντιλαμβάνεται. Πετάει κάτω θυμωμένος το κουτί με τις συσκευασίες κι αρχίζει ο διάλογος.)

ΕΓΓΟΝΙ: (νευριασμένος) Βρε γιαγιά, βρε γιαγιά, ακόμα δεν έμαθες ότι δεν είναι σκουπίδια;

ΓΙΑΓΙΑ: (απολογητικά) Εεε καλά, βρε αγόρι μου. Μικρή είμαι ακόμα, θα μάθω!

ΕΓΓΟΝΙ: Γιαγιά, γιαγιά, άκου πάλι. Πάμε, παιδιά!

ΧΟΡΩΔΙΑ:

Κουτί, γυαλί, χαρτί
και πλαστικό πολύ
δεν είναι σκουπίδια
σας το λέμε, όλοι αυτοί.

Δεν είναι σκουπίδια
οι μπαταρίες που τελειώνουν,
συσκευασίες και μπουκάλια πλαστικά.
Δεν είναι σκουπίδια.
Ανακύκλωσ' τα σου λέμε!!!
Πρέπει να μάθουμε να ζούμε πιο σωστά...

ΕΓΓΟΝΙ: Ανακύκλωση, η μόνη λύση να' ναι καθαρή η φύση!

ΓΙΑΓΙΑ: (κουνώντας το μαστούνη προς το κοινό) Ανακυκλώστε, ντεεε!

ΑΥΛΑΙΑ

Τον Ιανουάριο του 2016 το συγκεκριμένο διαφημιστικό μήνυμα παρουσιάστηκε στα πλαίσια της τρίμηνης εκστρατείας των οικολογικών σχολείων με τίτλο: «**Στέλνω μήνυμα. Αναλαμβάνω δράση**» με στόχο την ευρύτερη ενημέρωση των παιδιών, αλλά και της τοπικής κοινωνίας πάνω σε θέματα περιβάλλοντος. Παρουσιάστηκε επίσης και από μέσα [μαζικής ενημέρωσης](#).

ΜΗΝ ΠΕΤΑΣ ΚΥΡΑ ΜΑΡΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΠΑΙΔΙ Α΄
ΠΑΙΔΙ Β΄
ΠΑΙΔΙ Γ΄
ΠΑΙΔΙ Δ΄
ΠΑΙΔΙ Ε΄
ΠΑΙΔΙ Ζ΄
ΚΥΡΑ ΜΑΡΙΑ
ΜΠΛΕ ΚΑΔΟΣ
ΧΟΡΩΔΙΑ

Παίζουμε για το Περιβάλλον

(Το δρώμενο μπορεί να παρουσιαστεί στους μαθητές όλου του σχολείου και να ενημερωθούν με εύκολο και ευχάριστο τρόπο για τη χρησιμότητα του μπλε κάδου και τη σωστή ανακύκλωση σε αυτόν.)

ΠΑΙΔΙ Α΄: Την περασμένη βδομάδα ήρθε στην αυλή μας ένας κάδος μπλε. Όμως τι είναι αυτός ο κάδος; Τι ρίχνουμε μέσα; Ήρθε η ώρα να μάθουμε επιτέλους.

(Ακολουθεί το τραγουδάκι πάνω στη μουσική από το γνωστό παιδικό: «*Δεν περνάς κυρά Μαρία*». Ένα κορίτσι υποδύεται την κυρά Μαρία, με ποδιά και φιόγκο στα μαλλιά και πετάει στον μπλε κάδο λάθος πράγματα, όσο ακούγεται η πρώτη στροφή. Τη δεύτερη στροφή την τραγουδάει η ίδια και συνεχίζει να πετάει. Στην τρίτη στροφή ένα παιδί εμφανίζεται ντυμένο στα μπλε πίσω από τον κάδο που υποδύεται τον μπλε κάδο και επιτακτικά την εμποδίζει πια να πετάει ό, τι θέλει).

Μην πετάς, κυρά Μαρία.
Μην πετάς! Μην πετάς!
Μην πετάς στον μπλε τον κάδο
τα σκουπίδια που κρατάς.

Θα πετάω ό, τι θέλω.
Θα πετώ! Θα πετώ!
Θα πετάω ό, τι θέλω
μες στον μπλε τον κάδο εγώ.

Θα θυμώσω! Θα θυμώσω!
Μην πετάς. Μην πετάς.
Μάθε τώρα πια για μένα
κι όλα όσα μου πετάς.

(Τα παιδιά τραγουδούν : «*Τα λόγια του κάδου*» σελ. 99)

ΠΑΙΔΙ Β΄, Γ΄ (μαζί): Δεν ξεχνάμε!

ΠΑΙΔΙ Β΄: (1,2,3)

ΠΑΙΔΙ Γ΄: (4,5,6)

1. Δεν πετάμε ποτέ κοινά σκουπίδια στους κάδους ανακύκλωσης.
2. Αδειάζουμε εντελώς τις συσκευασίες από τα υπολείμματα.
3. Όταν φτάσουμε στον κάδο αδειάζουμε τη σακούλα με τα υλικά μέσα σε αυτόν. Μπορούμε κατόπιν να πετάξουμε και τη σακούλα μας προς ανακύκλωση.

Παίζουμε για το Περιβάλλον

4. Βγάζουμε τα καπάκια από τα μπουκάλια μας, αλλά τα πετάμε και αυτά στην ανακύκλωση.
5. Όσες συσκευασίες μπορούμε τις τσακίζουμε ή τις διπλώνουμε.
6. Μεταδίδουμε το μήνυμα της ανακύκλωσης σε άλλους.

ΜΠΛΕ ΚΑΔΟΣ: Πάμε τώρα να δούμε τι μπορείτε να ρίχνετε στον μπλε κάδο.* Λοιπόν. Στον μπλε κάδο ρίχνετε χάρτινες συσκευασίες, αλουμι-νένια κουτάκια, γυάλινες, πλαστικές και λευκοσιδηρές συσκευασίες.

ΠΑΙΔΙ Δ': Τώρα που μάθαμε λοιπόν παιδιά, προσέχουμε τι πετάμε στον μπλε κάδο! Κι αν ακόμα μπερδευόμαστε ρωτάμε κάποιον μεγαλύτερο. Το σίγουρο πάντως είναι ένα: **ΚΑΝΟΥΜΕ ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΗ!**

ΠΑΙΔΙ Ε': Και φυσικά να θυμηθούμε ότι στο σχολείο μας ανακυκλώ-νουμε κουτάκια αλουμινίου μπαταρίες και χαρτί. Γι' αυτό ρίχνουμε τα άδεια μας κουτάκια στο καρότσι που όλοι πια ξέρουμε. Τις μπαταρίες στην ειδική στήλη και τα χαρτιά μας...

ΠΑΙΔΙ Ζ': ΠΡΟΣΟΧΗ!! ΟΧΙ, ΣΚΙΣΜΕΝΑ!! Κι αφού τα ξαναχρησι-μοποιήσουμε κι από τις δυο πλευρές τα συγκεντρώνουμε στην τάξη μας κι ο δάσκαλό μας ή η δασκάλα μας θα φροντίσει να πάνε κι αυτά στην ανακύκλωση. Σύμφωνοι;

ΠΑΙΔΙΑ: (μαζί) Ελάτε τώρα να τραγουδήσουμε τα λόγια του Κάδου (σελ 99).

ΑΥΛΑΙΑ

Παίζουμε για το Περιβάλλον

***Ποια υλικά μπορώ να ρίχνω στον μπλε κάδο της Ανακύκλωσης**

- **χάρτινες συσκευασίες και χαρτοκιβώτια** από π.χ. ηλεκτρικές συσκευές, χυμούς, γάλα, δημητριακά, πίτσα, μπισκότα, ζάχαρη, απορρυπαντικά, οδοντόκρεμες, χαρτοσακούλες κ.α.
- **αλουμινένια** κουτάκια από αναψυκτικά, μπίρες κ.α.
- **γυάλινες συσκευασίες** από π.χ. νερό, χυμούς, αναψυκτικά, αλκοολούχα ποτά, βαζάκια τροφίμων κ.α.
- **πλαστικές συσκευασίες** από π.χ. μπουκάλια νερού, αναψυκτικά, γιαούρτι, βούτυρο, λάδι, απορρυπαντικά, είδη καθαρισμού, σαμπουάν, αφρόλουτρα, αποσμητικά, πλαστικές σακούλες, φιλμ περιτυλίγματος κ.α.
- **λευκοσιδηρές συσκευασίες** από γάλα εβαπορέ, καφέ, τόνο, ζωοτροφές, τοματοπολτό, μπισκότα, κ.λπ.

[πηγή: Ελληνική Εταιρεία Αξιοποίησης Ανακύκλωσης](#)

Από σχολική παράσταση

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

Μουσικά όργανα από άχρηστα υλικά.

(Δημιουργίες: Ελένη Σκάγκου –Νίκη Ταλιαδούρου)

ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΑΔΟΥ

Γεια σας, παιδιά! Να συστηθώ.
Είμαι ο Μπλε ο Κάδος.
Για να χωράω υλικά
έχω μεγάλο φάρδος .

Σε κάθε δρόμο θα με βρεις,
σοκάκι και πλατεία.
Συσκευασίες παίρνω, εγώ.
Και δεν το λέω αστεία!

Ντενεκεδάκι άμυαλο,
πόσες φορές στο είπα;
Δεν είσαι για χωματερή!
Έχεις μεγάλη «προίκα»...

Από βωξίτη φτιάχτηκες.
Τη γη μέρες τρυπούσαν.
Στον Μπλε Κάδο θα σ' έριχναν,
αν λίγο σ' αγαπούσαν.

Κι εσύ μπουκάλι γυάλινο
απ' άργιλο και άμμο,
σε ήπιαν και σε πέταξαν
στο πεζοδρόμιο χάμω!

Στον Μπλε τον Κάδο τρύπωσε
ό, τι χρώμα και να' χεις:
πράσινο, κόκκινο, λευκό.
Πέσε και «μην την ψάχνεις»!

Χαρτί, χαρτάκι, χάρτινο,
δεντράκι είσαι κομμένο.
Αν δεν χωθείς κι εσύ στον Μπλε,
το δάσος πάει χαμένο!

Όμως, να ξέρετε, παιδιά,
εγώ, μπορώ ακόμα
κι άλλα να σώσω υλικά,
πριν φτάσουνε στο χώμα.

Γιατί έχω φίλους... καδικούς
για κάθε μια περίπτωση.
Ή σε εμέ ή σε αυτούς
να κάνετε **ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΗ!**

Τις μπαταρίες αγαπούν,
το λάδι απ' το τηγάνι,
τις λάμπες που καήκανε,
τη συσκευή που χάνει.

Τα φλούδια από τα φρούτα σου
κι απ' τα λαχανικά σου
θα σου τα κάνουνε κομπόστ,
να ρίχνεις στα φυτά σου.

Την **ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΗ** λοιπόν
βάλετε στη ζωή σας.
Μπας και γλιτώσει απ' το κακό
η έρημη η Γη σας...

Να κάνεις **ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΗ**
με πάθος και μεράκι.
Κι όσα πριν λίγο άκουσες
μάθε να λες ...νεράκι.

Για να τα μάθουν πιο πολλοί
και να' ρθουν στην παρέα.
Όλοι ν' ανακυκλώνουμε.
Να ζούμε πιο ωραία....

Μειώνεις τ' απορρίμματα
κάνοντας **ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΗ**.
Το λένε και οι έρευνες.
Δεν είναι απλά σύμπτωση!

Γλιτώνεις κι απ' τα πλαστικά
που βρόμισαν τον κόσμο.
Ρημάξανε τη θάλασσα
κι όλοι πετούν στον δρόμο.

Κι ακόμη αν δεν σ' έπεισα
συνήθειες ν' αλλάξεις,
ποτέ! σκουπίδια κάτω εσύ

Παίζουμε για το Περιβάλλον

ξανά να μην πετάξεις!

Κι έλα της **ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΗΣ**
τον κύκλο της να φτιάξουμε.
Σήμερα εγώ, αύριο εσύ,
τον κόσμο μας ν' αλλάξουμε...

**(Μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε πρόγραμμα εκπαίδευσης για την αειφορία
σχετικό με τη διαχείριση απορριμμάτων και την ανακύκλωση.)**

(Τραγουδιέται από ομάδα παιδιών εύκολα σε μουσική χιπ χοπ και συνοδεύεται από
ανάλογες χορευτικές φιγούρες. Στον τελευταίο στίχο πετούν ψηλά τα καπέλα που τα
φοράνε σε όλο το τραγούδι ανάποδα. Μπορεί επίσης να τραγουδηθεί μόνο από ένα
άτομο που θα υποδυθεί τον μπλε κάδο και κάποιοι βουβοί ρόλοι το κουτί, το χαρτί, το
μπουκάλι. Έχοντας έτσι παράλληλα και μια μικρή δραματοποίηση.)

Παίζουμε για το Περιβάλλον

Δεκέμβρης 2016. Βράβευση με την Πράσινη Σημαία των Οικολογικών Σχολείων.

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Μια ωραία πεταλούδα.
Μια ωραία πεταλούδα σ' ένα δάσος μια φορά
τριγυρνούσε και πετούσε
μες στα δέντρα με χαρά.

Με τ' αηδόνια ήταν φίλη.
Με τ' αηδόνια ήταν φίλη, τα ελάφια συντροφιά
όλον τον καιρό γυρίζει.
Τα λουλούδια χαιρετά.

Μα μια μέρα καλοκαίρι.
Μα μια μέρα καλοκαίρι έβαλαν κακοί φωτιά.
Κάηκαν όλα τα δέντρα,
τα ελάφια, τα πουλιά.

Μόνη της η πεταλούδα.
Μόνη της η πεταλούδα μες στο μαύρο τριγυρνά.
Δίχως φίλους, δίχως δάσος
Πέφτει κάτω και ψοφά.

(Μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε προγράμματα εκπαίδευσης για την αειφορία σχετικά με το δάσος.)

ΕΙΜΑΙ ΤΟ ΝΕΡΟ...

Είμαι το νερό.
Είμαι παντού.
Χωρίς εμένα τίποτα δεν έχει ζωή!
Χωρίς εμένα δεν υπάρχει ζωή!
Είμαι το νερό το πολύτιμο.
Η ζωή μου κάνει κύκλο.
Μάνα μου η είναι βροχή.
Αδέρφια μου τα σύννεφα.
Πατέρας μου ο ωκεανός.
Είμαι το νερό το πολύτιμο.
Με σκορπάζ αλόγιστα.
Με σπαταλάς δίχως σκέψη.
Με γεμίζεις σκουπίδια.
Με γεμίζεις πετρέλαιο.
Είμαι το νερό και τελειώνω.
Δεν έχεις μέλλον χωρίς εμένα.

Με το **ΝΑΙ** και το **ΜΠΟΡΩ** προστατεύω το νερό...

(Μικρό κείμενο δραματοποίησης που μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε πρόγραμμα εκπαίδευσης για την αειφορία με θέμα το νερό.)

(Μπορεί να δοθεί ανά στίχο σε διαφορετικά παιδιά και την τελευταία φράση να την πουν όλα μαζί ή να ειπωθεί όλο από ένα παιδί. Μπορεί επίσης να χρησιμοποιηθούν υφάσματα σε γαλάζιο και λευκό χρώμα για σκηνικά που τα κουνούν πάνω κάτω παιδιά την ώρα της απαγγελίας ή να προβάλλονται στον βιντεοπροβολέα εικόνες σχετικά με το νερό.)

Σχολική Εκδήλωση για την Παγκόσμια Ημέρα Νερού

ΕΝΑ ΝΕΡΟ ΚΥΡΑ ΒΑΓΓΕΛΙΩ

Ένα νερό, κυρά Βαγγελιώ,
ένα νερό πολύτιμο.
Τη ζωή σε όλους δίνει.
Το νεράκι ποιος δεν πίνει;

Το νερό, κυρά Βαγγελιώ,
το νεράκι μας τελειώνει.
Άσκοπα μην το ξοδεύεις.
Το νερό να προστατεύεις!

Ποτίζει ζώ-/ , κυρά Βαγγελιώ,
ποτίζει ζώα και φυτά.
Κάνε το οικονομία,
για θα πέσει λειψυδρία.

Ποτέ σκουπί-/ , κυρά Βαγγελιώ,
ποτέ σκουπίδια στο νερό!
Το νερό μην το ρυπάνεις.
Λάθος φοβερό θα κάνεις...

Κι έλα με μας κυρά Βαγγελιώ,
κι έλα με μας, παρέα μας.
Με το **ΝΑΙ** και το **ΜΠΟΡΩ**
προστατεύω το νερό.

(Μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε προγράμματα εκπαίδευσης για την αειφορία σχετικά με το νερό.)

(Τραγουδιέται από ομάδα και ένα παιδί μπορεί να υποδυθεί την κυρά Βαγγελιώ που σπαταλάει νερό άσκοπα παρουσιάζοντας έτσι και μια μικρή δραματοποίηση. Συνοδευτικά μπορεί να προβάλλονται στον βιντεοπροβολέα εικόνες λειψυδρίας και ρύπανσης του νερού.)

ΗΤΑΝ ΕΝΑΣ ΓΑΙΔΑΡΟΣ

Ήταν ένας γάιδαρος με μεγάλα αυτιά.
Η ρύπανση του άρεσε και να πετά χαρτιά.

Για την Ανακύκλωση αυτός δεν είχε ιδέα.
Τον πλανήτη βρόμιζε με πολλούς παρέα.

Είχε γίνει η ρύπανση πρόβλημα μεγάλο.
Και του είπε η αλεπού: «Αυτό δεν πάει άλλο!

Τα σκουπίδια μην πετάς. Και ν' ανακυκλώνεις.
Γιατί έτσι μοναχά τον πλανήτη σώνεις».

Ο γάιδαρος μετάνιωσε και τη γνώμη αλλάζει.
Πλαστικά, αλουμίνια στον μπλε κάδο βάζει...

Κι έτσι η Γη καθάρισε. Πρόβλημα κανένα!
Το τραγούδησα κι εγώ. Θα στο πω κι εσένα.

(Μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε προγράμματα εκπαίδευσης για την αειφορία σχετικά με τη διαχείριση απορριμμάτων και την ανακύκλωση.)

(Τραγουδούν όλοι και δυο παιδιά υποδύονται τον γάιδαρο και την αλεπού παρουσιάζοντας έτσι και μια μικρή δραματοποίηση.)

ΑΡΧΙΜΗΝΙΑ ΚΙ ΑΡΧΙΧΡΟΝΙΑ

Αρχιμηνιά κι Αρχιχρονιά
Κι άκουσ' το ακόμα μια φορά
ότι/ότι το περιβάλλον
είναι ζή/ είναι ζήτημα μεγάλο.

Τίποτα κάτω μην πετάς!
Στην ανακύκλωση τα πας:
χαρτιά/χαρτιά ντενεκεδάκια,
που δεν είν' /που δεν είναι σκουπιδάκια.

Βοήθησε κι εσύ τη Γη!
Παρ' και τους φίλους τους μαζί.
Κάτι πρέ/κάτι πρέπει πια να γίνει,
ζωντανή/ζωντανή για ν' απομείνει.

Κι αν βοηθούς θα χρειαστείς,
μες στο σχολείο αυτό θα βρεις.
Έλα εδώ/έλα εδώ να μας γνωρίσεις,
πράσινα/πράσινα αν θες να ζήσεις.

(Οικολογικά κάλαντα της Πρωτοχρονιάς. Τραγουδιούνται στον ίδιο σκοπό με τα παραδοσιακά. Μπορούν να τραγουδηθούν στη γειτονιά τις μέρες των γιορτών και να συνοδευτούν με περιβαλλοντικό υλικό ευαισθητοποίησης της τοπικής κοινωνίας.)

ΚΑΛΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ΑΡΧΟΝΤΕΣ

Καλήν ημέραν άρχοντες,
κι αν είναι ορισμός σας,
κάλαντα οικολογικά
να πω στ' αρχοντικό σας.

Μέρες γιορτής μας έρχονται.
Θα φάμε και θα πιούμε.
Όμως σκουπίδια άσκοπα
τριγύρω ας μη δούμε!

Ψωνίστε όσα χρειάζεστε.
Όχι, αγορές για πλάκα!
Δέντρο στολίστε περσινό
που' χετε στην ντουλάπα.

Οι λάμπες, τα φωτάκια σας
μην καίνε νύχτα, μέρα!
Μη σπαταλάτε ενέργεια.
Ρυπαίνει τον αέρα!

Κι ό, τι κουτί αλουμίνιο
αδειάσει στο τραπέζι,
στείλτε το γι' ανακύκλωση
με τ' άλλα για να παίζει.

Σ' αυτό το σπίτι που' ρθαμε
όλα καλά να πάνε!
πράσινα, οικολογικά
οι μέρες να περνάνε!

(Οικολογικά κάλαντα των Χριστουγέννων. Τραγουδιούνται στον ίδιο σκοπό με τα παραδοσιακά. Μπορούν να τραγουδηθούν στη γειτονιά τις μέρες των γιορτών και να συνοδευτούν με περιβαλλοντικό υλικό ευαισθητοποίησης της τοπικής κοινωνίας.)

Οικολογικά κάλαντα ευαισθητοποίησης στη γειτονιά

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

Γεννήθηκα το 1968 στην Αθήνα με καταγωγή από Επτάνησα. Από την ηλικία του δημοτικού έκανα ποιητικές απόπειρες, αλλά η ενασχόλησή μου με την εκπαίδευση για την αειφορία (Περιβαλλοντική Εκπαίδευση) σαν δασκάλα στο δημοτικό σχολείο, ήταν αυτή που με ώθησε να ασχοληθώ περισσότερο με τη συγγραφή κειμένων πρόσφορων για δραματοποίηση από παιδιά Δημοτικού.

Η μύησή μου στην εκπαίδευση για την αειφορία ξεκίνησε το 1993, όταν παρακολούθησα ένα σεμινάριο πάνω στην Περιβαλλοντική Εκπαίδευση για άνεργους πτυχιούχους που οργάνωσε ο Δήμος Ταύρου, διάρκειας 396 ωρών. Ο σπόρος είχε πέσει και μόλις τέσσερα χρόνια αργότερα αναπληρώτρια πια, εκπονώ με τα παιδιά της τάξης μου το πρώτο μου περιβαλλοντικό πρόγραμμα. Από τότε συνεχίζω να ασχολούμαι ενεργά με αυτήν. Και σαν εκπαιδευτικός, αλλά και σαν μέλος της Παιδαγωγικής Ομάδας του ΚΠΕ Δραπετσώνας στο οποίο αποσπάστηκα για έξι χρόνια. Από το 2009 διατηρώ προσωπικό ιστολόγιο οικολογικού περιεχομένου.

Από το 2010 υπηρετώ στο 34^ο Δημοτικό Σχολείο Πειραιά το οποίο ενέταξα στο διεθνές Δίκτυο των [Οικολογικών Σχολείων](#), που συντονίζει η ΕΕΠΦ, το 2013 και τον Δεκέμβρη του 2016 βραβεύτηκε με την Πράσινη Σημαία για τις Δράσεις και τα προγράμματα μας σχετικά με τη αειφορία.

ΣΥΓΓΡΑΦΙΚΟ ΕΡΓΟ:

«ΒΟΛΤΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ» ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ 978-960-98111-1-8
«ΒΟΛΤΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ» ΥΠΟΣΤΗΡΙΚΤΙΚΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥΛΙΚΟ (CD-ROM) 978-960-89681-4-1
«ΤΡΟΦΙΚΕΣ ΑΛΥΣΙΔΕΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ» 978-960-98111-3-2
«ΞΕΝΑ ΕΙΔΗ-ΕΙΣΒΟΛΕΙΣ» ΥΠΟΣΤΗΡΙΚΤΙΚΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ (CD-ROM) 976-960-98111-8-7
«ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΣΑΡΩΝΑ» 978-960-98111-6-3
«ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΑΛΙΕΙΑ ΣΤΟ ΣΑΡΩΝΙΚΟ» ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ 978-960-89681-6-5
(Διατίθεται από την ιστοσελίδα του [ΚΠΕ Δραπετσώνας](#))

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ακολουθούν ενδεικτικές φωτογραφίες από στολές που δημιουργήθηκαν για τις παραστάσεις. Βασική φιλοσοφία τους είναι τα οικολογικά υλικά και το ελάχιστο κόστος.

(πουλί) Δημιουργία: Σκάγκου Ελένη

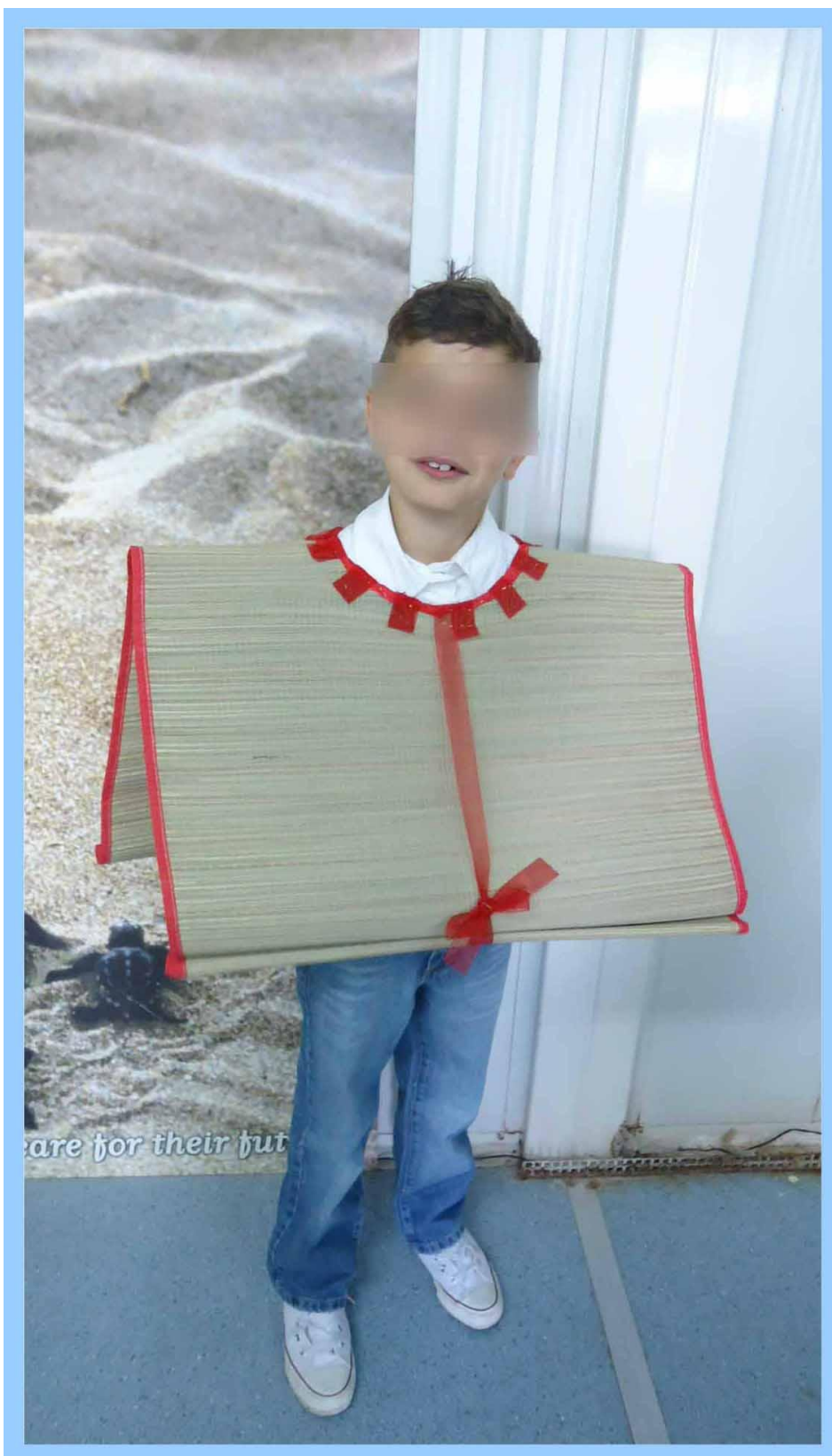
Παίζουμε για το Περιβάλλον

(γλάρος) Δημιουργία: Σκάγκου Ελένη

(καβούκι χελώνας) Δημιουργία: Νίκη Ταλιαδούρου

(ψάθα) Δημιουργία: Σκάγκου Ελένη

(μπουκάλι αντηλιακού) Δημιουργία: Σκάγκου Ελένη

(ψάρι) Δημιουργία: Σκάγκου Ελένη

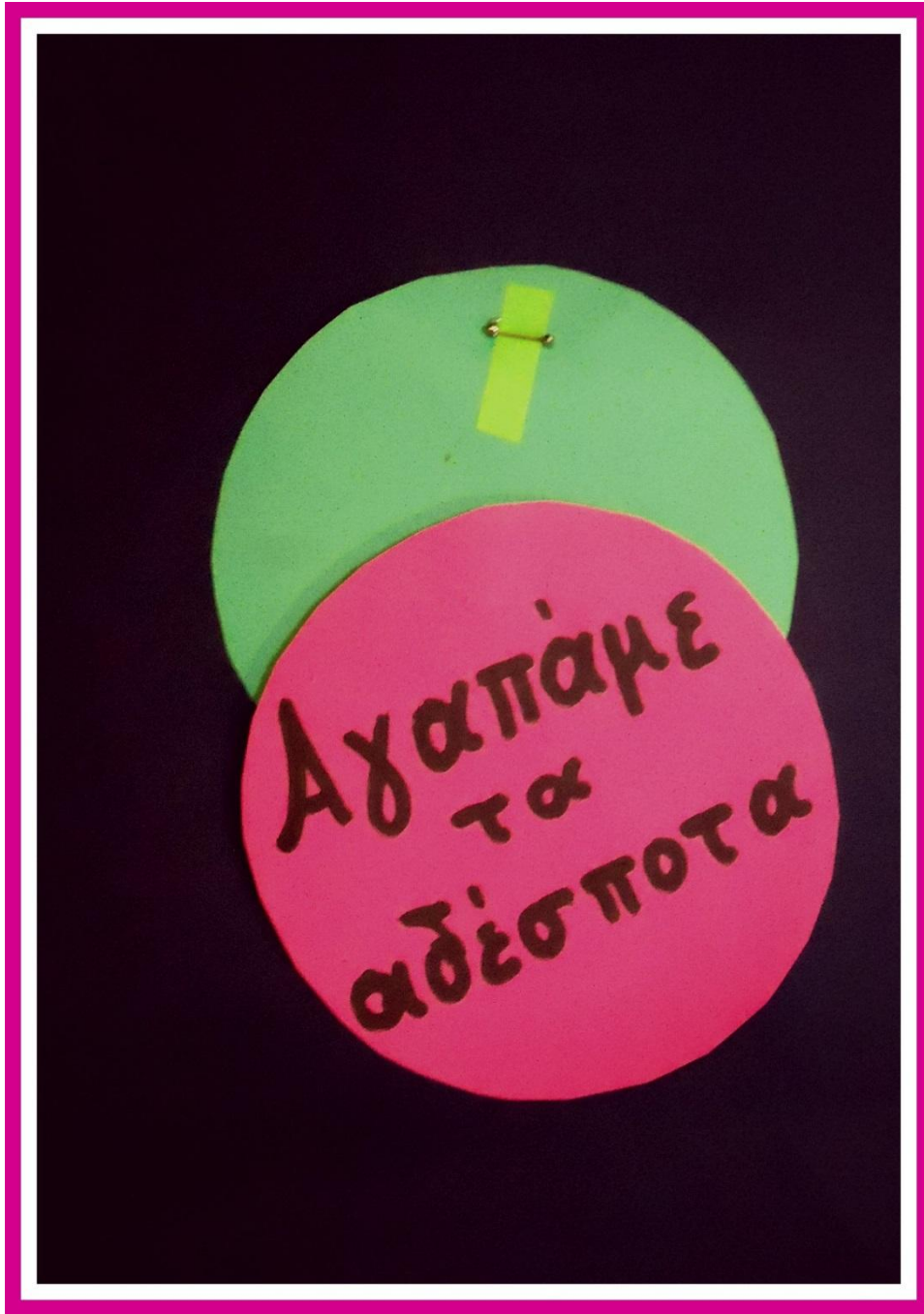

(πλαστική σακούλα) Δημιουργία: Σκάγκου Ελένη

Παίζουμε για το Περιβάλλον

(αυτοκίνητο-οδηγός) Δημιουργία: Σκάγκου Ελένη

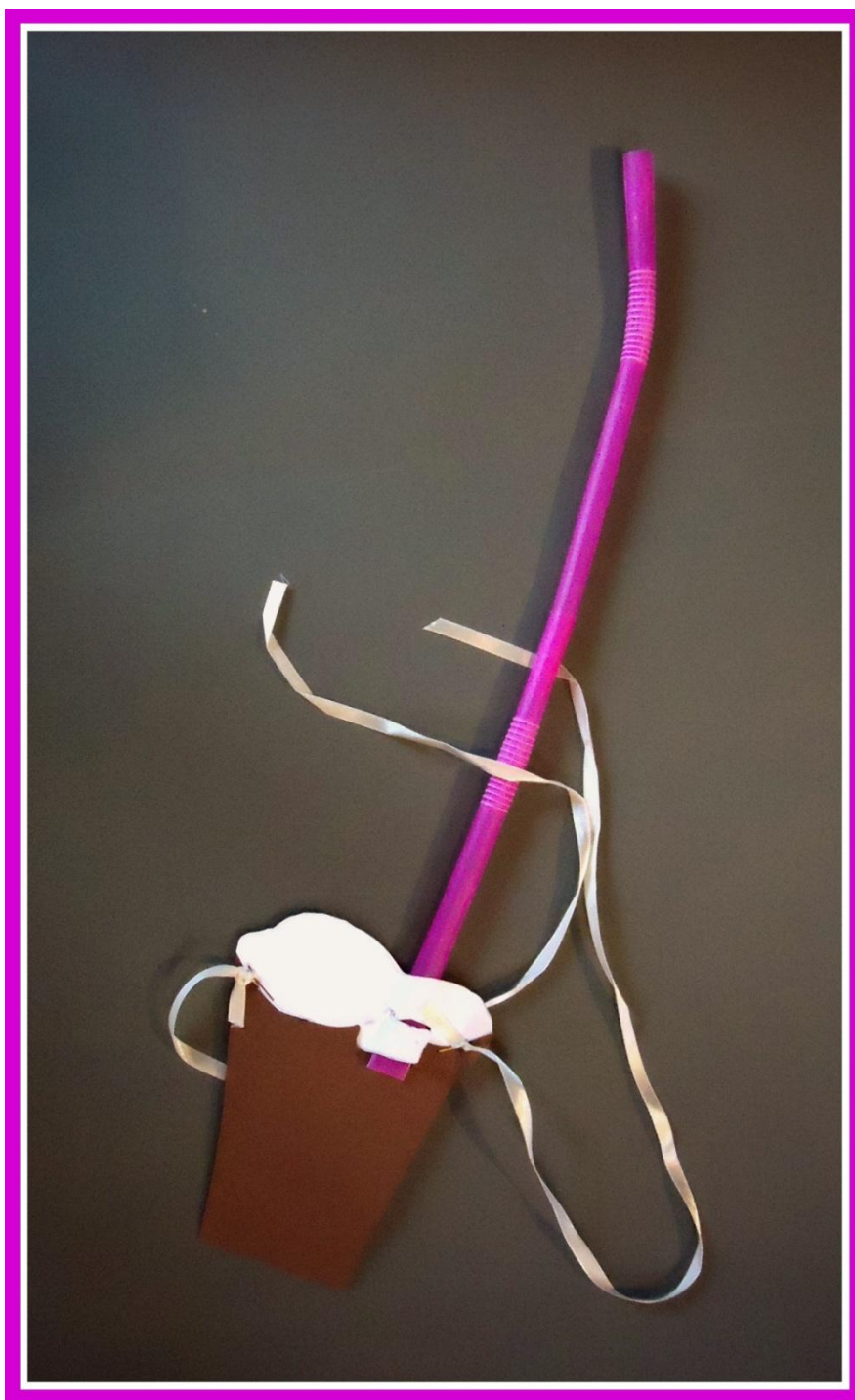
(κονκάρδα οικολόγου) Δημιουργία: Σκάγκου Ελένη

(δέντρο) Δημιουργία: Σκάγκου Ελένη

(πολυκατοικία) Δημιουργία: Σκάγκου Ελένη

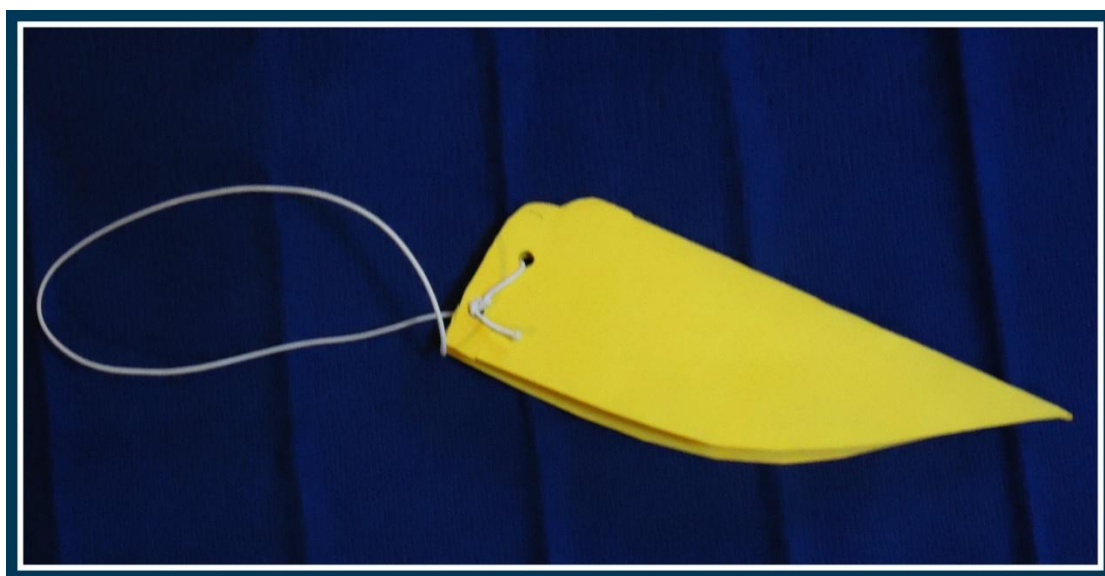
(καλαμάκι –ποτήρι καφέ) Δημιουργία: Σκάγκου Ελένη

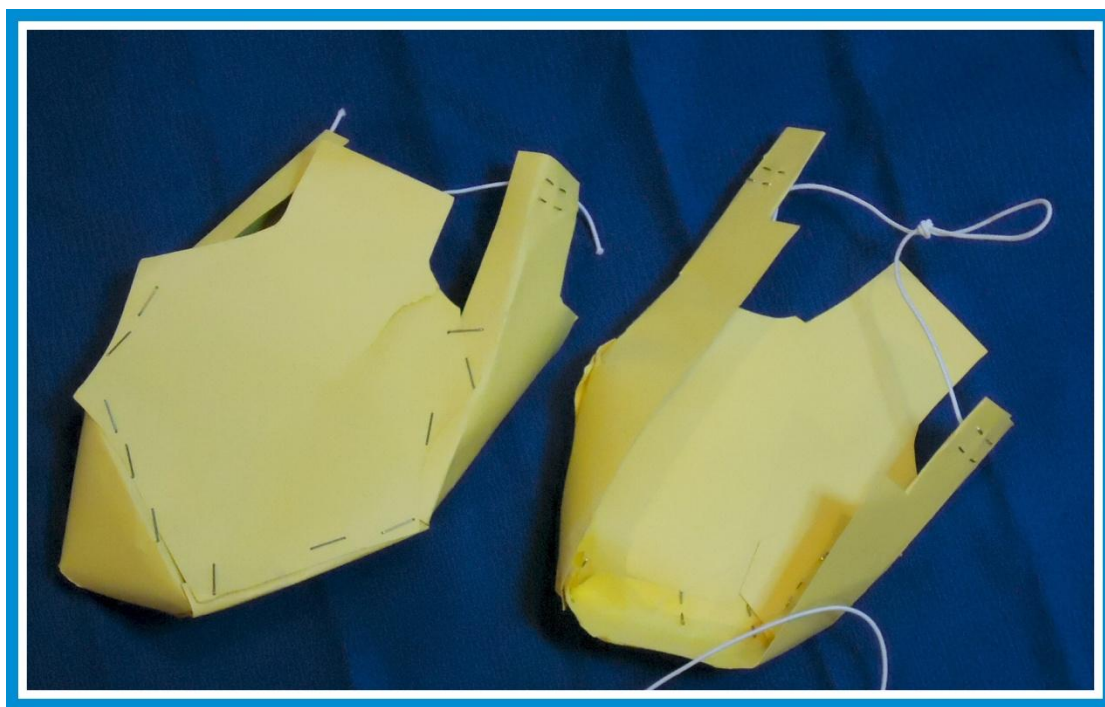
(φουγάρο εργοστασίου) Δημιουργία: Σκάγκου Ελένη

(φτερά πουλιού) Δημιουργία: Σκάγκου Ελένη

(ράμφος γλάρου) Δημιουργία: Σκάγκου Ελένη

(πόδια γλάρου) Δημιουργία: Σκάγκου Ελένη

Παίζουμε για το Περιβάλλον

ISBN: 978-618-00-0542-4

Παπαδοπούλου Άννα

Μην τυπώσεις! Σώσε ένα δέντρο!

Σελίδα **128**